

Không Có Gì Mãi Mãi

Contents

Không Có Gì Mãi Mãi	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	11
4. Chương 04	19
5. Chương 05	25
6. Chương 06	29
7. Chương 07	32
8. Chương 08	37
9. Chương 09	43
10. Chương 10	48
11. Chương 11	54
12. Chương 12	56
13. Chương 13	61
14. Chương 14	69
15. Chương 15	77
16. Chương 16	84
17. Chương 17	93
18. Chương 18	101
19. Chương 19	106
20. Chương 20	111
21. Chương 21	117
22. Chương 22	121
23. Chương 23	123
24. Chương 24	125
25. Chương 25	128
26. Chương 26	132
27. Chương 27	135
28. Chương 28	137
29. Chương 29	141
30. Chương 30	146
31. Chương 31	148
32. Chương 32 - 33	151
33. Chương 34	159
34. Chương 35	168
35. Chương 36 - 37 End	171

Không Có Gì Mãi Mãi



Giới thiệu

Sidney Sheldon Dịch từ nguyên bản: NOTHING LAST FOREVER, Happpes Collins Publisher xuất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-co-gi-mai-mai>

1. Chương 01

Chương 1

SAN FRANCISCO, tháng 7, 1990

- Hunter Kat.
- Có.
- Taft Betty Lou.
- Có tôi.
- Taylor Paige.
- Có.

Họ là toàn bộ số phụ nữ ít ỏi giữa đám đông bác sĩ nội trú năm đầu tiên vừa đến tập trung tại giảng đường rộng lớn và xám xịt của bệnh viện Embarcadero Country này.

Embarcadero Country là bệnh viện cũ kỹ nhất San Francisco và là một trong những bệnh viện già nua nhất nước Mỹ. Trong trận động đất năm 1989, Chúa đã chơi xỏ hầu hết cư dân San Francisco nhưng lại tha cho bệnh viện này. Đó là một kiến trúc xấu xí, chiếm hơn ba lô đất vuông, với những toà nhà xây bằng gạch và đá, xám xịt và bụi bặm.

Bên trong cổng, trước cửa toà nhà chính, là một phòng chờ rộng với những băng ghế gỗ cứng dành cho người nhà và bệnh nhân. Những bức tường tróc lở bởi quá nhiều lượt sơn chồng chất qua bao thập kỷ, những hành lang mòn vẹt, gồ ghề bởi hàng triệu lượt người ngồi xe đẩy, chống nạng và bước chân qua.

Toàn bộ khu nhà bị bao bọc trong lớp gỉ mốc meo của thời gian. Bệnh viện Embarcadero Country là một thành phố trong thành phố. Có hơn chín ngàn con người làm việc tại đây, bao gồm bốn trăm y bác sĩ, một trăm năm mươi bác sĩ tình nguyện làm ngoài giờ, tám trăm bác sĩ nội trú và ba nghìn y tá, cộng thêm các kỹ thuật viên phụ trách thiết bị và những nhân viên kỹ thuật khác. Các tầng trên gồm một khu liên hợp mười hai phòng mổ, kho tiếp liệu trung tâm, ngân hàng máu, phòng kế hoạch trung tâm, ba phòng cấp cứu một phòng AIDS và hơn hai ngàn giường bệnh.

Hôm nay là một ngày tháng Bảy, ngày đầu tiên tiếp nhận các bác sĩ nội trú mới. Bác sĩ Benjamin Wallace, giám đốc bệnh viện lên đọc diễn văn. Wallace là một nhà chính trị thuần túy, một người đàn ông cao lớn, trông oai vệ, chuyên môn có hạn nhưng đủ quyền rũ để dành được những sự ưu ái trên con đường thăng tiến tới địa vị hiện nay.

- Xin chào mừng tất cả các bạn, những bác sĩ nội trú mới của chúng tôi. Hai năm đầu ở trường y, các bạn đã làm việc với các xác chết. Trong hai năm cuối các bạn được làm việc với các bệnh nhân dưới sự giám sát

của các bác sĩ thâm niên. Giờ đây, chính các bạn là người sẽ chịu trách nhiệm về các bệnh nhân của mình. Đó là một trách nhiệm ghê gớm. Nó đòi hỏi cả tấm lòng lẫn năng lực chuyên môn.

Mắt quét xuống giảng đường, ông nói tiếp:

- Một số trong các bạn dự định đi vào phẫu thuật. Số khác theo nội khoa. Mỗi nhóm sẽ được giao cho một bác sĩ nội trú năm trên phụ trách. Người đó sẽ chỉ dẫn công việc hàng ngày cho các bạn. Từ giờ trở đi, mỗi việc các bạn làm đều có thể là vấn đề sinh tử.

Họ nghe chăm chú, nuốt lấy từng lời.

- Embarcadero là một bệnh viện cỡ tỉnh. Điều đó có nghĩa chúng ta mở rộng cửa tiếp nhận bất cứ bệnh nhân nào. Phần lớn họ là dân nghèo, họ đến đây vì không đủ tiền vào bệnh viện tư. Các phòng cấp cứu của chúng ta bận rộn suốt hai tư giờ trong ngày. Các bạn sẽ phải làm việc quá mức và nhận lương dưới mức. Ở bệnh viện tư, năm đầu tiên các bạn chỉ được đi bám đuôi thăm bệnh. Năm thứ hai người ta mới cho các bạn mó tay vào dao mổ và đến năm thứ ba các bạn mới được phép mổ những ca thứ yếu dưới sự giám sát. Ở đây thì không nhiều khê như vậy. Phương châm của chúng tôi là “Vừa xem, vừa làm, vừa dạy”. Chúng tôi thiếu người trầm trọng, cho nên càng đưa các bạn vào công việc nhanh chừng nào càng tốt chừng ấy. Có ai hỏi gì không?

Có một triệu câu hỏi mà các tân bác sĩ nội trú muốn hỏi.

- Không à? Tốt. Mai sẽ là ngày làm việc đầu tiên của các bạn. Các bạn phải có mặt tại bàn tiếp đón chmnh thức vào năm giờ ba mươi phút sáng mai. Chúc các bạn may mắn!

Lời huấn thị đã kết thúc. Mọi người ùn ùn ra cửa trong tiếng trò chuyện rì rào sôi nổi. Ba phụ nữ chột thấy mình đứng cạnh nhau.

- Các nữ nhi khác đâu cả rồi?

- Tôi nghĩ chúng ta là tất cả rồi đấy.

- Giống hệt ở trường nhĩ. Câu lạc bộ con trai. Mình có cảm tưởng nơi này thuộc Kỷ Nguyên Đen Tối.

Người nói câu đó là một cô gái da đen tuyệt đẹp, cao gần sáu bộ (1), hơi to ngang, nhưng vô cùng duyên dáng. Tất cả nơi cô, từ bước đi, dáng điệu đến cái nhìn hờ hững, giấu cợt đều gợi lên vẻ xa cách.

- Tôi tên Kat Hunter. Mọi người gọi tôi là Kat.

- Paige Taylor. - Cô gái trẻ, trông thông minh và thân thiện tự giới thiệu.

Họ quay sang người phụ nữ thứ ba.

- Betty Lou Taft. Mọi người gọi tở là Honey. - Cô nói giọng miền Nam mềm mại. Honey có khuôn mặt cười mở, ngây thơ, đôi mắt xám tro dịu dàng và nụ cười ấm áp.

- Chị quê ở đâu? - Kat hỏi.

- Memphis, Tennessee.

Họ nhìn Paige. Cô quyết định đưa ra câu trả lời đơn giản.

- Boston.

- Minneapolis, - Kat nói. - Nơi đó gần hơn cả, cô nghĩ bụng.

- Có vẻ như tất cả chúng ta đều sống xa nhà. Các bạn ở đâu? - Paige hỏi.

- Tôi ở một khách sạn nhếch nhác, - Kat đáp. - Tôi chưa có cơ hội tìm chỗ ở.

- Mình cũng thế. - Honey nói.

Paige tươi hân lên.

- Mình vừa xem một vài căn hộ sáng nay. Có một căn rất tuyệt, nhưng mình không đủ tiền. Có ba phòng ngủ...

Họ chăm chăm nhìn nhau.

- Nếu chúng ta chia ba... - Kat nói.

Căn hộ nằm ở quận Marina, phố Filbert. Ba phòng ngủ, hai phòng tắm, đồ đạc cổ lỗ sĩ, nhưng sạch và ngăn nắp.

Sau khi cả ba đã xem xét kỹ, Honey tuyên bố:

- Mình thấy hay đấy.

- Mình cũng vậy? - Kat tán đồng.

Họ cùng nhìn Paige.

- Chúng ta chấp nhận đi.

Họ chuyển đến căn hộ ngay chiều hôm đó. Người coi nhà giúp họ mang hành lý lên gác.

- Thế ra các cô đi làm ở bệnh viện. - Gã hỏi. - Y tá hử?

- Bác sĩ. - Kat chỉnh lại.

Gã nhìn cô ngờ vực.

- Bác sĩ? Cô định nói là bác sĩ thật đấy chứ?

- Phải, là bác sĩ thật. - Paige bảo gã.

Gã khịt khịt.

- Nói thật với các cô, nếu tôi cần chăm sóc sức khỏe, tôi không nghĩ là sẽ để cho đàn bà khám người tôi đâu.
- Chúng tôi sẽ ghi nhớ điều đó.

- Tivi để đâu nhỉ, tôi không thấy. - Kat hỏi.

- Nếu các cô cần thì hãy mua lấy một cái. Chúc vui vẻ, thưa các tiểu thư... À, bác sĩ.

Gã cười khùng khục, bỏ đi.

- Y tá hử? Kat khịt mũi, bắt chước giọng gã. - Thối tự phụ đàn ông. Thôi, chúng ta chọn phòng ngủ đi.

- Với mình, phòng nào cũng được, - Honey nói dịu dàng.

Họ xem xét ba phòng ngủ. Có một phòng rộng hơn hai phòng kia.

Tại sao cậu không dùng phòng này đi, Paige?

Cậu đã tìm ra chỗ này mà. - Kat hỏi.

Paige gật đầu:

- Cũng được.

Họ về các phòng riêng của mình và bắt đầu dỡ đồ đạc. Paige cẩn thận lôi từ trong vali ra một bức ảnh lồng khung, chụp một người cỡ ngoài ba mươi tuổi.

Anh ta trông khá ái, đôi kính gọng đen tạo cho gương mặt một vẻ học giả. Paige đặt bức ảnh bên cạnh giường, gần một xấp thư.

Kat và Honey lững thững bước vào.

- Ra ngoài kiếm cái gì ăn tối chứ?

- Mình xong rồi đây. - Paige nói.

Kat nhìn tấm ảnh.

- Ai thế?

Paige mỉm cười.

- Chồng chưa cưới của mình. Anh ấy là bác sĩ, làm việc cho tổ chức Y tế Thế giới. Tên anh ấy là Alfred Turner. Anh ấy hiện đang làm việc ở châu Phi, nhưng sẽ chuyển về San Francisco nay mai thôi. Và bọn mình sẽ được sống bên nhau.

- Cậu may thật. - Honey nói bằng khuâng. - Chàng trông hay đấy.

Paige nhìn cô bạn.

- Cậu đã gắn bó với ai chưa?

- Chưa. Mình e rằng không được may mắn lắm với đàn ông.

- Biết đâu vận may của cậu sẽ thay đổi ở Embarcadero, - Kat nói.

Ba người ăn tối ở Tarantino, không xa khu nhà nơi họ ở. Trong bữa ăn họ tán gẫu về chuyện học hành và cuộc sống, nhưng câu chuyện của họ còn khá dè dặt. Họ là ba người xa lạ đang thận trọng tìm hiểu lẫn nhau.

Honey rất ít nói. Cô ấy có vẻ nhút nhát, Paige nghĩ. Dễ tổn thương. Có lẽ một anh chàng nào đó ở Memphis đã làm cô ấy tan nát cõi lòng.

Paige nhìn Kat. Tự tin. Đầy tự trọng. Mình thích cách nói năng của cô ta. Có thể cô ta xuất thân từ một gia đình gia giáo.

Trong khi đó, Kat đang nghiên cứu Paige. Một cô gái nhà giàu, có lẽ chưa phải làm gì trong đời. Cô ta xoay xoã được là nhờ vào nhan sắc.

Honey nhìn hai cô kia. Họ thật chắc chắn, thật tự tin về bản thân mình. Công việc của họ sẽ trôi chảy.

Tất cả đều nhằm hết.

Khi trở về nhà, Paige hồi hộp không sao ngủ được. Cô nằm trên giường, nghĩ về tương lai. Bên ngoài cửa sổ có tiếng đụng xe dưới đường, tiếng người la hét, và trong tâm trí Paige nó hoà lẫn vào ký ức với tiếng gào thét, tiếng cầu nguyện của dân bản xứ châu Phi, và cả tiếng súng nổ. Cô bị đưa vào một làng nhỏ trong rừng nhiệt đới, giữa cuộc chiến tranh bộ lạc tàn khốc.

Paige khiếp đảm.

- Họ giết chúng ta mất!

Cha cô ôm lấy cô.

- Họ sẽ không làm hại chúng ta đâu, cưng. Chúng ta tới đây để giúp những con người này. Họ biết chúng ta là bạn.

Và bất thần, một tộc trưởng xông vào lều của họ...

Honey nằm trên giường nghĩ ngợi. Từ Memphis, Tennessee đến đây xa lắc, Betty Lou. Có lẽ mình không bao giờ trở lại đó được nữa. Không bao giờ. Cô còn nghe rõ lời ông cảnh sát trưởng. "Vì tôn trọng gia đình ông ta, chúng tôi sẽ coi cái chết của Đức cha Douglas Lipton như một tự tử không rõ nguyên nhân, nhưng tôi có lời đề nghị rằng, cô hãy cuốn gói khỏi thành phố này và đừng bao giờ quay lại nữa..."

Kat đắm đắm nhìn ra cửa sổ phòng ngủ, lắng nghe những âm thanh dưới phố. Cô nghe rõ tiếng mưa rả rích. Ta sẽ cho cả bọn họ biết mình đã lầm. Cô muôn làm bác sĩ? Một nữ bác sĩ da đen ư? Và sự từ chối của các trường y, "Cám ơn cô đã gửi đơn xin học. Rất tiếc hiện nay danh sách tuyển sinh của chúng tôi đã đủ. Xét hoàn cảnh của cô, chúng tôi nghĩ cô sẽ thuận lợi hơn ở một trường đại học nhỏ hơn".

Cô đỗ thủ khoa, nhưng trong số hai mươi năm trường y cô xin học, chỉ có một trường nhận cô. Ông chủ nhiệm khoa nói:

- Thời buổi này gặp được con nhà bình dân tử tế là quý rồi.

Ông ta mà biết sự thật khủng khiếp ấy...

Chú thích:

(1) Khoảng 1,80m (N.D

2. Chương 02

Chương 2

Vào lúc 5 giờ 30 sáng, khi đám nội trú mới còn đang điểm danh, nhân viên bệnh viện đã đứng xung quanh để hướng dẫn những việc khác nhau cho họ. Thậm chí vào giờ sớm sửa như vậy, sự huyền não đã bắt đầu.

Bệnh nhân dồn về đây suốt đêm, trên các xe cấp cứu xe cảnh sát hoặc tự lê đến. Nhân viên bệnh viện gọi tắt họ là F và J - dân trôi dạt. Họ tuôn về những phòng cấp cứu, gãy giập, chảy máu, đâm chém và tai nạn giao thông, chấn thương cả thể xác lẫn tinh thần, những người không nhà cửa và vô thừa nhận, luồng chảy của nhân loại qua những cổng rãnh đen tối của các thành phố lớn.

Có một cảm giác râm ran khi quan sát hiện tượng này. Đó là sự hỗn loạn có tổ chức, những chuyển động điên cuồng, những âm thanh rên rỉ và hàng tá những ca bất ngờ cùng tồn tại một lúc.

Đám nội trú mới đứng tụm lại với nhau, chuẩn bị hoà nhập với môi trường mới.

Paige, Kat và Honey đang đứng đợi ngoài hành lang thì một bác sĩ nội trú năm trên tiến lại.

- Ai trong số các bạn là bác sĩ Taft?

Honey ngẩng lên trả lời:

- Tôi đây.

Anh chàng mỉm cười và chìa tay ra:

- Rất hân hạnh được gặp cô. Người ta yêu cầu tôi đi tìm cô. Sếp nói cô đã đạt điểm thi tốt nghiệp rất cao ở trường. Bệnh viện này chưa bao giờ có một người như vậy. Chúng tôi mừng được đón cô về đây.

Honey cười, ngượng ngập.

- Cảm ơn.

Kat và Paige nhìn Honey kinh ngạc. Mình không ngờ rằng cô ta lại xuất sắc đến thế. Paige nghĩ.

- Cô định theo nội khoa, đúng không, bác sĩ Taft?

- Vâng.

Anh chàng quay sang Kat.

- Cô là bác sĩ Hunter?

- Vâng.

- Cô quan tâm đến phẫu thuật thần kinh?

- Đúng vậy.

Anh ta xem danh sách.

- Cô được giao cho bác sĩ Lewis.

Cuối cùng anh ta quay sang Paige, hỏi:

- Bác sĩ Taylor?

- Vâng.

Cô định theo phẫu thuật tim?

- Đúng vậy.

- Rất tốt. Chúng tôi đã xếp cô và bác sĩ Hunter vào các tua phẫu thuật. Hai cô có thể trình diện chỗ y tá trưởng Margaret Spencer. Phía dưới ấy.

- Cảm ơn.

Paige nhìn các bạn, thở dài:

- Thôi, tôi đi đây. Chúc tất cả may mắn.

Margret Spencer giống cái tàu chiến hơn là một người đàn bà. Phục phịch, với cái nhìn nghiêm nghị và cung cách thô ráp. Khi Paige đến, bà ta đang bận trong phòng y tá.

- Xin lỗi...

Bà Spencer ngẩng lên, “Vâng...”

- Tôi được yêu cầu trình diện ở đây. Tôi là bác sĩ Taylor.

Y tá Spencer nhìn vào một tờ giấy.

- Xin đợi một lát.

Bà đi vào, khuất sau cánh cửa, lát sau bà trở ra tay cầm chiếc áo choàng trắng.

- Cửa cô đây. Găng tay để đeo trong phòng mổ và khi đi khám bệnh. Còn trong giờ làm việc cô hãy mặc cái áo choàng trắng này.

- Xin cảm ơn!

- Và đây nữa. Bà trao cho Paige một tấm biển nhỏ bằng kim loại, trên đó có dòng chữ Paige Taylor M.D(1).

Paige giữ tấm biển trong tay một lúc lâu. Paige Taylor M.D. Cô cảm tưởng như đang được trao bằng danh dự. Bao nhiêu năm học hành gói gọn cả trong mấy chữ ngắn ngủi này: Paige Taylor M.D. Y tá Spencer nhìn cô chăm chăm:

- Cô không sao chứ?

- Không sao đâu. - Paige mỉm cười. - Tôi rất khỏe.

- Cảm ơn. Tôi có thể thay quần áo ở đâu?

- Phòng thay quần áo của bác sĩ ở phía cuối hành lang. Cô sẽ phải đi tua bây giờ nên có lẽ thay quần áo đi là vừa.

Paige cảm ơn rồi đi xuống cuối hành lang, vừa đi vừa ngạc nhiên về khối lượng công việc xung quanh.

Hàng lang có rất nhiều bác sĩ, y tá, kỹ thuật viên, bệnh nhân đang vội vã đi lại. Những thông báo dồn dập trên hệ thống loa công cộng càng làm tăng sự căng thẳng.

- Bác sĩ Keeman phòng mổ 3... Bác sĩ Keeman phòng mổ 8.

- Bác sĩ Talbot phòng cấp cứu 1... Bác sĩ Talbot phòng cấp cứu 1.

- Bác sĩ Engel phòng 212... Bác sĩ Engel phòng 212.

Paige đi tới cánh cửa to có dòng chữ PHÒNG THAY ĐỒ BÁC SĨ và đẩy ra. Trong đó, cả tá đàn ông đang ở trong những giai đoạn thay quần áo khác nhau. Hai trong số họ hoàn toàn trần truồng. Họ quay lại nhìn trân trân về phía Paige khi cửa mở ra.

- Ôi xin lỗi.

Paige lúng búng, vội đóng cửa lại. Cô đứng sững, chưa biết phải làm gì. Vài bước gần đó có biển đề PHÒNG THAY ĐỒ Y TÁ. Paige bước tới và mở cửa ra. Phía trong, các cô y tá đang thay quần áo.

Một người ngẩng lên.

- Xin chào. Có phải cô là một y tá mới không?

- Không, tôi nhầm.

Paige đáp cương quyết, đóng mạnh cửa rồi quay lại phòng đầu tiên. Cô đứng đó một lát, thở một hơi sâu và bước vào. Câu chuyện phía trong đang tiếp diễn chợt ngừng lại.

Một người nói.

- Cô em. Đây là Phòng dành cho bác sĩ.

- Tôi là bác sĩ. - Paige nói với vẻ thản nhiên.

Họ quay lại nhìn nhau.

- Ồ, OK, xin chào? - Một người lên tiếng.

- Xin cảm ơn. - Cô do dự trong một giây rồi mạnh dạn tiến về phía chiếc tủ còn trống. Mấy người đàn ông theo dõi cô treo quần áo bệnh viện lên mắc. Cô quay đầu nhìn đám đàn ông rồi xoay lưng về phía họ, chậm chậm cởi cúc áo.

Các vị bác sĩ phải mày râu trở nên lúng túng, chẳng biết phải làm gì. Cuối cùng, một trong số họ lên tiếng.

- Có lẽ chúng ta nên dành riêng cho cô bé đây một chút riêng tư, phải không các vị?

- Cô bé!

- Xin cảm ơn. - Paige nói. Cô đứng đó chờ cho bọn họ rời khỏi phòng. Chẳng lẽ ngay nào mình cũng phải qua cái thủ tục này ư?

Các tua khám trong bệnh viện này có một cung cách bất di bất dịch. Bác sĩ chính đi đầu, phía sau là các bác sĩ nội trú năm cuối, tiếp theo là mấy bác sĩ nội trú khác và một vài sinh viên y khoa. Paige được xếp đi theo bác sĩ chính William Radnor. Cô đang cùng năm bác sĩ nội trú khác đứng ở hành lang chờ ông.

Trong nhóm có một bác sĩ trẻ người Hoa. Anh ta chìa tay ra:

- Tom Chang. - Anh ta tự giới thiệu. - Tôi hy vọng các bạn cũng đều đang pháp phở như tôi.

Paige thích anh ta ngay lập tức.

Một người đàn ông tiến về phía họ.

- Xin chào, - Ông ta nói. - Tôi là bác sĩ Radnor.

Ông ta có giọng nói nhỏ nhẹ và đôi mắt sáng màu da trời. Lần lượt các bác sĩ nội trú tự giới thiệu.

- Đây là ngày đầu tiên các bạn đi tua. Tôi muốn các bạn lưu ý mọi điều mà các bạn nghe hay nhìn thấy. Tuy vậy cũng cần phải biết tỏ ra thư giãn.

Paige lập tức tự nhủ. Tập trung nhưng phải làm ra vẻ thư giãn!

- Nếu bệnh nhân thấy các bạn bối rối, căng thẳng, họ lập tức sẽ căng thẳng theo và sợ đến phát chết bởi vì nghĩ rằng họ đang mắc phải một căn bệnh mà các bạn không dám nói với họ.

Không làm bệnh nhân căng thẳng!

- Nhớ rằng từ hôm nay các bạn sẽ chịu trách nhiệm về mạng sống của con người.

Từ đây mình luôn phải chịu trách nhiệm về mạng sống của một ai đó. Ồi, lạy Chúa.

Bác sĩ Radnor càng nói, Paige càng căng thẳng, và khi ông kết thúc thì lòng tự tin vốn đã chẳng nhiều nhận gì của cô đã bay biến hết. Mình chưa sẵn sàng để làm công việc này. Cô nghĩ. Mình không biết mình đang làm gì. Có ai bảo rằng mình có thể trở thành một bác sĩ đâu. Nếu chẳng may mình làm chết người thì sao?

Bác sĩ Radnor tiếp tục:

- Tôi muốn các bạn ghi chép tỷ mỉ về bệnh nhân: Xét nghiệm, máu, điện tâm đồ..., mọi thứ. Rõ cả chứ?

Có tiếng lao xao: “Vâng, thưa bác sĩ”.

- Ở đây có khoảng ba đến bốn mươi bệnh nhân tim mạch đang nằm chờ phẫu thuật. Công việc của các bạn phải được tổ chức cẩn thận. Bây giờ ta sẽ bắt đầu tua buổi sáng. Chiều sẽ lại làm tua nữa.

Hồi ở trường y sao mà dễ chịu thế. Paige nhớ lại bốn năm học ở đây. Khoá của họ gồm trăm rưỡi sinh viên, chỉ có mười lăm cô gái. Cô sẽ không bao giờ quên buổi đầu tiên học về giải phẫu: Sinh viên vào một phòng lớn lát men trắng có hai mươi bàn xếp thành hàng ngay ngắn, trên mặt bàn phủ một tấm vải vàng. Mỗi bàn xếp năm sinh viên.

Giáo sư nói: “Nào, hãy kéo vải phủ ra”. Lúc đó, trước mặt Paige hiện ra một xác chết. Đó là xác chết đầu tiên cô nhìn thấy trong đời. Cô nghĩ mình sẽ cảm thấy choáng hoặc buồn nôn và bèn cố sức giữ bình tĩnh. Cái xác được bảo quản tốt nên nhìn cũng không khủng khiếp lắm.

Trong mấy ngày đầu, sinh viên còn cảm thấy sự nghiêm trang trong phòng học giải phẫu. Nhưng thật là ngạc nhiên đối với Paige, chỉ trong vòng một tuần là họ đã có thể ăn san-đuych ngay tại đó, trong giờ nghỉ giải lao, và làm những trò đùa tục tĩu hoặc thô bạo. Có lẽ đó là một dạng tự bảo vệ, chối bỏ cái chết trong họ. Sinh viên đặt tên cho các xác chết và nói chuyện với “chúng” như nói với bạn cũ. Paige cố bắt mình cư xử như đám bạn học nhưng cảm thấy rất khó khăn. Cô nhìn xác chết dưới tay mình và nghĩ.

Đây từng là một người có gia đình. Hàng ngày anh ta đi làm. Mỗi năm một lần cùng vợ con đi nghỉ. Có lẽ anh ta thích thể thao, xem phim, xem kịch. Anh ta đã cười thấy các con khôn lớn, chia sẻ với chúng niềm vui, nỗi buồn. Anh ta đã có những ước mơ. Mình hy vọng nó đã trở thành hiện thực... Một cảm giác buồn bã trào lên trong lòng cô: Anh ta đã chết, còn cô vẫn đang sống.

Theo thời gian, đến cả Paige cuối cùng cũng trở ra mọi cảm xúc. Mở lồng ngực kiểm tra phổi, vùng mổ quanh tim, khám mạch máu, dây thần kinh...

Phần lớn thời gian trong hai năm đầu ở trường y sinh viên dành để học thuộc danh sách những bộ phận trong cơ thể và các thuật ngữ y học. Sinh viên còn lấu cá nghĩ ra những câu có vần có điệu để giúp họ ghi nhớ. Bọn con trai là hay nghĩ những câu tục tĩu nhất.

Hai năm cuối có vẻ thú vị hơn với những môn nội khoa, ngoại khoa, tiêu hoá... và họ có thời gian làm việc trong bệnh viện địa phương. Mình lại hồi tưởng rồi. Paige nghĩ ngợi.

- Bác sĩ Taylor... - Bác sĩ nội trú năm cuối nhìn cô chăm chú.

Paige chợt tỉnh. Các bác sĩ khác đã đi được một đoạn.

- Tôi tới ngay đây!

Nơi dừng đầu tiên là một căn phòng lớn hình chữ nhật có hai dãy giường kê theo hai cạnh tường, mỗi giường có một cái tủ con đặt liền bên. Paige hình dung phải có màn che ngăn giữa các giường, nhưng không thấy. Sự riêng tư không được phép hiện diện ở đây.

Bệnh nhân đầu tiên là một ông già với nước da phù thũng. Ông ta đang ngủ say, thở nặng nhọc. Bác sĩ Radnor đi xuống chân giường xem xét biểu đồ treo tại đó rồi bước đến bên cạnh bệnh nhân và chạm vào vai ông ta.

- Ông Petter!

Bệnh nhân mở mắt.

- Cái gì?

- Chào buổi sáng. Tôi là bác sĩ Radnor. Tôi chỉ kiểm tra xem sức khoẻ ông ra sao. Ông ngủ tốt chứ?

- Cũng tạm được.

- Ông thấy đau ở đâu không?

- Vâng, vùng ngực.

- Để tôi xem nào.

Sau khi khám xong Radnor nói:

- Ông đang phục hồi tốt. Tôi sẽ nói y tá đưa ông ít thuốc để giảm cơn đau.
- Xin cảm ơn bác sĩ.
- Tôi sẽ khám cho ông một lần nữa vào buổi chiều.

Đám đông rời khỏi giường bệnh. Bác sĩ Radnor quay lại nói:

- Luôn cố gắng hỏi những câu người bệnh chỉ cần trả lời có hoặc không? Họ không cần phải mất sức khi trả lời bác sĩ. Và phải luôn làm họ tin tưởng vào sức khỏe của mình. Tôi yêu cầu các bạn nghiên cứu bản theo dõi bệnh nhân và hãy ghi chép những điểm chính. Chúng ta sẽ quay lại chiều nay để xem ông ta thế nào. Phải lưu ý ghi chép cả bệnh sử, tất cả những lời phàn nàn của bệnh nhân, tình trạng sức khỏe của gia đình và thân hữu... ông ta có uống rượu, hút thuốc không? Tôi muốn có báo cáo về tiến trình sức khỏe của từng bệnh nhân một.

Họ đi tiếp đến giường sau, của một người đàn ông trạc bốn mươi tuổi.

- Xin chào ông Rawlings.
- Chào bác sĩ.
- Ông có cảm thấy khá hơn trong buổi sáng nay không?
- Không tốt lắm. Tôi, gần như mất ngủ cả đêm qua. Phần bụng đau quá.

Bác sĩ Radnor quay sang phía một bác sĩ nội trú.

- Chụp phim có thấy gì không?
- Không có bất kỳ một dấu hiệu lo ngại nào cả.
- Cho ông ấy một liều Barium enema Stat.

Anh chàng nội trú đứng cạnh Paige thì thầm vào tai cô.

- Tổ hy vọng cậu biết stat nghĩa là gì. “Lắc mũng đi cô bé!”

Bác sĩ Radnor nghe thấy.

- Stat bắt nguồn từ tiếng Latinh, Statim - ngay lập tức Trong nhiều năm tới, Paige sẽ luôn phải nghe những mệnh lệnh như vậy.

Bệnh nhân tiếp sau là một bà già đã qua phẫu thuật.

- Xin chào bà Turkel.
- Các ông định giữ tôi lại đây bao lâu nữa?
- Không lâu nữa đâu. Vừa rồi, điều trị cho bà đã rất thành công. Bà sẽ được về nhà trong thời gian tới.

Quá trình hỏi đáp đó cứ lặp đi lặp lại, cả buổi sáng trôi qua nhanh chóng. Tổng cộng họ đã khám cho ba mươi bệnh nhân. Với mỗi bệnh nhân, các bác sĩ nội trú lại cầm cúi ghi chép và cầu cho những ghi chép ấy có ích sau này.

Có một bệnh nhân làm Paige khó hiểu. Bà ta có vẻ rất khỏe mạnh. Cô hỏi:

- Bà ta mắc bệnh gì vậy?

Bác sĩ Radnor gật đầu:

- Bà ta chẳng có bệnh gì cả. Bà ta là Gomer (2).

Và đối với những ai trong số các bạn chưa biết, khi ở trường y, tôi xin nhắc rằng Gomer là viết tắt của câu nói: Cút khỏi phòng cấp cứu của tôi! Đó là loại người thích chí với tình trạng sức khỏe tồi. Riêng năm vừa rồi đã sáu lần bà ta nằm ở đây.

Họ tiến lại bệnh nhân cuối cùng, một bà già thở bằng máy hô hấp. Bệnh nhân đang hôn mê.

- Bà ta bị nhiễm máu rất nặng. - Bác sĩ Radnor giải thích cho đám nội trú. - Hôn mê đã sáu tuần nay. Tuyệt vọng. Chúng ta chẳng có thể làm gì cho bà ấy nữa. Chiều nay chúng ta sẽ rút phích.

Paige cảm thấy sốc.

- Rút phích.

Bác sĩ Radnor giải thích nhẹ nhàng.

- Hội đồng đạo đức bệnh viện đã quyết định sáng nay. Bà ta đang tồn tại ở dạng thực vật. Và ngày nào chưa chết, thì có nghĩa là bà ta vẫn chỉ tồn tại ở dạng ấy. Tám mươi bảy tuổi, não đã chết. Để bà ta sống mới thật nhẩn tâm, và tổn hao tài chính cho gia đình. Tôi sẽ gặp các bạn vào tua chiều nay.

Họ nhìn theo ông khi ông đi khỏi. Paige quay lại phía bệnh nhân. Bà ta còn sống. Chỉ vài giờ nữa bà ta sẽ chết. Chúng ta sẽ rút phích chiều nay. Giết người! Paige nghĩ.

Chú thích:

(1) viết tắt của chữ Doctor of Medicine (Bác sĩ Y khoa)

(2) viết tắt của câu: Get out of my emergency room. (N.D)

3. Chương 03

Chương 3

Kết thúc chuyến tua buổi chiều, đám nội trú mới nhập bệnh viện tụ tập trong gian sảnh nhỏ ở tầng trên. Trong phòng có tám cái bàn, một tivi đen trắng cổ lỗ và hai cái quạt xua đều ra khắp phòng mùi bánh san-đuych và cà phê.

Câu chuyện ở mỗi bàn đều giống nhau.

Một người nói.

- Ngó cái họng tớ nào. Có rộp lên không?

- Mình nghĩ mình bị sốt. Ớn người lắm.

- Bụng tớ trương lên đây này. Chắc đau ruột thừa mất.

- Ngực mình thì cứ đau thất lại. Lạy chúa, đừng để mình bị nhồi máu cơ tim.

Kat ngồi vào bàn với Paige và Honey.

- Công việc thế nào? - Cô hỏi.

- Tớ nghĩ ổn cả thôi. - Honey nói.

Cả hai nhìn Paige.

- Mình thấy căng thẳng, nhưng phải cố mà thư giãn. Mình lo lắng, nhưng phải cố giữ bình tĩnh. - Cô thở dài. - Một ngày dài đặc. Mình mừng được thoát khỏi đây và tối nay định vui vầy một chút.

- Tớ cũng nghĩ vậy, - Kat tán đồng. - Tại sao chúng ta không đi ăn tối và xem xinê nhỉ?

- Tuyệt đấy.

Một nhân viên phục vụ lại bàn họ.

- Ai là bác sĩ Taylor?

Paige nhìn lên:

- Tôi đây!

- Bác sĩ Wallace muốn gặp cô.

Wallace là giám đốc bệnh viện. Mình đã làm gì sai nhỉ? Paige băn khoăn.

Người phục vụ đứng chờ.

- Bác sĩ Taylor...

- Tôi đi ngay đây. - Cô đứng lên hít thật sâu. - Mình sẽ gặp các cậu sau vậy.

- Đi đường này, bác sĩ?

Paige theo người đó vào thang máy rồi lên tầng năm, nơi đặt văn phòng của bác sĩ Wallace.

Benjamin ngồi sau bàn. Ông ta hơi ngước lên khi Paige bước vào.

- Xin chào bác sĩ Taylor.

- Xin chào!

Wallace hắng giọng:

- Hôm nay là ngày đầu tiên, Nhưng cô đã kịp gây ấn tượng rồi.

Paige nhìn ông ta, bối rối.

- Tôi, tôi chưa hiểu?

- Tôi nghe nói cô gặp phải một vấn đề nhỏ trong phòng thay đồ dành cho bác sĩ.

-Ồ! Thì ra là chuyện ấy.

Wallace nhìn cô mỉm cười:

- Tôi cho rằng tôi phải thu xếp thể nào đó cho cô và các cô gái khác.

- Chúng tôi... Chúng tôi là bác sĩ chứ không phải là cô gái. Chúng tôi sẽ rất cảm ơn.

- Trong khi chờ đợi có lẽ cô nên thay đồ trong phòng dành cho y tá.

- Tôi không phải là y tá. - Cô rần rở nói. - Tôi là bác sĩ.

- Tất nhiên, tất nhiên. Chúng tôi sẽ thu xếp cho các nữ bác sĩ.

- Cảm ơn!

Ông ta trao cho Paige một tờ giấy:

- Bây giờ tôi đưa cho cô lịch làm việc. Cô sẽ trực cấp cứu trong hai mươi tư giờ, kể từ sáu giờ chiều nay. - Ông ta liếc đồng hồ. - Nghĩa là chỉ còn ba mươi phút nữa thôi.

Paige nhìn ông ta kinh ngạc. Hôm nay cô đã phải dậy từ lúc 5 giờ sáng. 24 giờ nữa? Mà đúng ra là 36 tiếng. Bởi vì ngày tiếp đó cô vẫn phải đi tua. Ba mươi sáu tiếng! Liệu mình có chịu nổi không đây?

Cô sắp được biết ngay thôi.

Paige đi tìm Kat và Honey.

- Có lẽ tớ buộc phải quên bữa tối và xinê thôi. Tớ phải trực cấp cứu và làm việc 36 tiếng liền.

Kat gật đầu.

- Chúng tớ cũng thế. Phiên tớ vào ngày mai. Honey vào thứ tư.

- Chắc sẽ không ghé thăm lắm đâu. - Paige nói vui vẻ. - Tớ biết ở đây có chỗ ngủ. Có lẽ tớ lại thích ấy chứ.

Cô đã nhầm.

Người phục vụ đưa Paige đi dọc theo hành lang dài.

- Bác sĩ Wallace nói tôi sẽ trực cấp cứu trong 36 giờ. - Paige hỏi. - Mọi người đều phải làm như vậy sao?

Trong ba năm đầu thôi. - Người dẫn đường an ủi cô.

- Tuyệt!

- Nhưng bác sĩ sẽ có một số thời gian để nghỉ.

- Thật ư?

- Đây rồi. Phòng trực ở đây!

Ông ta mở cửa. Paige bước vào. Căn phòng giống như trai phòng của tu sĩ trong một tu viện nghèo.

Vén vén một cái giường đơn và một máy điện thoại đặt cạnh giường.

- Bác sĩ có thể ngủ giữa các cú điện thoại. - Người nhân viên nói như an ủi.

- Cảm ơn!

Những cuộc gọi bắt đầu khi Paige còn đang ở quầy cà phê với bữa ăn tối đơn giản.

- Bác sĩ Taylor, phòng cấp cứu số 3... Bác sĩ Taylor phòng cấp cứu số 3.

Và suốt thời gian, Paige bị săn đuổi bởi các cô y tá.

- Một bệnh nhân bị gãy xương sườn.

- Ông Henegan kêu đau vùng ngực.

- Bệnh nhân ở phòng 2 đau đầu, cho thuốc ecetaminophen được không?

Lúc nửa đêm, khi Paige vừa chớp mắt thì cô lại bị dựng dậy.

- Đến ngay phòng cấp cứu số 1.

Đó là một vết thương do dao chém. Khi Paige xử lý xong thì đã là 1 giờ 30 sáng. Vào lúc 2 giờ 15 cô lại bị dựng dậy.

- Bác sĩ Taylor... Phòng cấp cứu 2. Stat.

Paige đáp một nhọc.

- Vâng.

Anh chàng đó bảo stat nghĩa là gì nhỉ? Lắc mông đi cô bé.

Cô gắng sức cất mình dậy và theo hành lang đến phòng cấp cứu. Một bệnh nhân bị gãy chân đang rống lên vì đau.

- Chụp X quang. - Paige ra lệnh. - Cho tiêm Demerol 5mg. - Cô đặt bàn tay lên cánh tay bệnh nhân. - Sẽ ổn cả thôi. Cứ yên tâm.

Mình không được hoảng loạn. Paige tự nhủ. Mình phải bình tĩnh, lạnh lùng. Nhưng cô bối rối quá, ai quan trọng hơn, người bệnh cô đang khám hay người tiếp theo?

- Ông nằm đây nhé, - cô nói dờ dẩn. - Tôi sẽ trở lại ngay.

Khi Paige lao tới phòng cấp cứu 2, cô lại nghe thấy xương tên mình.

Bác sĩ Taylor... phòng cấp cứu 1. Bác sĩ Taylor... phòng cấp cứu 1. Stat.

- Ôi lạy Chúa. Paige nghĩ. Cô có cảm giác mình đang bị một cơn ác mộng khủng khiếp vây hãm, không có chỗ tận cùng.

Cho đến sáng, Paige bị đánh thức do những ngộ độc thức ăn, gãy tay, gãy xương sườn, thoát vị khe thực quản, vân vân. Khi quay về phòng trực, cô cảm thấy mình chỉ còn đủ sức để lăn ra giường. Nhưng vừa chớp mắt thì điện thoại lại réo vang.

Cô nhào người với điện thoại mà mắt vẫn nhắm.

- Hello...

- Bác sĩ Taylor, chúng tôi đang chờ cô đây.

- Cái gì cơ? Cô vẫn nằm đó, cố nhớ xem mình đang ở đâu.

- Tua của cô đang bắt đầu rồi, bác sĩ.

- Tua của tôi? Thật là một kiểu đùa ác. Paige nghĩ. Thật chẳng còn ra người nữa. Chẳng ai, kể cả họ, có thể làm việc như thế này. Nhưng người ta đang chờ cô.

Mười phút sau, Paige lại đi tua như hôm qua, tuy vẫn nửa tỉnh nửa mê. Cô nói lý nhí với bác sĩ Radnor.

- Tôi xin lỗi, nhưng cả đêm qua tôi chẳng được chợp mắt.

Ông đặt tay lên vai cô, thông cảm.

- Rồi cô sẽ quen thôi.

Cuối cùng, khi được rời khỏi bệnh viện, cô ngủ suốt mười bốn tiếng liền.

Áp lực của công việc quả là một hình phạt quá mức đối với các bác sĩ nội trú. Một số người đã biến khỏi bệnh viện. Mình không được làm như vậy, Paige tự nhủ.

Hậu quả thật ghê gớm. Sau một ca 36 tiếng, Paige kiệt quệ và chẳng nhớ nổi mình đang ở đâu nữa. Cô bước đến chỗ thang máy, đứng đó, không biết làm gì, đầu óc quay cuồng.

Tom Chang tiến lại:

- Cậu không sao chứ?

- Không sao. - Cô lẩm bẩm.

Anh ta nói:

- Cậu trông như ma ấy.

- Cảm ơn. Họ hành hạ tụi mình làm gì nhỉ? - Paige hỏi Chang mà như tự hỏi mình.

Chang nhún vai.

- Về mặt lý thuyết làm như vậy là để củng cố quan hệ giữa bác sĩ với bệnh nhân. Nếu ta chỉ ở nhà, ta sẽ chẳng biết điều gì xảy ra với họ.

- Cũng có lý đấy! - Paige gật đầu. - Thực ra chẳng có lý gì cả. Làm sao chúng ta có thể quan tâm đến bệnh nhân khi mà ta cũng buồn ngủ đến mức đứng không nổi nữa.

Chang lại nhún vai.

- Tôi chẳng biết. Tất cả các bệnh viện đều như vậy hết. - Anh nhìn Paige chăm chú. - Cậu có dám coi đây là nhà của mình không?

Paige nhìn anh ta và nói tự tin.

- Tất nhiên.

- Cẩn thận đấy. - Chàng nói rồi bỏ đi.

Paige chờ cho đến khi thang máy mở ra. Trong lúc chờ, cô thiếp đi.

Hai ngày sau, Paige ngồi ăn sáng với Kat.

- Cậu có muốn nghe xưng tội không? - Paige hỏi. Rồi không chờ Kat trả lời, cô nói tiếp. - Đôi khi người ta đánh thức mình để cho bệnh nhân uống aspirin lúc 4 giờ sáng. Khi mình gà gật bước ngoài hành lang nhìn vào phòng và thấy bệnh nhân đang ngủ ngon lành, mình chỉ muốn đập vào cánh cửa hét lên: Tất cả mọi người dậy đi!

Kat chìa tay ra.

- Cùng hội cùng thuyền cả thôi.

Bệnh nhân có đủ loại hình dạng, kích thước, tuổi tác màu da. Người hốt hoảng, kẻ gan lì, người nhẹ nhàng, kẻ lại lảm lờ. Nhưng họ giống nhau ở điểm: Đều là những con người đau đớn.

Đa số bác sĩ là những người chuyên tâm. Như trong mọi ngành nghề khác ; ở đây cũng có những người giỏi, người kém, có người trẻ, người già, người hung hăng, người ít nói, người dễ chịu, người khó chơi...

Thỉnh thoảng, một vài người gợi ý chuyện tình dục với Paige. Có người thì tế nhị, có người lại thô lỗ.

- Cô em có thấy lẻ loi không? Anh cô đơn quá. Anh tự hỏi...

- Những giờ phút trực như thế này thật là khủng khiếp phải không? Cô em có biết rằng có một việc mang lại sinh lực cho mình không? Đó là làm tình. Sao chúng ta không tận dụng nhỉ?

- Vợ tôi đi vắng mấy ngày. Tôi có một căn nhà nhỏ ở gần Carmal. Weeken này chúng ta có thể...

Rồi lại cả bệnh nhân nữa chứ. Cũng đủ kiểu gợi ý:

- Cô là bác sĩ của tôi à? Cô có biết cô đang giấu trong mình một phương thuốc có thể chữa trị cho tôi không?

- Lại gần đây cô em. Tôi muốn chạm vào cô cơ...

Paige nghiêng răng và phớt lờ. Khi mình và Alfred lấy nhau, mọi phiền phức này sẽ chấm dứt. Chỉ riêng việc nghĩ về Alfred đã khiến cô rạo rức. Chẳng sẽ trở về. Chẳng bao lâu nữa.

Một buổi sáng, trước khi đi tua, Paige và Kat nói chuyện với nhau về sự quấy rối tình dục mà họ đang cùng phải chịu đựng.

- Đa số bác sĩ là những người đàn ông đứng đắn.

Nhưng một vài người lại cứ nghĩ rằng chúng ta có mặt ở đây là để phục vụ họ. - Kat nói, - Trong một tuần, ít nhất cũng có một người gạ gẫm. “Em đến chỗ anh một lát đi, anh có rượu và mấy chiếc đĩa CD tuyệt lắm”. Còn trong phòng phẫu thuật, tay bác sĩ mà mình phụ mổ cứ lướt tay qua ngực mình. Một thằng vât mũi chưa sạch còn nói: “Cô em biết không. Anh thích gà. Chỗ thịt đen ấy”.

Paige gật đầu.

- Họ nghĩ họ khiến ta thích thú khi coi ta là những đối tượng tình dục. Tớ chỉ muốn họ coi mình là một bác sĩ.

Nhiều người trong số họ chẳng muốn ta làm việc đâu. Họ chỉ muốn ta vào giường với họ thôi. Thật không công bằng. Đàn bà luôn bị coi là thấp kém cho đến khi chứng minh được năng lực của mình. Đàn ông thì ngược lại. Họ được coi là giỏi giang cho đến khi tự phô bày là những thằng ngốc.

- Đây là vương quốc của đàn ông. - Paige nói. - Nếu tụi mình có số lượng áp đảo, ta sẽ thành lập một thế giới riêng, toàn đàn bà.

Paige có nghe nói về Arthur Kane. Trong bệnh viện người ta đồn đại không ngớt về lão. Lão được đặt biệt danh “Bác sĩ 007 - kẻ chuyên sát hại”.

Mọi vấn đề, giải pháp của 007 chỉ là phẫu thuật. Tay bác sĩ này có tỷ lệ phẫu thuật cao nhất bệnh viện. Và tỷ lệ tử vong cũng cao không kém.

Arthur Kane đậm người, lùn, mũi điều hâu, răng xỉn vì thuốc lá, nói chung là quá béo. Nhưng lão lại tự cho mình là tay sát gái. Lão hay dùng thuật ngữ thịt tươi để chỉ các y tá và nữ bác sĩ nội trú mới đến.

Paige Taylor chính là loại thịt tươi đó. Kane nhìn thấy cô và sấn đến ngồi bên, dù chẳng ai mời cả.

- Tôi đã theo dõi cô một thời gian. - Lão mở đầu.

Paige ngược lên ngạc nhiên.

- Tôi không hiểu.

- Tôi là bác sĩ Kane, bạn bè gọi tôi là Arthur.

Có một chút gì thâm hiểm trong giọng nói của lão.

Paige ngạc nhiên tự hỏi không biết lão có bao nhiêu bạn bè.

- Cô thấy làm việc ở đây thế nào?

Câu hỏi làm Paige bất ngờ.

- Tôi nghĩ rằng... tốt thôi.

Lão nhào người về phía trước.

- Đây là bệnh viện lớn. Rất dễ lạc ở đây. Cô hiểu tôi nói gì chứ?

Paige lo lắng.

- Không hoàn toàn.

- Cô quá xinh đẹp với một nữ bác sĩ. Nếu cô muốn có vị trí ở đây, cô cần một người có thể giúp cô. Một người biết về những đường đi nước bước.

Câu chuyện càng lúc càng trở nên khó chịu.

- Và ông thích giúp tôi ư?

- Đúng vậy. - Lão nhe hai hàm răng xỉn. - Chúng ta có thể thảo luận chuyện này vào một bữa ăn tối nào đó.

- Chẳng có gì để mà thảo luận cả, thưa bác sĩ Kane. Tôi không quan tâm.

Arthur Kane nhìn theo Paige đi khuất, mặt lão đanh lại.

Trong năm nội trú đầu tiên, các bác sĩ cứ hai tháng một lần phải chuyển từ khoa này sang khoa khác: sản, rồi xương, rồi tiết niệu, rồi phẫu thuật...

Paige hiểu rằng thật là nguy hiểm khi nhập viện, nhất là vào mùa hè, nếu chẳng may bạn bị mắc một bệnh nghiêm trọng. Khi đó các bác sĩ chính thường nghỉ hè và số phận bệnh nhân được phó mặc cho các bác sĩ trẻ, đang nội trú.

Hầu như tất cả các bác sĩ đều thích bật nhạc trong phòng mổ. Một bác sĩ có biệt hiệu là Mozart, người khác lại có tên Axi Rose, do sở thích âm nhạc của họ.

Chẳng hiểu sao các ca mổ đều làm người ta đói ngấu. Họ thường xuyên thảo luận về các món ăn. Ví dụ trong ca mổ cắt bên thận hông của một bệnh nhân, bác sĩ mổ chính có thể thản nhiên nói:

- Hôm qua mình được một bữa tuyệt vời ở Bardelli hiệu ăn Ý ngon nhất San Francisco.

Hoặc người nào đó bình thản hỏi.

- Các bạn đã được thử loại bánh của ở Câu lạc bộ Sip chưa?

- Còn muốn ăn thịt bò, hãy thử ở Prime Rib ở Van Ness ấy.

Cũng trong lúc đó, các y tá đang cạo máu bệnh nhân vương ra sàn.

Khi nào không nói về thức ăn, họ nói về các trận bóng chày, bóng bầu dục.

- Cậu có xem thằng 49 chơi hôm chủ nhật vừa rồi không? Tớ cam đoan là bọn này để sống mất cup Joe Montana.

Cứ như thế, câu chuyện tiếp diễn.

- Kafka(1) Paige nghĩ. Kafka thế nào cũng thích những cảnh này.

Một lần, vào khoảng 3 giờ sáng, khi Paige đang ngủ trong phòng trực thì điện thoại réo vang.

Một giọng nói vang lên:

Khi họ đã ở ngoài hành lang, Kat hỏi.

- Thừa bác sĩ, ông ta bị bệnh gì đấy ạ.

- Đây là loại GOK(2), tức là chỉ có Chúa mới biết. Chúng ta đã làm mọi xét nghiệm X quang, scan, sinh thiết... tất tật. Nhưng chẳng phát hiện ra bệnh ở đâu.

Họ tiến lại một bệnh nhân trẻ. Đầu quấn đầy băng, anh ta đang ngủ ngon lành. Khi bác sĩ Hutton mở băng ra, anh ta choàng tỉnh dậy.

- Chuyện gì vậy?

- Ngồi dậy. - Bác sĩ Hutton nói. Người thanh niên run lấy bầy.

Mình sẽ không bao giờ đối xử với bệnh nhân như thế. Kat tự nói với mình.

Bệnh nhân tiếp sau là một ông già khoảng bảy mươi nhưng còn khoẻ mạnh.

Khi bác sĩ Hutton tiến lại gần, ông ta gầm lên.

- Đồ chó, tao sẽ đưa mày ra toà.

- Bình tĩnh, thưa ông Sparolini.

- Đừng gọi tao là ông Sparolini. Mày đã biến tao thành một hoạn quan rồi còn gì.

Nghịch cảnh, Kat nghĩ.

- Ông Sparolini, chính ông đã đồng ý phẫu thuật và...

- Đây là mưu mô của mẹ vợ tao. Đồ chó cái chết bầm. Tao mà về đến nhà thì nó chết?

Họ bỏ đi, để mặc ông ta lảm nhảm một mình.

- Sao thế? - Một bác sĩ nội trú hỏi.

- Ông ta bị mắc căn bệnh của loài dê. Bà vợ tuy trẻ, nhưng đã có tới sáu đứa con và không muốn đẻ thêm nữa.

Tiếp theo là một cô bé mười tuổi. Bác sĩ Hutton xem biểu đồ và nói.

- Ta sẽ tiêm để đuổi mấy con sâu trong người cháu.

Cô y tá với ống tiêm tiến lại.

- Không đau đâu, bé con. - Cô y tá an ủi.

Kat nhớ lại những từ ấy.

“Không đau đâu, bé con... Đó là lời cha dưỡng thì thào vào tai cô trong bóng tối kinh hoàng. Sẽ rất tuyệt. Dạng chân ra. Nào, chó con”. Và lão đã cưỡng bức cô. Tay lão bịt mồm cô để ngăn tiếng hét phát ra. Năm đó cô mười ba tuổi. Và sau đó, hàng đêm, lão đều mò vào phòng Kat. “Mày thật may mắn có một người đàn ông như tao dạy dỗ”. Không một sự van xin, kêu khóc nào có thể khiến lão ta dừng lại.

Kat không biết cha mình là ai. Mẹ cô là người quét dọn trong các toà công sở. Bà thường làm việc ban đêm. Cha dưỡng của cô là một người đàn ông to lớn bị thương tật trong một tai nạn ở xưởng luyện thép, suốt ngày ở nhà và uống rượu. Đêm đến, khi vợ đi khỏi là lão mò vào phòng của Kat. “Nếu mày hở ra với mẹ và em mày thì tao sẽ giết hết”. Lão thường nói như thế. Mình không thể để ông ta làm hại Mike.

Mike kém Kat năm tuổi. Cô rất quý em và lo cho em, thực sự như một bà mẹ. Mike là điểm sáng duy nhất trong cuộc đời cô.

Một buổi sáng, khiếp sợ vì những lời dọa nạt của cha dưỡng, Kat quyết định phải nói cho mẹ hay. Mẹ sẽ làm mọi việc để chấm dứt chuyện này và bảo vệ cô.

- Mẹ ơi, dưỡng vào phòng con khi mẹ đi làm, ông ấy ép con.

Mẹ Kat nhìn sững một giây rồi thẳng tay tát vào mặt con gái.

- Mày dám dựng lên câu chuyện bần thủ đến thế ư? Con đi.

Kat không bao giờ nói tới chuyện đó nữa. Nguyên nhân duy nhất làm cô còn ở lại ngôi nhà này là Mike.

Nó sẽ bị hại nếu chẳng có mình, Kat nghĩ. Nhưng vào cái ngày Kat biết rằng mình đã có mang, cô trốn khỏi nhà và đến với bà thím ở Minneapolis. Cuộc sống của cô thay đổi từ đó.

- Cháu không cần kể cho cô chuyện gì đã xảy ra. - Thím Sophie nói. - Cháu có biết trên phố Sesame người ta hát gì không? “Tuổi thanh xuân đâu dễ có”. Cưng ạ, cuộc sống với người da đen chẳng dễ chịu gì. Cháu có hai lựa chọn. Cháu có thể cứ như thế này, giấu mặt đi và lên án xã hội đã gây ra những bất công hoặc là cháu đứng dậy làm cho mình thành người quan trọng.

- Cháu phải làm thế nào?

- Cháu phải biết giữ gìn phẩm giá của mình. Đầu tiên phải có một ý niệm về con người mà mình sẽ trở thành sau này. Và sau đó là làm việc để trở thành người như thế.

- Cháu không muốn sanh con. - Kat nói. - Cháu muốn nạo thai.

Chuyện đó được thực hiện một cách lặng lẽ, do một bà đỡ là bạn của thím Sophie. Sau vụ đó, Kat tự nhủ. Mình sẽ không bao giờ cho phép một người đàn ông nào đụng đến mình. Không bao giờ.

Minneapolis là một xứ sở thần tiên với Kat. Cứ cách vài khối nhà lại có một hồ nước, dòng suối hoặc nhánh sông. Và có tới hơn tám ngàn acơ công viên phong cảnh. Cô bơi thuyền trên các hồ trong thành phố và đi thuyền dạo chơi trên sông Mississippi.

Cô đi thăm “Vườn thú lớn” với thím Sophie và đến “Thung lũng giải trí” vào các ngày chủ nhật. Cô cười ngửa ở “Trang trại Tuyết tùng”, và xem các hiệp sĩ mặc áo giáp đấu thương trong các lễ hội Phục hưng.

Thím Sophie nhìn Kat vui chơi và nghĩ thầm, “Con bé chẳng hề có tuổi thơ”.

Dần dần, Kat lại vui vẻ như không hề có chuyện gì xảy ra, nhưng thím Sophie cảm thấy trong sâu lắng tâm hồn cháu bà có một điểm chẳng ai hiểu được, một thanh chắn mà con bé dựng lên hòng tránh những hiểm nguy.

Ở trường Kat cũng có bạn nhưng không hề có đứa con trai nào. Mấy đứa bạn gái của Kat bắt đầu hẹn hò, nhưng Kat vẫn cô đơn và cô quá tự hào để không than vãn, kể lể về chuyện đó. Cô gái chỉ nhìn vào bà thím của mình, người mà cô rất mực yêu quý.

Trước đây Kat chẳng có hứng thú gì với trường lớp sách vở nhưng thím Sophie đã làm mọi cái thay đổi. Nhà thím đầy sách và lòng ham thích đọc sách của thím rất dễ lây lan.

- Trong sách có những thế giới tuyệt vời. - Thím bảo cháu gái - Đọc đi, rồi cháu sẽ hiểu mình từ đâu đến và sẽ đi đến đâu. Cô có cảm giác một ngày nào đó cháu sẽ trở nên nổi tiếng. Cháu có thể trở thành người cháu muốn. Lúc này cháu chỉ là một người da đen nghèo. Nhưng nhiều nhà nghị sĩ, ngôi sao điện ảnh, nhà khoa học cũng đã từng nghèo như vậy. Vào một ngày nào đó chúng ta sẽ có tổng thống da đen. Tất cả phụ thuộc vào cháu. Đó là sự khởi đầu.

Kat trở thành học sinh giỏi nhất lớp. Cô đọc rất nhiều. Trong thư viện trường, một hôm cô đọc được cuốn “Rèn mũi tên” của Sinclair Lewis và cô say mê với câu chuyện về một bác sĩ trẻ. Cô đọc thêm truyện “Lời hứa phải giữ” của Agnes Coofur và “Nữ bác sĩ” của Else Rose. Những câu chuyện này mở ra một thế giới mới trong cô. Cô phát hiện trong thế giới này không hiếm những người tự nguyện dành cả cuộc đời cho việc giúp đỡ, cứu sống người khác. Một ngày, Kat từ trường về nhà, nói với thím Sophie:

- Cháu sẽ trở thành bác sĩ. Một bác sĩ nổi tiếng!

Chú thích:

(1) Franz Kafka (1883-1924), nhà văn Tiệp gốc Do Thái.

(2) viết tắt của câu “God only know” (N.D)

4. Chương 04

Chương 4

Sáng thứ hai, ba biểu đồ bệnh án của Paige biến mất. Cô liền bị khiển trách.

Thứ tư, Paige bị đánh thức lúc 4 giờ sáng trong phòng trực cấp cứu. Ngái ngủ, cô nhấc ống nghe.

- Bác sĩ Taylor đây.

Im lặng.

- Alô... alô.

Cô nghe rõ tiếng thở ở đầu dây bên kia. Sau đó là tiếng đập máy.

Paige nằm thao thức đến hết đêm. Sáng ra, cô kể cho Kat chuyện xảy ra đêm qua.

- Hoặc mình mắc chứng hoang tưởng hoặc là có kẻ nào đó thù mình. -

- Bệnh nhân đôi khi trở nên hằn học với bác sĩ, - Kat nói. - Cậu có nghĩ ai đó...

Paige thở dài.

- Hàng chục người.

- Mình tin là chẳng có gì đáng ngại đâu.

Paige mong sao mình có thể tin được như vậy.

Bức điện kỳ diệu đã đến vào cuối hè. Nó nằm đợi sẵn khi Paige về đến căn hộ khuya hôm đó. Bức điện viết: “Đến San Francisco trưa chủ nhật. Nóng lòng gặp em. Yêu, Alfred”

Cuối cùng thì anh cũng trở về với cô. Paige đọc đi đọc lại bức điện, lần sau nổi sung sướng của cô lại dâng lên cao hơn lần trước. Alfred. Tên chàng mở ra cả một kỷ ức xao động.

Paige và Alfred đã cùng lớn lên bên nhau. Cha họ cùng là thành viên trong đoàn cán bộ y tế của WHO(1) tới các nước Thế giới thứ ba để chiến đấu với những căn bệnh vi rút ác tính. Paige và mẹ đi cùng cha cô, bác sĩ Taylor, trưởng đoàn.

Paige và Alfred đã có một tuổi thơ kỳ diệu. Ở Ấn Độ, Paige học nói tiếng Hindu. Hai tuổi, cô bé đã biết gọi tên túp lều tranh họ ở là basha. Cha cô là gorashaib, người đàn ông da trắng, còn cô là nani, em gái bé bỏng. Người ta gọi cha của Paige là abadhan, thủ lĩnh hoặc baba, người cha.

Khi bố mẹ vắng nhà, cô uống bhanga, một thứ rượu cất từ lá basit, và ăn chapati với ghi.

Rồi họ lên đường đi Phi châu. Một chuyến phiêu lưu khác.

Paige và Alfred thường bơi lội vùng vẫy ở những khúc sông có cá sấu và hà mã. Thú cảnh của hai đứa là lũ ngựa vằn, báo và rắn con. Chúng lớn lên trong những túp lều tranh vách đất quay tròn, không cửa sổ sàn đất nện bần thủ và mái hình chóp lợp rơm.

Một ngày nào đó. Paige tự hứa với mình, ta sẽ sống trong một ngôi nhà thật sự, một căn nhà đẹp với bãi cỏ xanh và hàng rào trắng.

Đối với các bác sĩ đó là một cuộc sống khó khăn, cực nhọc. Nhưng đối với hai đứa trẻ, đó là một cuộc phiêu lưu không ngừng trên mảnh đất của sự tử, hươu cao cổ và voi. Chúng đi học trong những ngôi trường xây bằng đá xỉ, và ở nơi không có trường, chúng có gia sư.

Paige là đứa trẻ sáng dạ, trí óc như miếng bọt biển, thấm hết mọi thứ. Alfred ngưỡng mộ cô.

- Paige, một ngày nào đó anh sẽ cưới em làm vợ. - Alfred nói khi cô bạn mười hai tuổi, còn cậu mười bốn.

- Em cũng sẽ lấy anh làm chồng, Alfred.

Chúng là hai đứa trẻ nghiêm túc, quyết tâm sống trọn cuộc đời bên nhau.

Các bác sĩ của tổ chức WHO là những con người quên mình, dành cả cuộc đời cho sự nghiệp. Ở châu Phi, họ phải cạnh tranh với wogesha, các thầy lang bản xứ, với những phương thuốc thô thiển được truyền từ đời cha sang đời con, và thường gây hậu quả chết người. Phương thuốc truyền thống chữa trị vết thương trên da của người Masai là olklorite một hỗn hợp tiết bò, thịt sống và tinh chất của một thứ rễ cây bí truyền. Phương thuốc chữa đau mùa của người Kikuyu là đánh đuổi bệnh tật cho trẻ con bằng gậy.

- Các ông phải chấm dứt ngay chuyện đó. - Bác sĩ Taylor bảo họ. - Không có tác dụng gì đâu.

- Còn hơn là ông đâm những cái kim nhọn vào da thịt chúng tôi. - Họ đáp lại.

Trạm y tế là những chiếc bàn xếp thành dãy dưới tán cây. Các thầy thuốc phải khám cho hàng trăm bệnh nhân một ngày và luôn luôn có một hàng dài người chờ đợi họ - những người mắc bệnh phong, rồi những buồng phổi nhiễm lao, những cơn ho rũ rượi, rồi đau mùa, kiết lỵ...

Paige và Alfred quần quýt bên nhau. Khi lớn hơn, chúng cùng đi chợ ở một bản xa hàng dặm đường. Và chúng trò chuyện với nhau về những dự định tương lai.

Y học là một phần trong tuổi hoa niên của Paige. Cô đã học chăm sóc bệnh nhân, học kê đơn thuốc và cô đoán trước được khi nào thì cha cần cái gì, để giúp đỡ cha.

Paige yêu quý cha. Curt Taylor là người đàn ông tận tụy, quên mình nhất mà cô từng biết. Ông thực sự yêu thương con người, dành cả cuộc đời để cứu giúp những người cần đến ông và lòng say mê đó đã truyền sang Paige. Dù bận bịu đến đâu ông vẫn tìm được thời gian dành cho con gái. Ông biến sự thiếu tiện nghi trong những nơi ở sơ sài của họ thành niềm vui.

Quan hệ của Paige với mẹ cô lại khác. Mẹ cô là một hoa khôi của giới thượng lưu. Về lãnh đạm của bà làm cho Paige e ngại. Cưới một bác sĩ rồi theo chồng đến những vùng xa xôi hẻo lánh, nghe thì thật lãng mạn, nhưng thực tế khắc nghiệt đã khiến bà cay đắng. Bà không phải một phụ nữ triu mến, đáng yêu và Paige có cảm giác như bà luôn luôn than vãn.

- Tại sao chúng ta lại phải đến mảnh đất Chúa bỏ quên này hả, Curt?

- Con người ở đây sống như con vật. Chúng ta sẽ mắc một căn bệnh kinh tởm nào đó của họ mất thôi.

- Tại sao anh không hành nghề ở Mỹ và kiếm tiền như những bác sĩ khác?

Và cứ thế, triền miên.

Mẹ cô càng nhiech móc, Paige càng yêu quý cha hơn.

Khi Paige mười lăm tuổi, mẹ cô biến mất cùng với tay chủ đồn điền cacao ở Brazil.

- Mẹ không quay trở lại nữa hả ba? - Paige hỏi.

- Không, cưng ạ. Ba xin lỗi.

"Càng tốt!" - Cô không định nói như vậy. Cô chỉ đau khổ thấy mẹ ghét bỏ hai cha con đến mức có thể bỏ lại tất cả mà đi.

Chuyện xảy ra đã khiến Paige càng gần gũi với Alfred Turner hơn. Họ cùng vui chơi, cùng đi thám hiểm, và chia sẻ với nhau những mơ ước của mình.

- Khi nào lớn lên, anh cũng làm thầy thuốc. - Alfred tâm sự. - Chúng ta sẽ sống với nhau và sẽ làm việc cùng nhau.

- Và chúng ta sẽ để thật nhiều con.

- Được thôi. Nếu như em thích.

Vào đêm sinh nhật lần thứ mười sáu của Paige, sự gắn bó tình cảm của họ đã chuyển sang một giai đoạn mới. Tại một làng nhỏ ở Đông Phi, các bác sĩ bị gọi đi hết vì một ca cấp cứu, do có bệnh dịch trong vùng, chỉ còn Paige, Alfred và người đầu bếp ở lại trông nom trạm.

Họ ăn tối rồi đi ngủ. Đến nửa đêm, Paige choàng tỉnh vì tiếng gầm xa xa của đàn thú rừng chạy trốn.

Cô nằm trong lều, nghe tiếng chân chạy và tiếng gầm rú mỗi phút càng gần hơn, và cô bắt đầu thấy sợ. Cô thở gấp. Không biết lúc nào cha cô và những người khác mới về.

Cô nhồm dậy. Lán của Alfred chỉ cách đó có vài bước chân. Khiếp hãi, cô đứng lên, nhấc cửa lều và chạy sang đó.

Anh chàng đang ngủ.

- Alfred.

Cậu ngồi dậy, tỉnh ngủ ngay lập tức.

- Paige, hả? Có chuyện gì thế?

- Em sợ. Em có thể nằm vào giường anh một lát không?

- Tất nhiên. - Họ nằm đó, lắng nghe tiếng thú rừng chạy lồng qua các bụi rậm.

Mấy phút sau, tiếng rầm rập lắng xuống.

Alfred bắt đầu nhận thấy cơ thể ấm áp của Paige bên cạnh mình.

- Paige, anh nghĩ em nên trở về lều của mình đi.

Paige cảm thấy cái vật đàn ông của Alfred áp vào cô rắn đanh.

Tất cả nỗi thèm khát dồn nén bấy lâu sôi lên dữ dội.

- Alfred.

- Gì cơ? - Giọng cậu khàn khàn.

- Chúng ta sẽ cưới nhau chứ?

- Ừ!

- Thế thì được.

Tiếng động của rừng nhiệt đới xung quanh họ biến mất. Họ bắt đầu thám hiểm và khám phá một thế giới mà ngoài họ ra chưa từng có ai biết đến. Họ là những tình nhân đầu tiên trong thế giới này và họ hạnh diện về sự huyền diệu của nó.

Rạng đông, Paige lên về lều của mình, và cô nghĩ một cách sung sướng. Mình đã là đàn bà.

Thỉnh thoảng, Curt Taylor lại gợi ý cho con gái trở về Mỹ sống với em trai ông trong ngôi nhà đẹp đẽ ở Deerfield, phía Bắc Chicago.

- Vì sao? - Paige hỏi.

- Để con có thể lớn lên thành một thiếu nữ đứng đắn.

- Con là một thiếu nữ đứng đắn đấy chứ.

Các thiếu nữ đứng đắn không trêu chọc khỉ rừng và cười lên lưng lữ ngựa vằn như con.

Câu trả lời bao giờ cũng như nhau:

- Con không bỏ ba đâu.

Khi Paige mười bảy tuổi, đoàn y tế WHO đi tới một làng rong rừng rậm Nam Phi để thanh toán dịch. Các bác sĩ vừa đến thì chiến tranh đã nổ ra giữa hai bộ lạc địa phương. Curt Taylor được khuyến cáo là nên rời đi.

- Vì Chúa, không thể được. Các bệnh nhân của tôi sẽ chết mất nếu tôi bỏ mặc họ.

Bốn ngày sau, ngôi làng bị tấn công. Paige và cha cô nép trong căn lều của họ, lắng nghe tiếng hò hét và tiếng súng nổ bên ngoài.

Paige khiếp đảm.

- Họ sẽ giết chúng ta mất.

Cha cô ôm cô vào lòng.

- Họ sẽ không làm hại chúng ta đâu, cưng. Chúng ta đến đây để giúp những con người này. Họ biết chúng ta là bạn.

Và ông đã nói đúng.

Một tù trưởng xông vào lều của hai cha con với một số chiến binh.

- Đừng lo. Chúng tôi sẽ bảo vệ ông.

Và họ đã giữ lời hứa.

Trận chiến cuối cùng cũng kết thúc, nhưng sáng ra Curt Taylor đã đi đến quyết định.

- Ông đánh một bức điện cho người em trai. Gửi Paige về chuyến bay tới. Sẽ điện chi tiết sau. Đón cháu ở sân bay.

Paige phản ứng dữ dội khi biết tin. Cô bị đưa đi, khóc như điên, tới một sân bay nhỏ bụi bặm, nơi một chiếc Piper Cub đang chờ để chở cô lên thị trấn, ở đó cô có thể đón máy bay đi Johannesburg.

- Ba tổng con đi cho rảnh nợ chứ gì? - Cô gào lên.

- Ông xiết chặt con gái vào lòng.

- Ba thương con hơn bất cứ thứ gì trên đời, bé ạ. Ba sẽ nhớ con từng giây phút. Nhưng ba sẽ sớm trở về Mỹ, và chúng ta sẽ lại ở bên nhau.

- Ba hứa chứ?

- Ba hứa.

Alfred cũng đi tiễn Paige.

- Đừng lo, - cậu bảo người yêu. - Khi nào được là anh sẽ về cưới em ngay. Em sẽ đợi anh chứ?

Câu hỏi khá là ngốc nghếch, sau ngần ấy năm.

- Tất nhiên em sẽ đợi.

Ba ngày sau, khi máy bay đáp xuống phi trường O'Hara ở Chicago, chú Richard đã có mặt để đón Paige.

Cô chưa bao giờ gặp chú. Cô chỉ biết rằng chú là một thương nhân rất giàu và vợ đã mất cách đây vài năm.

"Chú là người thành đạt nhất trong gia đình", cha cô thường nói vậy.

Câu đầu tiên của ông chú làm cô choáng váng.

- Chú rất buồn phải thông báo cho cháu, Paige ạ, nhưng chú vừa nhận được điện báo ba cháu đã bị chết trong một cuộc giao tranh của thổ dân.

Thế giới của cô vỡ tan trong phút chốc. Nỗi đau mạnh đến mức cô nghĩ sẽ không thể chịu nổi. Mình sẽ không để cho chú thấy mình khóc. Paige tự nhủ.

- Không! Lẽ ra mình không được bỏ đi. Mình sẽ quay về nơi đó.

Trên đường từ sân bay về, Paige gườm gườm nhìn dòng xe cộ dày đặc.

Cháu ghét Chicago.

- Sao thế, Paige?

- Một khu rừng rậm.

Richard không cho Paige quay lại châu Phi dự tang cha và điều đó khiến cho cô phát khùng.

- Paige, người ta đã chôn cất cha cháu rồi. Chẳng có lý do gì mà quay lại.

Có một lý do. Alfred đang ở đó. Ít ngày sau khi Paige đến, ông chú tỏ ý bàn bạc về tương lai của cô.

- Không có gì phải bàn hết, - Paige tuyên bố. - Cháu sẽ làm bác sĩ.

Hai mốt tuổi, tốt nghiệp cao đẳng, Paige đầu đơn vào mười đại học y và cả mười trường đều nhận. Cô chọn trường ở Boston.

Phải mất hai ngày mới gọi được cho Alfred ở Zaire, nơi anh đang làm việc ngoài giờ cho một đơn vị của Tổ chức Y tế Thế giới.

Khi Paige báo tin, chàng nói:

- Thật tuyệt, em yêu. Anh cũng gần tốt nghiệp khoa y khoa rồi. Anh sẽ làm việc cho WHO thêm một thời gian nữa, sau đó chúng ta sẽ hành nghề cùng nhau.

“Cùng nhau”. Một từ tuyệt diệu.

- Paige, anh thêm gặp em quá. Nếu anh xin nghỉ được ít ngày, em có thể đến với anh ở Hawaii không?

- Vâng. - Không một chút do dự.

Cả hai cùng cố gắng. Sau đó, Paige hiểu Alfred đã phải khó khăn đến mức nào mới thu xếp được chuyến đi dài như vậy, nhưng anh không hề dă động tới chuyện đó.

Họ sống ba ngày kỳ diệu trong một khách sạn nhỏ ở Hawaii có tên là Vững Nắng, và dường như họ chưa bao giờ chia ly. Paige muốn Alfred trở về Boston với cô biết chừng nào, nhưng cô biết như vậy là ích kỷ. Công việc anh đang làm quá quan trọng.

Ngày cuối cùng bên nhau, khi họ mặc quần áo, Paige hỏi.

- Người ta sẽ phái anh đi đâu, Alfred?

- Gambia, hoặc có thể là Bangladesh.

Để cứu vớt những sinh mạng, để giúp những con người cần đến anh biết bao. Cô ghì chặt lấy Alfred và nhắm mắt lại. Cô không bao giờ muốn anh đi.

Như đọc được ý nghĩ của cô, anh nói:

- Anh hứa rồi sẽ không để em phải xa anh.

Thư từ đều đặn. Dù đang ở chân trời góc bể nào, Alfred cũng cố gọi cho cô vào những dịp Giáng sinh và sinh nhật. Ngay trước đêm giao thừa năm thứ hai đại học của Paige, Alfred gọi điện về.

- Paige!

- Anh yêu! Anh đang ở đâu thế?

- Anh ở Senegal. Anh tính chỉ cách khách sạn Vững Nắng tám trăm dặm thôi.

Cô lặng đi một phút.

- Anh định nói...

- Em có thể đến Hawaii đón năm mới với anh không?

- Ôi vâng! Vâng!

Alfred đã đi gần nửa vòng trái đất để gặp cô, và lần này phép màu còn mạnh hơn lần trước. Thời gian ngừng lại cho hai người.

- Sang năm, anh sẽ phụ trách một đoàn cán bộ WHO, - Alfred nói. - Khi nào em tốt nghiệp, anh muốn chúng ta cưới nhau.

Họ còn được ở bên nhau một đêm nữa, và khi không thể gặp mặt, thư từ của họ vẫn băng qua không gian và thời gian.

Khi Paige đọc bức điện của Alfred đến lần thứ năm, cô nghĩ, anh ấy sắp về San Francisco.

Kat và Honey đã về phòng ngủ. Paige lay họ dậy.

- Alfred sắp về! Anh ấy sắp về rồi? Anh ấy sẽ đến đây vào chủ nhật!

- Tuyệt, - Kat lầm bầm. - Sao không đợi chủ nhật hẵng dựng người ta dậy. Vừa mới chợp mắt...

Honey hưởng ứng hơn. Cô ngồi dậy và nói.

- Tuyệt vời! Mình mong gặp chàng của cậu chết đi được Cậu xa anh ta bao lâu rồi?

- Hai năm, - Paige đáp, - nhưng bọn mình vẫn liên hệ thường xuyên.

- Cậu là cô nàng may mắn. - Kat thở dài. - Dậy cả thôi. Tổ sẽ pha cà phê.

Ba người ngồi vào bàn dưới bếp.

- Sao chúng ta không làm một bữa tiệc đón Alfred nhỉ? - Honey gợi ý. - Đại loại một bữa “Chúc mừng chú rể” ấy mà.

- Ý kiến hay đấy, - Kat đồng ý.

- Chúng ta sẽ làm một buổi lễ hân hoan, bánh gatô, bóng bay, mọi thứ.

- Chúng ta sẽ nấu bữa tối cho Alfred ngay tại đây, - Honey nói.

Kat lắc đầu.

- Tôi đã ném thử tài nấu nướng của các bà rồi. Đi đặt nhà hàng thôi!

Còn bốn ngày nữa mới đến chủ nhật và họ dành hết cả thời gian rảnh rỗi để bàn tính việc đón tiếp Alfred. Bằng một phép màu nào đó, cả ba cô đều không phải trực vào hôm đó.

Thứ bảy, Paige cố thu xếp một buổi đi mỹ viện.

Cô mua về và khoe ngay một bộ váy mới.

- Trông tổ tươm tất chưa? Liệu anh ấy có ưng không nhỉ?

- Trông cậu thật mê ly! - Honey trấn an bạn. - Mình hy vọng chàng xứng đáng với cậu.

Paige mỉm cười.

- Mình lại hy vọng sẽ xứng đáng với Alfred. Các cậu cũng sẽ mê anh ấy cho mà xem. Anh ấy kỳ diệu lắm.

Hôm chủ nhật, một bữa trưa được chuẩn bị công phu đặt trên bàn ăn với một chai sâm banh ướp đá.

Ba người đàn bà đứng quanh bàn, hồi hộp chờ đợi sự xuất hiện của Alfred.

Hai giờ chiều, tiếng chuông reo lên, Paige lao ra mở cửa. Đó là Alfred. Trông chàng hơi mệt mỏi, gầy đi Nhưng vẫn là Alfred của cô. Đứng cạnh chàng là một phụ nữ tóc đen, khoảng chừng ba mươi tuổi.

Paige ôm chầm lấy anh. Rồi cô quay lại Honey và Kat, nói đầy hân hoan.

- Đây là Alfred Turner. Alfred, đây là các bạn cùng phòng của em, Honey Taft và Kat Hunter.

- Hân hạnh được gặp các cô. - Alfred nói. - Rồi anh quay sang người đàn bà bên cạnh. - Còn đây là Karen Turner, vợ tôi.

Ba cô gái đứng chết lặng.

- Vợ anh? - Paige chậm chạp hỏi lại.

- Ủ - Chàng cau mày. - Em không... không nhận được thư anh sao?

- Thư?

- Ủ? Anh gửi cách đây mấy tuần.

- Không...

- Ôi anh... anh vô cùng xin lỗi. Anh đã giải thích tất cả trong thư... nhưng tất nhiên, nếu em không nhận được... - Giọng anh nhỏ dần. - Anh thực sự xin lỗi, Paige. Chúng mình xa nhau quá lâu... và rồi anh gặp Karen... em hiểu thế nào rồi đây...

- Em hiểu. - Paige nói giọng thờ ơ. Cô quay sang Karen, cố nở nụ cười. - Tôi... tôi hy vọng chị và Alfred sẽ rất hạnh phúc.

- Cảm ơn.

Tiếp đó là một quãng im lặng ngượng ngùng.

- Chúng ta nên đi thôi, anh yêu ạ. - Karen nói.

- Đúng. Anh chị nên đi thì hơn. - Kat nói.

Alfred lùa tay vào tóc.

- Anh thật tình xin lỗi, Paige. Anh... thôi... tạm biệt em.

- Tạm biệt, Alfred.

Ba người đàn bà đứng đó, nhìn theo cặp vợ chồng bước xa dần.

- Tên đểu! - Kat thốt lên. - Đê tiện đến thế là cùng.

Mắt Paige đã đầy lệ.

- Mình... anh ấy không phải người như thế đâu... mình muốn nói... chắc anh ấy đã giải thích tất cả trong thư.

Honey vòng tay ôm Paige.

- Cần phải ra một đạo luật thiên hết bọn đàn ông đi.

- Mình sẽ uống mừng luật đó. - Kat nói.

- Xin lỗi. - Paige lắp bắp. Cô cầm túi chạy về phòng và đóng sập cửa lại.

Cô không ra khỏi phòng suốt ngày hôm đó.

Chú thích:

(1) Tổ chức Y tế thế giới.

5. Chương 05

Chương 5

Mấy tháng sau đó, Paige hoá hoàn mới gặp được Kat và Honey. Họ ăn bữa sáng vội vàng trong căng tin và thỉnh thoảng lướt qua nhau trong các hành lang bệnh viện. Họ trao đổi chủ yếu bằng những mẫu giấy nhắn để lại ở căn hộ.

“Bữa tối trong tủ lạnh”

“Lò vi sóng đã tắt”

“Xin lỗi, mình không có thời gian dọn dẹp”.

“Thứ bảy chúng ta đi ăn tiệm được không?”

Những giờ làm việc kéo dài, bận rộn quá sức chịu đựng vẫn tiếp tục, là sự hành hạ cũng như thử thách lòng kiên nhẫn của tất cả các bác sĩ nội trú.

Paige cảm ơn sự căng thẳng đó. Nó không cho cô lúc nào để mà nghĩ về Alfred và tương lai tuyệt diệu mà họ đã cùng vẽ nên bên nhau. Thế nhưng cô không sao gạt được Alfred ra khỏi tâm trí. Điều anh làm đã để lại nỗi đau sâu thẳm và nó không chịu buông tha cô. Cô tự hành hạ mình bằng trò chơi vô nghĩa “giả như”.

Giả như mình ở lại châu Phi với Alfred.

Giả như chàng về Chicago với mình.

Giả như chàng không gặp Karen.

Giả như...

Một hôm, thứ sáu, khi Paige vào phòng thay quần áo để đi giặt tay, hai chữ “con đi” đã được viết trên tủ áo cô bằng một loại bút đánh dấu đen.

Ngày hôm sau, khi Paige đi tìm cuốn sổ trực của cô, nó đã mất tăm. Tất cả ghi chép của cô cũng đã biến mất. Chắc mình để lạc đâu đó, Paige nghĩ.

Nhưng cô không thể nào tin được.

Thế giới bên ngoài nhà thương đã ngừng tồn tại.

Paige biết tin Iraq xâm lược Kuwait, nhưng cuộc chiến vẫn bị lu mờ bởi nỗi thương tâm trước một bệnh nhân mười lăm tuổi đang hấp hối vì bệnh máu trắng. Ngày Đông và Tây Đức thống nhất, Paige còn đang mãi cứu sống một bệnh nhân bị bệnh đái đường. Margaret Thatcher đã thôi giữ chức Thủ tướng Vương quốc Anh, nhưng quan trọng hơn, bệnh nhân phòng 214 đã đi lại được. Các đồng nghiệp đã giúp Paige đứng vững. Trừ một vài ngoại lệ, còn họ đều chuyên tâm, hết lòng chữa bệnh, giảm nhẹ đau đớn và cứu sống con người.

Paige quan sát những phép màu họ làm ra mỗi ngày, lòng đầy hân hoan.

Những giờ dài dằng dặc ở bệnh viện và sự khẩn trương trong công việc đã gây cho các y bác sĩ sự căng thẳng cao độ. Tỷ lệ ly hôn tăng vọt, và những vụ ngoại tình trở nên phổ biến.

Tom Chang là một trong số người có vấn đề. Anh kể với Paige trong lúc uống cà phê.

- Mình có thể điều khiển giờ giấc. - Chang tâm sự - nhưng vợ mình không chịu. Cô ấy than phiền rằng chẳng cách nào gặp được mình nữa, và mình đã thành xa lạ với đứa con gái nhỏ. Cô ấy nói đúng. Mình không biết phải làm sao bây giờ.

- Vợ cậu đã đến thăm bệnh viện này chưa?

- Chưa.

- Sao cậu không mời cô ấy đến đây ăn trưa hả - Tom? Hãy để cho cô ấy biết cậu làm gì ở đây và công việc đó quan trọng đến mức nào.

Chang tươi tỉnh hẳn.

- Sáng kiến hay quá. Cảm ơn Paige. Mình sẽ làm như vậy. Bạn cùng ăn trưa với vợ chồng mình được không?

- Rất sẵn lòng.

Sye, vợ Chang, hoá ra là một thiếu phụ đáng yêu, với sắc đẹp hài hoà không có tuổi. Chang dẫn vợ đi tham quan bệnh viện, và sau đó họ ăn trưa trong căng tin với Paige.

Chang cho Paige biết Sye sinh ra và lớn lên ở Hồng Kông.

- Chị thích San Francisco không? - Paige hỏi.

Im lặng một thoáng.

- Thành phố này cũng hay, - Sye đáp lịch sự, - nhưng em có cảm giác ở đây em là một kẻ xa lạ. Quá lớn, quá ồn.

- Nhưng theo tôi hiểu, Hồng Kông cũng lớn và ồn ào đấy chứ.

- Em quê ở một làng nhỏ cách Hồng Kông một tiếng đi đường. Ở đó không có xe cộ ồn ã và mọi người đều quen biết nhau. - Cô nhìn sang chồng. - Tom và em cùng đứa con gái đã sống rất hạnh phúc ở đó. Đó là một làng rất đẹp trên đảo Lamma. Bờ biển trắng phau và những trang trại xinh xắn, bên cạnh là làng chài nhỏ Sak Kwu Wan. Thật thanh bình biết bao.

Giọng người đàn bà đượm nỗi tiếc nuối quê hương.

- Đạo ấy, vợ chồng em lúc nào cũng bên nhau, đúng nghĩa là một gia đình. Ở đây, em chẳng bao giờ gặp được anh ấy.

- Chị Chang, tôi hiểu lúc này thật khó khăn cho chị, nhưng chỉ vài năm nữa thôi Tom sẽ được mở phòng khám tư, và khi đó công việc cũng như giờ giấc của Chang sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Tom Chang nắm lấy tay vợ.

- Em thấy chưa? Mọi việc sẽ ổn cả thôi, Sye. Em phải kiên nhẫn chứ.

- Em hiểu rồi. - Người vợ nói. Giọng cô ta không mấy tin tưởng.

Trong khi họ nói chuyện, một người đàn ông bước vào căng tin. Khi anh ta dừng lại ở cửa, Paige chỉ nhìn thấy gáy người đó. Tim cô đập dồn dập. Người đàn ông quay lại. Đó là một người lạ hoàn toàn.

Chang nhìn Paige.

- Bạn không sao chứ?

- Không, - Paige nói dối. Mình phải quên Alfred đi. Chuyện đã qua rồi. Nhưng còn kỷ niệm của bao nhiêu năm tuyệt vời ấy, niềm vui, nỗi sung sướng, tình yêu họ đã dành cho nhau... Làm sao mình có thể quên đi tất cả? Hay là thuyết phục một bác sĩ nào đó phẫu thuật thủy não cho mình?

Paige chạy ngang qua Honey trong hành lang. Honey thở không ra hơi và lo lắng.

- Mọi việc ổn cả chứ? - Paige hỏi.

Honey mỉm cười bối rối.

- Ừ ổn. - Cô cầm túi đi tiếp.

Honey mới được giao cho một bác sĩ hướng dẫn tên là Charles Isler, người nổi tiếng khắp bệnh viện là một tay quân phiệt.

Ngay tua trực đầu tiên của Honey, ông ta đã nói.

- Bác sĩ Taft, tôi rất mong được làm việc với cô. Bác sĩ Wallace đã kể cho tôi về thành tích xuất sắc của cô ở trường y. Tôi được biết bác sĩ sẽ thực hành nội khoa.

- Vâng.

- Tốt. Vậy là chúng tôi còn có được bác sĩ ở đây ba năm nữa.

Họ bắt đầu tua trực.

Bệnh nhân đầu tiên của họ là một thanh niên người Mexico. Isler bỏ qua các bác sĩ nội trú khác và quay sang Honey.

- Bác sĩ Taft, tôi nghĩ bác sĩ sẽ thấy đây là một ca đáng chú ý. Bệnh nhân có tất cả những biểu hiện và triệu chứng kinh điển: Kém ăn, sụt cân, đắng miệng, mệt mỏi, thiếu máu, dễ cáu kỉnh và rời rã. - Ông nheo mắt nhìn Taft. - Bác sĩ chẩn đoán thể nào?

Và ông mỉm cười chờ đợi.

Honey nói ông ta từng từng:

- À, có thể là một số bệnh... đúng không à?

Bác sĩ Isler nhìn lại khiến cô bối rối. Ông gợi ý:

- Đây là một trường hợp rõ ràng của bệnh...

Một bác sĩ nội trú tiếp lời.

- Ngộ độc chì?

- Đúng! - Isler đáp.

Honey mỉm cười.

- Hiển nhiên rồi. Ngộ độc chì.

Bác sĩ Isler lại quay sang Honey.

- Cách điều trị ra sao?

Honey nói một cách lẩn tránh.

- À có một số cách điều trị khác nhau, phải không ạ?

Một bác sĩ nội trú khác phát biểu.

- Nếu bệnh nhân đã bị nhiễm độc lâu ngày, cần phải được chữa trị như một ca tiềm chứa viêm não.

Bác sĩ Isler gật đầu.

- Đúng. Đó là điều chúng ta đang làm. Chúng ta đang điều trị chelat.

Ông nhìn sang Honey. Cô gật đầu đồng ý.

Bệnh nhân tiếp theo là một ông lão tám mươi tuổi. Mắt ông ta đỏ ngầu và hai mí mắt gần như dính chặt với nhau.

- Chúng tôi sẽ chăm sóc cụ ngay đây, - bác sĩ Isler trấn an ông lão. - Cụ cảm thấy thế nào?

-Ồ không đến nỗi quá tệ với một lão già như tôi.

Bác sĩ Isler lật tấm chăn, để lộ đầu gối và mắt cá chân sưng tấy của người bệnh. Có những thương tổn trên bàn chân ông lão.

Bác sĩ Isler quay sang đám nội trú.

- Sưng do viêm khớp. - Ông nhìn Hunter. - Kèm theo thương tổn da và viêm kết mạc. Tôi tin chắc bác sĩ có thể chẩn đoán đó là bệnh gì.

Honey chậm chạp nói.

- Có thể là... bác sĩ biết đấy...

- Hội chứng Reiter, - một bác sĩ nội trú lên tiếng.

- Nguyên nhân chưa rõ. Thường có kèm theo sốt nhẹ.

Bác sĩ Isler gật đầu.

- Đúng. - Ông lại nhìn Honey. - Tiên lượng bệnh ra sao?

- Tiên lượng?

Anh chàng kia lại đáp.

- Tiên lượng chưa rõ. Có thể điều trị bằng các loại thuốc chống viêm.

- Rất tốt, - bác sĩ Isler nói.

Họ khám cho mười hai bệnh nhân, và khi tua thăm bệnh kết thúc, Honey nói với bác sĩ Isler.

- Bác sĩ Isler, em có thể gặp riêng bác sĩ một lát không ạ?

- Được! Đến phòng tôi.

Khi họ đã ngồi trong phòng làm việc của Isler, Honey nói.

- Em biết bác sĩ thất vọng về em.

- Tôi phải thừa nhận là tôi hơi ngạc nhiên...

Honey ngắt lời.

- Em biết, thưa bác sĩ Isler. Đêm qua, em không sao chợp mắt nổi. Nói thực là... em hồi hộp quá vì được làm việc với ông, đến nỗi em... em không sao ngủ được.

Ông ta nhìn cô ngạc nhiên.

- À, ra thế. Tôi đã nghĩ chắc phải có nguyên nhân... Thành tích học tập của cô tuyệt thế kia mà. Điều gì đã khiến cô quyết định trở thành bác sĩ?

Honey cụp mắt xuống giấy lát, rồi nhẹ nhàng nói.

- Em có một cậu em trai bị tai nạn. Các bác sĩ đã làm tất cả những gì có thể để cứu cậu ấy... nhưng em đã phải nhìn cậu ấy chết. Chết dần dần, mà em thì bất lực làm sao. Đó là lúc em quyết định dành cả đời mình để giúp cho những người khác khoẻ mạnh. - Nước mắt cô tuôn xuống.

Cô ấy yếu đuối thật! - Isler nghĩ.

- Vui lòng được trò chuyện với cô. - Ông nói như một kết luận, cũng là tế nhị thông báo đã hết giờ tiếp khách.

Honey nhìn ông ta và nghĩ. Ông ta tin mình.

6. Chương 06

Chương 6

Phía bên kia thành phố, phóng viên báo chí và tivi đang đứng trực đầy đường chờ Lou Dinetto khi gã ra khỏi phòng xử án, mỉm cười vẫy vẫy, kiểu chào của hoàng tộc với đám dân đen.

Đi kèm hai bên Lou là hai tên vệ sĩ, một cao, gầy đét, có biệt hiệu Shadow và một to vật tên là Rhino. Lou Dinetto bao giờ cũng ăn mặc chải chuốt, đắt tiền, complê lụa sẫm, sơ-mi trắng, cà vạt xanh, giày da cá sấu. Quần áo của gã được cắt may rất khéo, tạo cho gã dáng thanh mảnh, bởi thực ra gã lùn mập, lại bị tật chân cong. Gã luôn tươi cười niềm nở với báo chí, và báo chí cũng thích đưa tin về gã.

Dinetto đã bị khởi tố ba lần vì đủ loại tội, từ gây hoả hoạn đến cướp bóc, giết người, nhưng lần nào gã cũng trắng án.

Bây giờ, khi gã rời phòng xử, một phóng viên hét với theo.

- Ông biết rồi ông vẫn sẽ được tha bổng chứ, ông Dinetto?

Dinetto cười.

- Tất nhiên, tôi biết. Tôi là nhà kinh doanh vô tội. Chính phủ chẳng có việc gì làm nên lôi tôi ra toà đây thôi. Đó là nguyên nhân khiến chúng ta phải ề cổ ra mà đóng thuế.

Một camera truyền hình chìa tới. Lou Dinetto dừng lại để mỉm cười vào máy.

- Ông Dinetto, ông có thể giải thích vì sao hai nhân chứng lại lẫn trốn mất không?

- Tất nhiên tôi có thể giải thích. - Dinetto nói. - Họ là những công dân trọng danh dự, và họ không muốn nói dối.

- Chính phủ cho rằng ông là trùm maphia miền Tây và ông đã sắp đặt...

- Điều duy nhất mà tôi sắp đặt là chỗ ngồi các vị khách trong nhà hàng của tôi. Tôi muốn mọi người cảm thấy thoải mái. - Gã cười rộng miệng, hướng về phía đám phóng viên. - Tôi mời tất cả các bạn đến nhà hàng của tôi tối nay. Không phải trả tiền. Gã tiến lại phía chiếc xe đen bóng đang chờ.

- Ông Dinetto...

- Ông Dinetto...

- Tôi sẽ gặp lại các bạn tối nay, ở nhà hàng của tôi. Các bạn đều đã biết địa chỉ đấy.

Lou Dinetto ngồi vào xe. Rhino đóng cửa rồi ngồi lên ghế trước. Shadow trườn vào theo.

- Thật tuyệt, thưa sếp! - Rhino nói. - Sếp đối đáp rất tuyệt.

- Ta đi đâu bây giờ? - Shadow hỏi.

- Về nhà, tao muốn tắm nước nóng và ăn thịt bò rán.

Chiếc xe lao đi.

- Tao không thích câu hỏi về nhân chứng. - Dinetto nói. - Chú mày chắc chắn rằng chúng nó đã không thể nói được chứ?

- Trừ trường hợp chúng sống lại từ đáy hồ, thưa ông chủ.

Dinetto gật đầu: "Tốt". Rồi gã cười gằn, hỏi:

- Mày có thấy phản ứng trên nét mặt của chương lý quận khi quan toà bác bỏ...

Một con chó bông dừng xuất hiện lao thẳng vào xe. Shadow quay mạnh tay lái và chồm lên phanh chân. Chiếc xe lao lên vỉa hè rồi tông luôn vào cột đèn bên đường. Đầu Rhino chúi về phía trước, đập vào kính chắn gió.

- Mày làm cái quỷ gì thế? - Dinetto gào lên. - Mày định giết tao à?

Shadow run bần bật.

- Em xin lỗi, có con chó chạy ngang...

- Mày coi mạng con chó hơn mạng tao à? Đồ ngu.

Rhino rên khe khẽ. Dinetto trông thấy máu chảy trên trán của hắn.

- Lạy Chúa! - Dinetto hét lên. - Mày trông này...

- Em không sao đâu. - Rhino lẩm bẩm.

- Mày thật hậu đậu. - Dinetto quay sang phía Shadow. - Đưa nó đi bệnh viện.

Shadow cho xe lùi lại.

- Bệnh viện Embarcadero ở gần đây thôi. Đưa nó vào phòng cấp cứu.

- Vâng. Thưa sếp.

Dinetto ngồi ngả về phía sau:

- Một con chó. - Hắn nói ghê tởm. - Lạy Chúa!

Kat đang ở phòng cấp cứu khi Dinetto, Shadow và Rhino kéo vào. Rhino chảy máu nhiều.

Dinetto gọi với.

- Này cô kia!

Kat quay lại.

- Ông nói với tôi đấy à?

- Tôi còn nói với ai ở đây được nữa. Người này chảy máu nhiều. Chữa ngay đi.

- Còn cả chục người đến trước. - Kat nói nhẹ nhàng. - Anh ta cũng phải đợi thôi.

- Nó chẳng phải đợi ai hết. - Dinetto nói với Kat. - Phải làm cho nó lập tức.

Kat đi đến chỗ Rhino, khám qua loa rồi đưa một mảnh bông, áp vào vết thương.

- Giữ lấy. Tôi sẽ quay lại.

- Tôi nói chữa cho nó cơ mà.

Kat quay lại phía Dinetto.

- Đây là phòng cấp cứu bệnh viện. Tôi là bác sĩ trực. Cho nên ông, hoặc là im lặng hoặc ra ngay khỏi đây.

Shadow nói:

- Cô kia, cô không biết đang nói chuyện với ai à? Tốt nhất là hãy làm theo lời ông ta. Đây là ngài Lou Dinetto.

- Nào, bây giờ biết nhau rồi, - Dinetto nói giọng sốt ruột. - Chữa ngay cho người này đi.

- Tai ông có vấn đề rồi, - Kat nói. - Tôi nhắc lại, hoặc là im lặng hoặc ra khỏi đây.

Rhino gầm gừ.

- Cô không thể ăn nói như thế với...

Dinetto quay sang Rhino quát.

- Câm mồm đi! - Rồi gã nhìn lại Kat, đổi giọng.

- Tôi sẽ rất cảm ơn nếu cô chữa cho ông này càng nhanh càng tốt.

- Tôi sẽ làm tất cả. - Kat đáp rồi bảo Rhino nằm xuống giường. - Tôi sẽ quay lại sau vài phút. - Rồi cô nói với Dinetto. - Đằng kia có mấy cái ghế đó.

Dinetto và Shadow nhìn cô rồi đi về phía mấy bệnh nhân khác.

- Lạ Chúa. - Shadow nói. - Cô ta chẳng hề biết ông là ai.

- Tao chẳng cho rằng điều đó có ý nghĩa gì. Nó là một đứa con gái có cái đầu đấy.

Mười lăm phút sau, Kat quay lại chỗ Rhino và khám cho gã.

- Không có gì nghiêm trọng đâu, - cô nói. - Ông gặp may rồi. Đây chỉ là một vết thương xoàng.

Dinetto đứng nhìn Kat khâu vết thương trên trán cho Rhino một cách thành thạo.

Khi Kat hoàn thành vết khâu, cô nói.

- Vết thương sẽ liền nhanh thôi. Sau năm ngày ông hãy quay lại đây để tôi rút chỉ.

Dinetto tiến lại xem xét cái trán của Rhino.

- Vết khâu rất đẹp. - Gã trầm trồ.

- Cảm ơn. - Kat nói. - Xin ông tha lỗi những lời tôi nói ban nãy.

- Đợi một chút. - Dinetto nói rồi quay lại Shadow. - Đưa cô ấy một vé.

Shadow rút tờ 100 đô-la chìa cho Kat.

- Đây.

- Nơi thu tiền ở bên ngoài. - Kat nói.

- Đây không phải cho bệnh viện, cho riêng cô đấy.

- Không, cảm ơn.

Dinetto nhìn theo Kat đi tới chăm sóc bệnh nhân khác. Shadow nói.

- Hay là chê ít?

Dinetto lắc đầu.

- Cô ấy là một người tự chủ và tự trọng. Ta thích điều này. - Gã im lặng một lát. - Evans đang xin nghỉ à?

- Vâng!

Ta muốn chú mày thu thập thông tin về cô bác sĩ này.

- Để làm gì?

- Đòn bẫy. Tao nghĩ sẽ có lúc cần đến cô ta đấy.

7. Chương 07

Chương 7

Bệnh viện được các y tá điều hành. Margaret Spencer, y tá trưởng, đã làm việc ở Embarcadero hơn hai mươi năm, và bà biết tất cả các xác chết được chôn ở đâu, theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Y tá Spencer là người phụ trách bệnh viện này, và bác sĩ nào không nhận ra điều đó, thường sẽ gặp rắc rối. Bà biết bác sĩ nào nghiện ma túy, hay rượu, những ai trình độ kém và những ai đáng được bà ủng hộ. Bà cai quản các y tá phòng mổ. Chính Margaret Spencer là người bố trí y tá cho các ca mổ, mà y tá cũng có ba bảy loại, từ những người đặc lực đến những kẻ bất tài. Điều này khiến các bác sĩ càng phải nể vì Spencer. Bà có quyền xếp một cô y tá vụng về nhất cho một ca mổ thật phức tạp nhất hoặc gửi một y tá xuất sắc nhất cho một ca cắt amidan, nếu bà ghét hay ưa bác sĩ phụ trách ca đó. Một trong những định kiến của Margaret Spencer là sự ác cảm với các nữ bác sĩ và người da đen.

Kat Hunter vừa là nữ bác sĩ lại vừa là người da đen.

Kat làm việc thật vất vả. Không ai nói gì hay làm gì công khai, nhưng những định kiến, bằng nhiều cách, cứ len lỏi tới gây cản trở cho công việc của cô.

Cô không thể có những y tá theo đúng yêu cầu. Họ toàn gửi những người hầu như không có năng lực.

Kat nhận thấy mình thường xuyên phải khám cho các bệnh nhân nam mắc bệnh da liễu. Lúc đầu cô coi chuyện đó là bình thường, nhưng có một hôm, sau khi phải khám liền một hơi cho cả nửa tá người bệnh da liễu cô bắt đầu thấy nghi ngờ.

Trong một bữa ăn trưa, cô hỏi Paige.

- Cậu đã phải khám cho bao nhiêu đàn ông mắc bệnh da liễu?

Paige nghĩ một lát.

- Tuần trước mình phải khám cho một người.

- Mình phải làm một điều gì đó mới được. Kat nghĩ.

Bà Spencer dự định buộc Kat ra đi bằng cách hành hạ cô, nhưng bà không tính đến nghị lực cùng quyết tâm của Kat. Từng bước, từng bước cô dành được thiện cảm của những người làm việc với mình. Cô có một khả năng bẩm sinh trong việc gây ấn tượng với đồng nghiệp và bệnh nhân. Nhưng sự kiện gây chấn động nhất của Kat là vụ “truyền máu lợn”.

Hôm đó, Kat đi tua cùng với một bác sĩ nội trú năm trên tên là Dundas. Họ đến bên giường một bệnh nhân đang bất tỉnh.

- Ông Levi bị một tai nạn giao thông. - Dundas thông báo cho những bác sĩ nội trú khác. - Ông ta mất nhiều máu, cần phải truyền ngay lập tức. Bây giờ bệnh viện đang thiếu máu. Gia đình ông ta lại từ chối cho máu. Thật là bực hết chỗ nói.

- Thân nhân ông ta hiện ở đâu? - Kat hỏi.

- Ở ngoài phòng đợi. - Bác sĩ Dundas nói.

- Anh cho phép tôi nói chuyện với họ chứ? - Kat hỏi.

- Chẳng ích gì đâu. Tôi đã giải thích cặn kẽ cho họ rồi. Họ nhất định không chịu.

Kat ra phòng đợi. Ở đó có vợ, con trai lớn và con gái nạn nhân. Người con trai đeo một thứ bùa tôn giáo.

- Bà Levi? - Kat hỏi người đàn bà.

Bà ta đứng dậy.

- Chồng tôi sao? Họ có định mổ cho chồng tôi không?

- Có. - Kat nói.

- Nhưng đừng yêu cầu chúng tôi cho máu. Ngày nay việc đó quá nguy hiểm với AIDS và các loại bệnh khác.

- Bà Levi, - Kat nói, - bà không thể mắc AIDS bằng cách cho máu.

- Đừng giải thích với tôi nữa. Tôi đã đọc báo. Tôi biết.

Kat nhìn bà một lát.

- Tôi hiểu rồi. Được thôi. Bà Levi, hiện giờ bệnh viện đang thiếu máu nhưng chúng tôi đã có cách giải quyết.

- Tốt lắm!

- Chúng tôi sẽ truyền cho chồng bà máu lợn.

Hai mẹ con nhìn Kat choáng váng.

- Cái gì?

- Máu lợn. - Kat nói vui vẻ. - Có lẽ cũng chẳng hại gì đâu.

Cô nói xong rồi quay đi.

- Chờ một chút. - Bà Levi kêu lên.

Kat dừng lại:

- Sao?

- Cho chúng tôi bàn bạc một chút.

- Tất nhiên.

Mười lăm phút sau, Kat lên gặp bác sĩ Dundas.

- Anh không cần bận khoăn về gia đình Levi nữa. Họ đã sẵn sàng cho máu rồi.

Câu chuyện lập tức lan nhanh trong bệnh viện.

Các bác sĩ, y tá trước đây phớt lờ cô nay đều tìm cách bắt chuyện với cô.

Vài ngày sau, Kat vào kiểm tra phòng cá nhân của Toni Leonard, một bệnh nhân bị mụn nhọt. Ông đang chén một bữa ăn khổng lồ mua ở một hiệu ăn gần đó.

Kat tiến lại.

- Ông đang làm gì đây?

- Ông ta nhìn lên và mỉm cười.

- Ăn một bữa tử tế, đổi món chút thôi. Xin mời cô cùng dùng: Nhiều thức ăn lắm.

Kat rung chuông gọi y tá.

- Gì vậy, thưa bác sĩ?

- Mang thức ăn ra khỏi đây. Ông Leonard đang trong chế độ ăn kiêng nghiêm ngặt của bệnh viện. Cô không đọc biểu đồ này à?

- Dạ có, nhưng ông ta cứ đòi.
- Mang đi, làm ơn ngay cho.
- Này, đợi chút, - Leonard phản đối. - Tôi không nuốt nổi những thứ ở bệnh viện này.
- Ông sẽ ăn, nếu ông muốn khỏi mụn nhọt. - Kat nhìn y tá. - Mang đi ngay.

Ba mươi phút sau, Kat bị gọi lên phòng Giám đốc bệnh viện.

- Ông cần gặp tôi, thưa bác sĩ Wallace.
- Đúng, cô ngồi xuống, Toni Leonard là bệnh nhân của cô phải không?
- Đúng vậy, tôi thấy ông ta ăn những món nóng như san-đuych với thịt hun khói và dưa, xa lát khoai và nhiều thứ khác.
- Và cô cho mang thức ăn đi?
- Tất nhiên.

Wallace nhào người khỏi chiếc ghế dựa.

- Bác sĩ, cô có lẽ không rõ Toni Leonard có chân trong hội đồng giám sát bệnh viện này. Phải để ông ấy hài lòng. Hiểu rồi chứ?
- Kat nhìn ông ta và nói bướng bỉnh.
- Chưa hiểu, thưa ông.
- Ông ta chớp mắt.
- Sao?

- Tôi cho rằng cách Toni Leonard hài lòng là làm ông ấy khoẻ mạnh. Ông ta sẽ không thể khỏi nếu như cứ tiếp tục hành hạ dạ dày của mình.

Benjamin Wallace gượng một nụ cười.

- Sao chúng ta không để ông ta tự lựa chọn nhỉ?

Kat đứng lên.

- Bởi vì tôi là bác sĩ của ông ta. Còn gì nữa không ạ?
- Tôi... à... không. Chỉ thế thôi!

Kat đứng dậy ra khỏi phòng.

Benjamin Wallace ngồi đó, tức run lên. Đàn bà làm bác sĩ!

Kat đang trực đêm, bỗng có điện thoại gọi.

- Bác sĩ Hunter, phòng 320 cần có cô.
- Tôi lên ngay đây?

Bệnh nhân ở phòng 320 là bà Molloy, mắc chứng ung thư. Bà đã ngoài tám mươi, sức khoẻ tồi tệ. Khi đi tới gần cửa, Kat đã nghe nhiều giọng lao xao phía trong. Cô bước nhanh vào.

Bà Molloy nằm trên giường, mệt nhọc nhưng tỉnh táo. Con gái và con trai bà cũng ở trong phòng.

Người con trai nói.

- Chúng ta chia gia tài làm ba phần.
- Không! - Một cô con gái nói. - Laurie và tôi là những người chăm sóc mẹ. Ai là người nấu nướng, tắm giặt cho bà? Chúng tôi phải được toàn bộ tiền bạc và...

- Tôi cũng là máu thịt của bà ấy như các cô. - Người đàn ông kêu lên.

Bà Molloy nằm trên giường, bất động, lắng nghe.

Kat bừng tức giận.

- Xin lỗi. - Cô nói.

Một người đàn bà quay lại nhìn cô.

- Lát nữa cô hãy đến, cô y tá, chúng tôi đang bận.

Kat nói giận dữ.

- Đây là bệnh nhân của tôi. Tôi cho các vị mười giây để ra khỏi phòng này. Các vị có thể chờ ngoài phòng đợi. Bây giờ các vị hãy tự đi ra trước khi tôi gọi bảo vệ đến.

Người đàn ông định nói gì đó nhưng ánh mắt Kat đã khiến ông ta phải ngừng lại. Ông ta quay sang hai bà chị, nhún vai.

- Chúng ta ra ngoài nói tiếp vậy.

Kat nhìn theo ba người đi ra rồi quay lại chỗ bà Molloy và chạm nhẹ vào đầu bà lão.

- Họ chỉ nói vớ vẩn thôi mà.

Kat nói nhẹ nhàng và ngồi xuống bên cạnh bà, cầm lấy bàn tay, và nhìn bà già đang chìm đắm dần vào giấc ngủ.

Chúng ta đều đang chết! - Kat nghĩ - Hãy quên đi những điều Dylan Thomas nói: "Chân lý đích thực là đi vào buổi đêm vĩnh hằng đó sao cho thật êm đềm?"

Kat đang chữa cho bệnh nhân thì một người phục vụ đến và nói.

- Đằng kia có một người cần gặp cô qua điện thoại, thưa bác sĩ.

Kat cau mày.

- Cảm ơn. - Rồi cô quay về phía bệnh nhân đang băng bó. - Tôi sẽ trở lại ngay.

Kat đi về phía trực thăng, nhấc điện thoại.

- Ai đấy?

- Chào chị, em đây.

- Mike? - Cô rất vui sướng và ngạc nhiên khi nghe giọng của em. Nhưng sự ngạc nhiên chuyển ngay thành nỗi lo lắng.

- Mike, chị đã nói em đừng gọi về đây. Chị có điện thoại ở nhà.

- Vâng, em xin lỗi, nhưng không chờ được. Có một vấn đề nhỏ.

Kat biết ngay là có chuyện.

- Em có vay người bạn ít tiền để đầu tư vào một vụ...

Kat chẳng buồn hỏi xem vụ đó là gì, nói luôn.

- Và đã thất bại?

- Vâng, bây giờ anh ta đòi lại tiền.

- Bao nhiêu, Mike?

- Độ năm ngàn?

- Bao nhiêu?

Cô y tá trực nhìn Kat ngạc nhiên.

- Năm ngàn đô-la.

Kat hạ giọng.

- Chị không có chừng ấy. Nhưng chị có thể gửi cho em một nửa số ấy. Còn lại chị sẽ gửi sau vài tuần nữa. Thế là được chứ gì?

- Có lẽ vậy. Em chẳng muốn phiền chị, nhưng gấp quá.

Kat biết chuyện gì đã xảy ra. Em trai cô mới hai hai tuổi nhưng luôn dính vào những vụ làm ăn bí hiểm. Nó chơi bời với đám thanh niên lêu lổng. Chỉ trời mới biết rồi tương lai nó sẽ ra sao. Nhưng Kat cảm thấy phải có trách nhiệm với nó. Đây là lỗi của mình, Kat nghĩ. Nếu mình không đi khỏi nhà và bỏ mặc nó...

- Cẩn thận nhé em. Chị yêu em. - Cô nói rồi gác máy.

Mình phải kiếm số tiền ấy. - Kat nghĩ. - Mike là tất cả những gì mình có trên đời.

Bác sĩ Isler đang đợi làm việc với Honey Taft một lần nữa. Ông đã tha thứ cho sự thụ động và chậm chạp của cô lần trước nhưng thật ra ông cũng khá hài lòng trước sự cảm phục của cô. Còn lần này, cô luôn đứng sau các bác sĩ nội trú khác, không bao giờ xung phong trả lời các câu hỏi của ông.

Sau khi tua ba mươi phút, bác sĩ Isler ngồi trong phòng Benjamin Wallace.

- Chuyện gì vậy? - Wallace hỏi.

- Về Taft.

Wallace ngạc nhiên.

- Taft. Cô ta có lời giới thiệu tốt nhất mà tôi từng đọc.

- Điều ấy làm tôi khó hiểu, - bác sĩ Isler nói. - Tôi nhận được báo cáo của một số bác sĩ nội trú. Cô ta luôn chẩn đoán sai và mắc những lỗi nghiêm trọng.

- Tôi chỉ muốn biết sự thật là cái quái gì vậy.

- Tôi chưa hiểu. Cô ta học ở trường y tốt lắm.

- Có lẽ ông phải gọi điện về cho chủ nhiệm khoa, nơi cô ta học. - Bác sĩ Isler đề nghị.

- Đây là Jim Pearson. Một cha rất hay. Tôi sẽ gọi ngay đây.

Vài phút sau, Wallace đã nói được với Jim Pearson.

Họ trao đổi xã giao vài câu, sau đó Wallace nói.

- Tôi gọi về chuyện cô Betty Lou Taft, sinh viên cũ của ông.

Một thoáng im lặng.

- Sao?

- Chúng tôi có một vài vấn đề với cô ta, Jim ạ. Cô ta được nhận thực tập ở đây với lời giới thiệu rất tốt của ông.

- Đúng vậy.

- Và cô ta xứng đáng theo đuổi nghề y?

- Vâng.

- Ông có chút nghi ngờ gì không?

- Không! - Bác sĩ Pearson nói chắc nịch. - Chẳng có gì đâu. Cô ta có lẽ hơi lúng túng. Cô ta hay xúc động lắm. Hãy cho cô ta thêm một cơ hội nữa. Tôi tin rằng sẽ tốt đẹp cả thôi.

- Được rồi. Tôi cảm ơn. Chúng tôi sẽ cho cô ta cơ hội.

Cuộc nói chuyện chấm dứt.

Jim Pearson ngồi đó, tự xỉ vả mình về những việc đã làm. Nhưng phải nghĩ đến vợ con trước đã.

8. Chương 08

Chương 8

- Không may cho Honey Taft đã sinh vào một gia đình quá thành đạt. Ông bố đẹp trai của cô là người sáng lập và chủ tịch một hãng máy tính lớn ở Memphis Tennessee, bà mẹ duyên dáng là nhà di truyền học, và hai chị gái sinh đôi của cô cũng quyến rũ, thông minh và đầy tham vọng như cha mẹ họ. Nhà họ Taft nằm trong số những gia đình xuất chúng nhất ở Memphis.

Honey xuất hiện một cách phiến toái khi các chị cô được sáu tuổi - Honey là một sơ xuất nhỏ của chúng tôi, - mẹ cô nói với bạn bè. - Tôi đã muốn phá thai nhưng Fred phản đối. Bây giờ thì anh ấy lại tiếc.

Trong khi các cô chị nổi trội ở mọi nơi mọi lúc thì Honey chỉ luôn ở mức làng nhàng. Họ sáng láng, còn Honey mờ nhạt. Các chị cô học nói khi chín tháng còn Honey cho đến lúc gần hai tuổi mới thốt ra được từ đầu tiên.

- Chúng tôi gọi nó là “con lật đật”. - Cha cô cười. - Honey là con vẹt xấu xí của gia đình Taft. Có điều tôi không bao giờ nghĩ sẽ có ngày nó hoá thành thiên nga.

- Không phải Honey xấu xí, nhưng cũng chẳng thể bảo cô bé là xinh đẹp. Cô trông bình thường, với khuôn mặt gầy quắt, một nhúm tóc vàng hoe và một thân hình chẳng đáng ghen tỵ. Cái mà Honey có là tâm tính vui tươi, hiền dịu lạ thường, một phần chất chẳng lấy gì làm quý hoá trong một gia đình ganh đua nhau về tham vọng như vậy.

Từ khi còn bé tí, mong ước lớn nhất của Honey đã làm sao cho bố mẹ cùng các chị vừa lòng và yêu quý cô. Đó là một cố gắng vô ích. Bố mẹ cô bận rộn với sự nghiệp của họ, và các chị cô còn mải đoạt vương miện trong các cuộc thi hoa hậu và giành học bổng.

Vô tình hay hữu ý, cả gia đình đã gieo vào Honey mặc cảm thua kém sâu xa.

Ở trường trung học, Honey nổi tiếng với biệt hiệu “cô dựa tường”. Cô một mình đến dự các bữa tiệc khiêu vũ của trường, luôn cười mỉm, cố không tỏ ra mình thất vọng đến mức nào, vì cô không muốn làm người khác mất vui. Cô nhìn các chị được những chàng trai nổi tiếng nhất trường đến tận nhà đón đi, để rồi sau đó lủi thủi về phòng mình đánh vật với bài tập. Và cố nén khóc.

Vào những dịp cuối tuần và kỳ nghỉ hè, Honey kiếm được tiền tiêu vặt nhờ trông trẻ. Cô thích chăm sóc trẻ con, và lũ trẻ yêu quý cô. Khi nào không làm việc, Honey đi thám hiểm Memphis một mình. Cô đi thăm Graceland nơi Elvis Presley đã từng sống và đi dạo phố Beale, nơi nhạc blue ra đời. Cô lang thang khắp bảo tàng PinkPalace và Cung thiên văn. Cô tham quan bể cá.

Honey luôn luôn đơn độc.

Cô không hề biết cuộc đời cô sắp biến đổi hoàn toàn.

Honey biết nhiều bạn gái cùng lớp cô đã được ném mùi tình ái. Họ bàn luận không ngớt ở trường:

- Đàng ấy đã ngủ với Ricky chưa? Thật đáng mặt lắm...

- Joe tới được cực điểm rồi đấy...

- Đêm qua tớ đi với Tony. Một quá! Anh chàng hung thật! Đêm nay tớ phải “làm lại” mới được...

Honey đứng nghe bọn họ xì xào, lòng đầy nỗi ghen tỵ cay đắng và một cảm giác rằng cô sẽ không bao giờ được biết nó ra sao. Ai cần đến mình cơ chứ!

Một tối thứ sáu, trường có vũ hội. Honey đã định không đi, nhưng cha cô bảo.

- Này con, bố thấy lo đấy. Bố nghe các chị con kể, con là “cô dựa tường”, và con không đi khiêu vũ vì con không có ai hẹn hò cả.

Honey đỏ mặt.

- Không đúng, - Cô nói. - Có người hẹn con rồi, và con sẽ đi.

Lạy trời đừng cho bố hỏi ai hẹn với mình, Honey thầm khẩn.

Bố cô không hỏi.

Thế là Honey lại lóc cóc đến vũ hội, ngồi trong xó quen thuộc của cô nhìn mọi người nhảy và vui thú.

Và rồi phép màu đã xuất hiện.

Roger Merton, đội trưởng đội bóng đá và là chàng trai được ái mộ nhất trường đang cãi nhau với cô bồ trên sàn nhảy. Gã đang say.

- Đồ khốn nạn ích kỷ! - Cô ta hét.

- Đồ con đĩ ngu ngốc!

- Đi mà bắt vít lấy một mình.

- Tao mà lại phải bắt vít một mình. Tao sẽ bắt vít con khác. Bất cứ con nào, tao muốn là được.

- Cứ việc! - Cô ả dùng dùng bỏ ra khỏi sàn nhảy.

Honey không thể bỏ ngoài tai câu chuyện.

Merton bất chợt thấy cô đang giương mắt ngó gã.

- Nhìn cái con mẹ gì hả? - Gã nói líu ríu.

- Có gì đâu. - Honey nói. - Tôi sẽ cho con đi ấy biết tay? Cô tưởng tôi không cho nó biết tay được hả?

- Tôi... có.

- Đúng rồi. Làm một... ly nhé!

Honey ngập ngừng. Merton rõ ràng đang xin.

- Tôi không...

- Tuyệt! Tôi có một chai trong xe.

- Tôi không nghĩ là tôi...

Gã chụp lấy cánh tay Honey và lôi cô ra khỏi phòng. Cô đi theo bởi vì không muốn gây lộn khiến mọi người chú ý tới.

Ra ngoài, Honey cố gỡ ra.

- Roger, tôi chẳng chẳng hay ho gì đâu, tôi...

- Cô em là cái đêch gì vậy, chim non hả?

- Không, tôi...

- Thế thì được. Tới đi.

Gã dòng cô tới xe và mở cửa. Honey đứng ngẩn ra giây lát.

- Vào đi - Tôi chỉ ngồi một lát thôi đấy, - cô nói.

Cô chui vào xe chỉ vì không muốn làm phiền lòng Roger. Gã nhảy vào ngồi cạnh.

- Chúng ta sẽ cho con ngốc ấy biết thế nào là lễ độ - Gã lôi ra chai bourbon. - Đây!

Honey mới chỉ uống một lần và cô ghét rượu. Nhưng đây là Roger mời. Hắn còn muốn gì ở cô nữa nhỉ?

Cô nhìn gã và miễn cưỡng nhấp một ngụm nhỏ.

- Cô em được đấy, - gã nói. - Mới chuyển đến trường này hả?

Honey đã học với gã được ba năm.

- Không, - Honey áp ứng, - tôi...

Gã nhào tới và thọc tay vào ngực cô.

Hoảng hốt, Honey né người ra.

- Này! Thôi đi. Cô em không muốn làm vừa lòng anh sao? - Roger lè nhè hỏi.

Đó là một câu phù phép. Honey muốn làm vừa lòng tất cả mọi người, và nếu đây là dịp để làm điều đó.

Trên băng ghế sau chật chội của chiếc xe Merton, lần đầu tiên trong đời Honey được biết thế nào là tình dục và nó đã mở ra cho cô một thế giới mới đầy kinh ngạc. Honey không mê sex lắm, nhưng điều đó không quan trọng. Quan trọng là Merton thấy khoái.

Mà gã khoái ghê thật điều khiến Honey lấy làm ngạc nhiên. Gã sướng cứ mê tơi. Cô chưa từng thấy ai thích cái gì nhiều đến thế. Vậy ra đó là cách để làm vừa lòng một người đàn ông, Honey nghĩ.

Đó là một phát hiện.

Honey không thể tin nổi điều kỳ diệu vừa xảy ra.

Cô nằm trên giường, nghĩ tới cái vật cứng ngắc của Merton bên trong mình, tới rồi lui hồi hã, gấp gáp, và rồi tiếng rên rỉ của gã.

- Ôi thế, thế... ạy Chúa, em tuyệt quá, Sally...

Honey chẳng lấy thế làm phiền. Cô đã được làm vừa lòng đội trưởng đội bóng đá! Chàng trai nổi tiếng nhất trường! Thậm chí mình không biết mình làm gì lúc đó, Honey nghĩ. Giá mà mình học được cách làm cho đàn ông sung sướng nhỉ...

Đó là lúc Honey có phát hiện thứ hai.

Sáng hôm sau, Honey đến Pleasure Chest, một hiệu sách tình dục trên phố Poplar và mua nửa tá sách về đề tài đó. Cô bí mật mang về nhà và đọc lên trong phòng riêng. Cô sững sốt về những gì mình đang “thu nhập”.

Cô lật lấy lật để những trang sách Vườn hoang, Kama Sutra, Nghệ thuật yêu đương của người Tibet, Thuật giả kim khoáng lạc, rồi giở lại đọc từ đầu. Cô nghiền ngẫm những lời của Gedum Chopel và những bí quyết của Kanchinatha.

Cô nghiên cứu loạt tranh đầy kích động về ba mươi bảy tư thế làm tình và cô học ý nghĩa của các tư thế Trăng khuyết, Vòng tròn, Cánh sen, Vân đăng.

Honey đọc đến mức thành thạo tám kiểu làm tình và mười sáu con đường khoáng lạc. Cô đã biết cách dạy đàn ông thực hiện karuma để tăng mạnh thêm khoái cảm của họ, ít nhất về mặt lý thuyết.

Honey cảm thấy giờ đây cô đã sẵn sàng áp dụng kiến thức vào thực tế.

Trong Kama Sutra có mấy chương về kích thích tình dục cho người đàn ông, nhưng vì Honey không biết kiếm đâu ra Hedysarum gungeticum, loại cây kshirika hay xanthochymus pictonus nên cô đành phải tìm cách thay thế riêng của mình.

Tuần sau, khi gặp Roger Merton ở lớp, Honey lại gần gã và nói.

- Em rất thích tối hôm nọ đấy. Chúng ta có thể làm lại được không?

Phải mất một lúc gã mới nhớ ra Honey là ai.

- Ồ. Tất nhiên. Tại sao lại không nhỉ? Tối nay các cụ nhà anh đi vắng. Tám giờ đến anh nhé.

Khi Honey đến nhà Merton tối hôm đó, cô mang theo một chai xi rô nhỏ.

- Đề làm gì thế? - Merton hỏi.

- Em sẽ làm cho anh xem, - Honey nói.

Và cô đã làm cho gã xem thật.

Hôm sau, Merton kể với đám bạn trai của gã ở trường về Honey.

- Cô ta thật kỳ lạ, - gã nói. - Chúng mày không thể tin được cô ả có thể làm gì với một chai xi rô nhỏ ầm ập đâu.

Chiều hôm đó, tới nửa tá bọn con trai xin hẹn với Honey. Từ đó trở đi, tối nào cô cũng vắng nhà.

Bọn con trai sướng điên, và điều đó làm Honey rất hạnh phúc.

Bố mẹ Honey mừng rỡ trước sự nổi tiếng của con gái.

- Con bé nhà tôi nẩy nở hơi muộn. - Bố cô hãnh diện khoe. - Nhưng giờ đây nó là một Taft thật sự rồi.

Honey luôn bị điểm kém về môn toán, và cô biết mình sẽ trượt thẳng cả trong kỳ thi cuối năm. Giáo viên toán của cô, thầy Janson còn độc thân và ở ngay gần trường. Một tối nọ, Honey đến thăm thầy. Ông mở cửa và nhìn cô ngạc nhiên.

- Honey! Có chuyện gì thế?

- Em cần thầy giúp đỡ. - Honey nói. - Bố em sẽ giết em nếu em trượt kỳ này. Em có mấy bài toán khó, thầy có vui lòng giảng giúp em không ạ?

Thầy Janson lưỡng lự.

- Thế này thì hơi bất thường, nhưng... thôi được.

Thầy Janson rất quý Honey. Cô không như những cô gái khác trong lớp. Họ ồn ào mà lãnh đạm, trong khi Honey mẫn cảm và chu đáo, luôn tha thiết làm vừa ý mọi người. Giá mà cô có khả năng hơn về môn toán.

Thầy Janson ngồi cạnh Honey trên đi văng và bắt đầu giảng về những rối rắm của logarit.

Honey không quan tâm đến logarit. Trong khi nghe Janson nói, cô nhích gần vào thầy, mỗi lúc một sát hơn. Cô bắt đầu thở vào cổ, vào tai thầy, và trước khi kịp hiểu điều gì đang xảy ra, thầy Janson thấy quần mình đã bị kéo khoá.

Ông nhìn Honey kinh ngạc.

- Em làm cái gì vậy?

- Em đã thèm muốn ngay từ lần đầu tiên gặp thầy, Honey nói. Cô lôi trong bóp ra một hộp kem trứng.

- Cái gì thế này?

Rồi thầy sẽ biết...

Honey được điểm A môn toán.

Không phải chỉ những món phụ trợ mà Honey sử dụng đã làm nên tiếng tăm cho cô mà chính là những kiến thức cô lượm lặt được từ tất cả những cuốn sách tình dục cổ đại. Cô hiến cho bạn tình những kỹ xảo họ chưa bao giờ biết tới, vì chúng đã bị lãng quên hàng ngàn năm. Cô đã mang lại một ý nghĩa mới cho từ "khoái lạc".

Điểm số của cô tăng vùn vụt, và cô bỗng nhiên còn nổi tiếng hơn cả các chị mình hồi trung học. Cô ăn tối ở quán Con Mất Phòng Kín và Câu lạc bộ Xe Đạp Bombay, cô được mời đi trượt băng ở Memphis Mall. Bọn con trai rủ cô đi trượt tuyết ở vách núi Cedar và bay nhào lộn ở phi trường Landis.

Những năm học cao đẳng của Honey cũng từng bừng như vậy. Một hôm, vào bữa tối, cha cô bảo:

- Con sắp tốt nghiệp rồi. Đã đến lúc phải suy nghĩ về tương lai của con. Con đã biết mình muốn làm nghề gì chưa?

Cô trả lời ngay.

- Con muốn làm y tá.

Mặt cha cô đỏ tía lên.

- Ý con nói là bác sĩ.

- Không, bố ơi. Con...

- Con là một Taft. Nếu muốn vào ngành y, con phải là bác sĩ. Hiểu chưa.

- Vâng, thưa bố.

Honey đã rất thành thật khi nói với cha là cô muốn trở thành y tá. Cô thích săn sóc con người, chăm chút đỡ dần cho họ. Cô kinh hoàng khi nghĩ đến việc phải trở thành thầy thuốc, phải chịu trách nhiệm trước sinh mạng của bệnh nhân nhưng Honey biết cô không được làm cha cô thất vọng. Con là một Taft.

Điểm học cao đẳng của Honey không đủ để cô được nhận vào trường y, nhưng thể lực của cha cô lại đủ. Ông là người có đóng góp lớn cho một trong những trường đại học y ở Knoxville, Tennessee. Ông đến gặp tiến sĩ Jim Pearson, chủ nhiệm khoa.

- Ông đã đòi hỏi một sự chiếu cố lớn, - Pearson nói. - Nhưng hãy thoả thuận thế này. Tôi sẽ nhận Honey vào năm dự bị. Sau sáu tháng, nếu thấy cô ta không đủ sức học tiếp chúng tôi buộc phải...

- Vậy là được rồi - Taft ngắt lời. - Con bé sẽ khiến ông ngạc nhiên cho mà xem.

Ông Taft đã nói đúng.

Cha Honey thu xếp cho cô ở Knoxville với một người anh họ của ông, đức cha Douglas Lipton.

Douglas Lipton là mục sư của nhà thờ đạo Tin Lành. Ông đã ngoài sáu mươi, có bà vợ trẻ hơn chục tuổi. Ông mục sư rất vui vì có Honey trong nhà.

- Cô bé như một luồng gió mới. - Ông nói với bà.

Ông chưa từng gặp ai tha thiết làm vui lòng mọi người đến thế.

Ở trường y, Honey học hành không đến nỗi nào, nhưng cô thiếu chăm chỉ. Cô vào đây chẳng qua là để vừa lòng cha.

Các giáo viên quý Honey. Có một vẻ dễ mến thực sự nơi cô khiến họ đều muốn cô học giỏi.

Thật trở trêu, cô lại đặc biệt yếu môn giải phẫu.

Đến tuần thứ tám, giáo viên giải phẫu gọi cô lên.

- Tôi e phải đánh trượt em mất thôi. - Ông nói buồn bã.

Mình không thể trượt, Honey nghĩ. Mình không thể làm nhục cha mình. Boccaccio (1) khuyên thế nào ấy nhỉ?

Honey tiến lại gần vị giáo sư.

- Em xin vào trường này là vì thầy. Em đã nghe tiếng thầy bao lâu nay. - Cô tiến sát hơn nữa. - Em muốn được như thầy. - Và sát hơn nữa. - Làm bác sĩ là tất cả đối với em. - Và sát hơn nữa. - Xin thầy giúp em với.

Một tiếng sau, khi Honey rời khỏi phòng làm việc của ông ta, cô đã có đáp án cho kỳ thi tới.

Trước khi tốt nghiệp trường y, Honey đã chài được một vài thầy giáo. Ở cô có một vẻ yếu đuối khiến họ không thể không muốn được bảo vệ, che chở cho cô.

Tất cả họ đều tưởng chính mình mới là người cảm dỗ cô và họ cảm thấy có tội là đã lợi dụng sự ngây thơ của cô.

Tiến sĩ Jim Pearson là người cuối cùng không cưỡng nổi ý muốn tốt đẹp ấy. Những báo cáo về Honey khiến ông ta nổi cơn tò mò. Có nhiều lời đồn đại về những ngón làm tình kỳ lạ của cô. Một hôm, ông ta cho với

Honey đến để bàn về việc học tập. Cô mang theo một gói bột đường nhỏ, và cho tới cuối buổi chiều, tiến sĩ Pearson cũng không khác gì những ông thầy khác.

Honey làm cho ông ta cảm thấy mình trẻ trung và ham muốn vô độ. Cô cho ông cảm thấy quyền lực của vua chúa với nô lệ, của thần thánh với tín đồ.

Ông cố không nghĩ đến vợ con.

Honey thực sự quý mến đức cha Douglas Lipton, và cô lấy làm buồn thấy vợ ông là một người đàn bà lạnh lùng, lãnh cảm, luôn luôn dè bủ ông. Honey cảm thấy ông đáng thương quá. Ông không đáng phải chịu như thế, cô nghĩ. Ông cần được an ủi.

Một hôm, bà Lipton đi qua đêm thăm bà chị gái.

Nửa đêm hôm đó, Honey bước vào phòng ngủ của ông mục sư. Cô khoả thân hoàn toàn.

Douglas...

Ông mở choàng mắt.

- Honey? Cháu làm sao thế?
- Không. - Cô đáp. - Có thể nói chuyện với ông được không ạ.
- Tất nhiên. - Ông với tay định bật đèn.
- Đừng bật. - Cô trườn vào giường, lăn tới cạnh ông.
- Có chuyện gì thế? Cháu có ốm không?
- Em lo lắng.
- Chuyện gì vậy?
- Lo cho ông. Ông xứng đáng được yêu. Em muốn làm tình với ông.

Ông già tỉnh hẳn.

- Lạy Chúa tôi! Cháu còn trẻ con. Cháu đùa đấy hả?
- Không. Vợ ông chẳng cho ông chút tình yêu nào...
- Honey, thật quá quắt! Quay về phòng cháu ngay và...

Ông cảm thấy rõ tấm thân trần của Honey áp sát vào mình.

- Honey, không thể như thế được. Bác...

Môi cô đã gắn lấy môi ông, thân thể cô đã trùm lên thân hình ông, và ông hoàn toàn bị cuốn theo. Cô ở trên giường ông suốt đêm hôm đó.

Sáu giờ sáng, cửa phòng ngủ mở toang, bà Lipton bước vào. Bà đứng đó, chòng chọc nhìn hai người, rồi bỏ đi không nói một câu.

Hai giờ sau, cha Douglas Lipton tự sát trong gara của mình.

Honey choáng váng khi hay tin. Cô không thể tin nổi điều đã xảy ra.

Cảnh sát trưởng đến nhà và nói chuyện với bà Lipton. Xong việc, ông ta đến tìm Honey.

- Vì tôn trọng gia đình ông ấy, chúng tôi sẽ lập biên bản cái chết của đức cha Douglas Lipton như một vụ “tự sát không rõ nguyên nhân”. Nhưng tôi có lời đề nghị cô hãy cuốn gói khỏi thành phố này và đừng bao giờ quay lại nữa.

Honey đến bệnh viện Embarcadero Country ở San Francisco.

Với lời giới thiệu đầy tán tụng của tiến sĩ Jim Pearson.

Chú thích:

(1) Giovanni Boccaccio (1313-1375), nhà văn Italia, nổi tiếng với tác phẩm “Mười ngày”.

9. Chương 09

Chương 9

Thế giới đã mất hết ý nghĩa đối với Paige. Không có đầu và không có cuối, ngày và đêm chảy vào nhau theo một nhịp điệu vô tận. Bệnh viện đã trở thành toàn bộ cuộc sống của cô. Thế giới bên ngoài là một hành tinh xa lạ.

Lễ Giáng sinh đến rồi đi, và một năm mới bắt đầu ở thế giới bên ngoài, quân đội Mỹ đã giải phóng Kuwait. Không có một lời của Alfred. Chàng sẽ hiểu rằng mình đã sai lầm, Paige nghĩ. Chàng sẽ quay lại với ta.

Những cú phôn quái gở vào sáng sớm đã chấm dứt đột ngột như khi chúng bắt đầu. Paige an tâm thấy không ai có tai nạn hoặc hăm dọa bí ẩn nào xảy đến với cô. Dường như tất cả chỉ là cơn ác mộng... nhưng lại không phải như vậy, tất nhiên. Công việc hàng ngày vẫn tiếp tục với nhịp độ quay cuồng. Không còn thì giờ để nhận biết bệnh nhân nữa. Họ chỉ là những túi mật, những buồng gan bệnh hoạn, những xương đùi đứt gãy, những tấm lưng đau nhức.

Bệnh viện là một khu rừng rậm đầy yêu ma máy móc - máy hô hấp, máy kiểm tra X quang. Và mỗi thứ máy lại phát ra một âm thanh riêng. Tiếng rin rít tiếng ỳ ầm, tiếng lé ré không ngớt trên hệ thống liên lạc nội bộ, tất cả trộn lẫn với nhau thành một tạp âm ồn ào, điên loạn.

Năm thứ hai nội trú là một lễ trưởng thành. Họ được tin cậy hơn, đồng thời cũng phải nhận lấy những công việc nặng nề hơn, những trách nhiệm lớn lao hơn. Họ nhìn đám nội trú mới đến với một cảm giác vừa khinh thị vừa kiêu hãnh.

- Lũ khốn khổ, - Kat bảo với Paige, - chúng không hề biết mình đang lâm vào tình cảnh nào. Rồi chúng sẽ biết ngay thôi.

Paige và Honey bắt đầu lo lắng cho Kat. Cô bị sụt cân, và có vẻ phiền muộn. Đang trò chuyện, họ thường chợt bắt gặp Kat nhìn vào khoảng không như mãi lo nghĩ điều gì. Thỉnh thoảng Kat lại nhận được một cú phôn bí ẩn và sau mỗi lần, tình trạng u uất của cô càng trầm trọng hơn. Paige và Honey quyết định tìm hiểu cô bạn.

- Cậu làm sao vậy? - Paige hỏi. - Cậu biết bọn mình đều yêu quý cậu, và nếu cậu có vấn đề gì, bọn mình muốn được giúp đỡ.

- Cám ơn. Mình hiểu các bạn, nhưng các bạn không làm gì được đâu. Đây là chuyện tiền bạc.

Honey ngạc nhiên nhìn Kat.

- Cậu cần tiền để làm gì. Chúng ta chẳng bao giờ đi đâu Chúng ta chẳng có thời gian để mua sắm thứ gì. Chúng ta...

- Không phải cho mình. Cho thằng em mình cơ. - Trước giờ Kat chưa bao giờ nhắc đến cậu em trai.

- Mình không biết là cậu có em trai. - Paige nói.

- Cậu ấy có ở San Francisco không? - Honey hỏi.

Kat ngập ngừng.

- Không. Nó ở Detroit. Rồi các cậu sẽ gặp nó.

- Hay lắm. Cậu ấy làm nghề gì?

- Đại loại là thầu khoán, - Kat đáp mơ hồ. - Lúc này vận may của Mike hơi xuống nhưng rồi nó sẽ lại bật lên. Nó luôn luôn như vậy. Cầu Chúa cho mình nói đúng, Kat nghĩ.

Harry Bowman được chuyển về từ một chương trình thực tập nội trú ở Iowa. Đó là một anh chàng vui nhộn, vô tư, thân thiện với tất cả mọi người.

Một hôm, anh ta bảo Paige:

- Tối nay tôi làm một bữa tiệc nhỏ. Nếu cô với bác sĩ Hunter và bác sĩ Taft đến được thì hay quá. Tôi nghĩ các cô sẽ có một dịp vui.

- Đồng ý, - Paige nói. - Chúng tôi mang gì đến nào.

Bowman cười.

- Không phải mang gì hết.

- Anh có chắc không? - Paige hỏi. - Một chai rượu, hoặc...

- Quên đi! Tôi sẽ làm ở căn hộ nhỏ của mình.

Căn hộ nhỏ của Bowman hoá ra là một dãy mười phòng tầng mái, chật đầy đồ cổ.

Ba người đàn bà bước vào, trở mắt kinh ngạc.

- Chúa ơi! - Kat thốt lên. - Tất cả những thứ này ở đâu ra vậy?

- Tôi tốt phước có được một ông bố giỏi giang. - Bowman nói. - Ông đã để lại cho tôi toàn bộ gia tài.

- Vậy mà anh vẫn đi làm? - Kat thán phục.

Bowman mỉm cười.

- Tôi thích làm bác sĩ.

Bữa tiệc đứng bao gồm trứng cá Beluga, paté de campagne, cá hồi Scotch xông khói, sò tách vỏ, càng cua bể, xa lát trộn họ tây và sâm banh Cristal.

Bowman nói đúng. Bọn họ đã có một buổi tối tuyệt vời Không biết cảm ơn anh thế nào cho đủ, - Paige nói với Bowman trước khi họ ra về.

- Thứ bảy các cô có rồi không? - Anh hỏi.

- Có.

- Tôi có một chiếc xuống máy nhỏ. Tôi sẽ cho các cô đi dạo một chuyến.

- Thế thì còn gì bằng.

Lúc bốn giờ sáng, Kat bị lôi dậy từ giấc ngủ ngon lành trong phòng trực.

- Bác sĩ Hunter, phòng cấp cứu số 3... Bác sĩ Hunter, phòng cấp cứu số 3.

Kat lê ra khỏi giường, cô cưỡng lại một nhọc. Giụi mắt cho khỏi cơn buồn ngủ, cô theo thang máy xuống phòng cấp cứu.

Một nhân viên đón cô ở cửa.

- Ông ta đang co rúm trong góc kia kìa. Ông ta đau quá.

Kat bước lại chỗ người bệnh.

- Bác sĩ Hunter đây, - cô nói giọng ngái ngủ.

Anh ta rên lên.

Lạy Chúa, bác sĩ ơi. Hãy làm gì đi. Cái lưng nó giết tôi mất.

Kat cố kìm một cái ngáp.

- Anh đau bao lâu rồi.

- Hai tuần.

Kat nhìn anh ta, bối rối.

- Hai tuần? Sao anh không đến sớm hơn?

Anh ta cố cử động, và nhăn nhó.

- Nói thật với bác sĩ tôi ghét bệnh viện.

- Thế sao anh còn đến đây?

Mặt anh ta giãn ra.

- Sắp tới có một giải golf lớn, nếu bác sĩ không chữa lưng cho tôi thì tôi không chơi được mất.

Kat hít một hơi dài.

- Giải golf ư?

- Vâng.

Kat cố gắng kiềm chế.

- Tôi bảo cho mà biết. Về nhà đi. Uống hai viên aspirin, và nếu sáng mai chưa đỡ, lúc ấy hãy gọi tôi.

Cô đứng đứng ra khỏi phòng, để mặc anh ta há hốc miệng nhìn theo.

Xuồng máy nhỏ của Harry Bowman hoá ra là một du thuyền tám động cơ dài năm mươi bộ.

- Xin mời lên boong! - Anh ta đón Paige, Kat và Honey ở bến tàu.

Ba người đàn bà ngó chiếc thuyền, thán phục.

- Đẹp quá! Paige nói.

Họ du ngoạn trong vịnh ba tiếng liền, thưởng thức một ngày nắng ấm. Suốt mấy tuần lễ, đây là lần đầu tiên họ được xả hơi.

Khi họ thả neo ngoài đảo Angel, ăn một bữa trưa ngon lành, Kat nói:

- Thế này mới là sống. Thôi đừng lên bờ nữa.

- Nói được đấy. - Honey nói.

Tóm lại, đó là một buổi thần tiên.

Khi họ trở lại bến tàu, Paige nói.

- Không thể tả được tôi thích thú đến thế nào.

- Tôi rất mừng, - Bowman vỗ vào tay cô, - chúng ta sẽ còn đi nữa. Bất cứ lúc nào. Tôi luôn sẵn sàng đón ba cô.

Thật là một người đàn ông dễ thương, Paige nghĩ.

Honey thích làm việc ở khoa sản. Đó là một phòng bệnh tràn đầy hy vọng và sự sống, trong một nghi lễ hân hoan bất tận. Những người làm mẹ lần đầu thì vừa hăm hở vừa sợ hãi. Những cựu sản phụ thì chỉ mong chóng xong việc.

Một bà sắp đẻ nói với Honey.

- Ôn Chúa! Tôi sắp được thấy lại ngón chân tôi rồi!

Nếu Paige có một quyển nhật ký, hẳn cô đã đánh dấu ngày 15 tháng Tám bằng chữ đỏ. Đó là ngày Jimmy Ford đi vào cuộc đời cô.

Jimmy là một nhân viên phục vụ bệnh viện, với nụ cười rạng rỡ và tâm tính yêu đời nhất mà Paige từng gặp. Anh gầy nhỏ, trông như mới mười bảy. Nhưng thực tế đã hai mươi tuổi, và di chuyển khắp các hành lang bệnh viện như một cơn bão vui tươi.

Không có gì là quá buồn phiền với Jimmy. Anh thường xuyên chạy việc vặt cho tất cả mọi người, hoàn toàn không có cảm giác về địa vị và đối xử với bác sĩ, y tá hay người gác cổng hệt như nhau.

Jimmy Ford thích kể chuyện cười.

- Các vị đã nghe chuyện một bệnh nhân bị bó cứng người chưa? Thằng cha nằm giường bên cạnh hỏi anh ta làm nghề gì. “Tôi làm nghề lau cửa sổ ở cao ốc EmpireStateBuilding”. Gã kia lại hỏi: “Anh bỏ nghề khi nào?”. Người bó bột đáp: “Trên đường rơi xuống”.

Jimmy ngoác miệng cười rồi vội vàng đi giúp một ai đó.

Jimmy ngưỡng mộ Paige.

- Một ngày kia tôi sẽ trở thành bác sĩ. Tôi muốn được như chị.

Anh ta hay mang cho Paige những món quà nhỏ vài thanh kẹo, dăm thứ đồ chơi ngộ nghĩnh. Và mỗi tặng vật lại kèm theo một chuyện cười.

- Ở Houston, một người đàn ông chặn một khách bộ hành lại và hỏi: “Đến bệnh viện theo đường nào nhanh nhất?”. Người kia trả lời: “Hãy nói điều gì đó tồi tệ về Texas”.

Những chuyện đùa dễ sợ, nhưng Jimmy đã làm cho chúng nghe thật khôi hài.

Anh ta đến bệnh viện cùng một giờ với Paige, và phóng xe máy tới chỗ cô.

Một bệnh nhân hỏi: “Ca mổ của tôi có nguy hiểm không?”. “Ông không thể có một ca mổ nguy hiểm với hai trăm đô-la”.

Và anh ta lại phóng đi.

Khi cả Paige, Kat và Honey cùng được một ngày rảnh rỗi, họ đi khám phá San Francisco. Họ thăm quan Cối xay gió Hà Lan và Vườn trà Nhật Bản. Họ ra Bến tàu đánh cá và đi xe cáp treo. Họ xem kịch ở Nhà hát Curran và ăn tối ở quán Maharani trên đường Post. Tất cả bồi bàn đều là người Ấn, và trước sự ngạc nhiên của Kat và Honey, Paige nói chuyện với họ bằng tiếng Hindu.

Hum Hindustani baht babut ocho bolta hi và từ giây phút đó, quán ăn thuộc về họ.

- Cậu học nói tiếng Ấn ở đâu ra vậy? - Honey hỏi.

- Tiếng Hindu chứ, - Paige nói. Rồi ngập ngừng. - Bọn mình... mình có sống ở Ấn Độ một thời gian.

”Vẫn còn sâu đậm quá. - Cô và Alfred đứng ở Agla, dán mắt vào Taj Mahal. - Vua Jahan đã xây ngôi đền này để tưởng niệm vợ ông ta. Mất hai mươi năm đấy, Alfred.

”Anh sẽ xây cho em một Taj Mahal. Lâu bao nhiêu anh không cần biết!

”Đây là Karen Turner. Vợ tôi.

Cô nghe gọi tên mình, và tỉnh lại.

- Paige... Mặt Kat lộ vẻ lo lắng. - Cậu có sao không thế?

- Không. Mình không sao cả.

Những ngày giờ không chịu nổi vẫn tiếp tục. Một năm mới nữa đến và đi, năm thứ hai lướt vào năm thứ ba, và vẫn không có gì thay đổi. Bệnh viện vô cảm với thế giới bên ngoài. Chiến tranh, nạn đói và thảm họa ở những đất nước xa xôi thật mờ nhạt với những cơn bệnh sống chết mà họ phải đối phó hai mươi tư giờ trong một ngày.

Hễ khi nào Kat và Paige gặp nhau trong hành lang bệnh viện, Kat lại toét miệng cười và hỏi.

- Thở được chứ hả?

- Cậu ngủ lần cuối cùng khi nào? - Paige hỏi lại.

Kat thở dài.

- Ai mà nhớ được!

Họ hồi hải hết ngày này sang đêm khác, cố bắt kịp sự khẩn cấp triền miên, nuốt vội vài miếng sandwich khi có dịp và uống cà phê nguội ngắt trong những chiếc tách bằng giấy.

Sự quấy rối tình dục dường như đã trở thành một phần trong đời sống của Kat. Không chỉ các bác sĩ liên tục buông lời gợi ý, mà cả các bệnh nhân cũng toan rủ cô lên giường. Họ cũng nhận được phản ứng như đám bác sĩ. Không có gã đàn ông nào trên đời được động vào ta. Và cô thực sự tin điều đó.

Lại một cú phen nữa của Mike đến vào giữa buổi sáng bận rộn.

- Chào chị.

Kat biết điều gì sẽ đến. Cô đã gửi cho Mike tất cả tiền dành dụm được, nhưng sâu trong tâm thức, cô hiểu dù cô có gửi bao nhiêu cũng không bao giờ đủ.

- Kat, em tự rửa mình phải phiền tới chị. Thật đấy mà. Nhưng em hơi kẹt. - Giọng cậu ta méo mó.

- Mike... em có làm sao không?

- Ồ có. Nhưng không nghiêm trọng đâu. Chỉ vì em nợ tiền một người mà hấn lại cần trả ngay. Không biết...

- Để chị xem có thể làm được gì. - Kat ngao ngán nói.

- Cám ơn. Em có thể luôn luôn trông cậy vào chị, đúng không? Em thương chị lắm.

- Chị cũng thương em, Mike ạ.

Một hôm, Kat hỏi Paige và Honey.

- Các cậu có biết cả lũ chúng ta cần cái gì không?

- Ngủ một tháng chứ gì?

- Một kỳ nghỉ. Đó là cái chúng ta phải làm, dạo chơi Cham-Elysees và dí mũi vào những cửa hàng đắt tiền ở đó.

- Đúng rồi. Làm một chuyến tàu hạng nhất, - Paige cười khúc khích. - Chúng ta sẽ ngủ suốt ngày và chơi suốt đêm.

Honey phá ra cười.

- Nghe được đấy.

- Mấy tháng nữa chúng ta có kỳ nghỉ phép rồi. - Paige gợi ý. - Tại sao chúng ta không lên kế hoạch đi đâu đó một chuyến?

- Sáng kiến tuyệt diệu. - Kat hăng hái nói. - Thứ bảy ghé qua một hàng du lịch nhé.

Họ dành ba ngày sôi nổi vạch kế hoạch.

- Mình thềm đến London chết đi được. Biết đâu chúng mình lại được thấy Nữ hoàng.

- Paris mới là nơi mình muốn đến. Nó được coi là thành phố lãng mạn nhất thế giới.

- Mình lại muốn bơi thuyền gondola dưới ánh trăng Venice.

“Có lẽ chúng ta sẽ đi Venice hưởng tuần trăng mật, Paige nhỉ, Alfred từng nói thế. Em có thích không?”

“Ôi thích chứ!”

Cô tự hỏi Alfred có đưa Karen đi Venice hưởng tuần trăng mật của họ không.

Sáng thứ bảy, ba cô gái ghé qua hãng du lịch Cormche trên đường Powell.

Người đàn bà sau quầy đón đả.

- Các cô cần chuyến nào ạ?

- Chúng tôi muốn đi châu u: London, Paris, Venice...

- Hay quá, chúng tôi có một số tua trọn gói hạng rẻ đây.

- Không, không, không. - Paige nhìn Honey và toét miệng cười. - Hạng nhất.

- Đúng. Máy bay hạng nhất. - Kat đế vào.

- Khách sạn hạng nhất. Honey thêm.

- Có ngay, tôi có thể giới thiệu khách sạn Ritz ở London, Crillon ở Paris, Cipriani ở Venice và...

- Sao chúng ta không xin vài cuốn quảng cáo nhỉ? - Paige nói. - Chúng ta có thể xem xét và quyết định.

- Thế cũng được, - người đại lý du lịch nói.

Paige xem một cuốn quảng cáo.

- Hãng có nhận cho thuê du thuyền nữa à?

- Vâng.

- Tốt. Chúng ta có thể thuê một cái.

- Tuyệt. - Người đại lý vợ một tập quảng cáo và đưa cho Paige. Khi nào các cô sẵn sàng hãy báo cho tôi biết. Tôi rất sung sướng được phục vụ các cô.

- Chúng tôi sẽ gọi cho bà, - Honey hứa.

Khi họ ra đến ngoài, Kat cười rữ và nói:

- Chẳng có gì giống như một mơ ước hão, đúng không?

- Đúng lo, - Paige quả quyết. - Một ngày kia chúng ta sẽ có thể đến tất cả những nơi đó.

10. Chương 10

Chương 10

Seymour Wilson, chủ nhiệm khoa nội của bệnh viện Embarcadero Country là con người bất lực trước công việc vô biên. Có quá nhiều bệnh nhân, lại quá ít y bác sĩ, và quá ít thời gian trong một ngày. Ông cảm thấy mình giống như thuyền trưởng một con tàu đang đắm, chạy lằng xằng một cách vô hiệu để cố bít lại lỗ rò.

Hiện tại, mối lo trước mắt của bác sĩ Wilson là Honey Taft. Trong khi một số bác sĩ có vẻ rất thích cô ta thì những bác sĩ nội trú và y tá đáng tin cậy vẫn tiếp tục báo cáo rằng Taft không có khả năng làm việc.

Wilson rút cục phải tới gặp Ben Wallace.

- Tôi muốn tổng khứ một trong các bác sĩ của chúng ta, - Ông nói. - Đám nội trú cùng ê kíp nói với tôi rằng cô ta không có năng lực.

Wallace đã nhớ ra Honey. Cô ta là người có điểm cao kỳ lạ và một lời giới thiệu rục rờ.

- Tôi không hiểu. - Ông nói. - Hẳn có nhầm lẫn gì đây ông đảm chiều giây lát rồi tiếp. - Seymour, tôi bảo anh cách này. Tay nào khét tiếng nhất trong đám nhân viên của anh?

- Bác sĩ Ted Allison.

- Xong rồi. Sáng mai phái Honey Taft đi tua với Allison. Yêu cầu hẳn báo cáo lại về cô ta. Nếu hẳn cũng bảo cô ta thiếu năng lực, tôi sẽ tổng cổ ngay.

- Có lý đấy Wilson nói. - Cảm ơn Ben.

Vào bữa trưa, Honey kể với Paige là cô được phân công đi tua với bác sĩ Allison sáng ngày mai.

- Tôi biết lão ta, - Paige nói, - tiếng tăm lão khiếp lắm.

- Tôi cũng nghe đồn vậy, - Honey trầm ngâm.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác trong bệnh viện Seymour, Wilson đang nói chuyện với Ted Allison, một tay kỳ cựu với hai mươi năm trong nghề. Ông ta đã từng là một sĩ quan quân y trong hải quân và ông ta vẫn còn tự hào với cái trò “đá đít”.

Seymour Wilson nói.

- Tôi muốn ông để mắt chặt chẽ tới bác sĩ Taft. Nếu cô ta không qua được, loại luôn. Ông hiểu chứ?

- Hiếu!

Ông ta đang mong một cú như thế này. Cũng như Seymour Wilson, Ted Allison khinh miệt những kẻ dốt nát. Hơn nữa, ông ta lại mang một niềm tin mạnh mẽ rằng nếu đàn bà muốn có mặt ở ngành y, họ phải làm y tá.

Sáu giờ sáng hôm sau, đám nội trú tập trung ở hành lang để bắt đầu tua của họ. Cả nhóm gồm bác sĩ Allison, Tom Bensson - trợ lý trưởng của ông ta và năm bác sĩ nội trú, trong đó có Honey Taft.

Allison nhìn Honey nghĩ. Được lắm, bà thầy thuốc, để xem bà làm ăn ra sao. Rồi ông ta quay sang lệnh cho cả nhóm.

- Đi nào!

Bệnh nhân đầu tiên ở phòng số 1 là một cô gái nằm trên giường trùm khăn kín mít. Em đang ngủ khi cả nhóm lại gần.

- Tôi muốn tất cả các vị hãy xem biểu đồ của cô bé này. - Bác sĩ Allison nói.

Đám nội trú xúm vào nghiên cứu biểu đồ bệnh án. Bác sĩ Allison quay sang Honey.

- Bệnh nhân này bị sốt, người ớn lạnh, bải hoải, biếng ăn, kèm theo ho và viêm phổi. Chẩn đoán của cô thừa bác sĩ Taft?

Honey đứng đó, cau mày im lặng.

- Thế nào?

- Vâng, - Honey nói trầm ngâm. - Có thể nói cô bé đã mắc bệnh vi rút vệt - sốt do vệt.

Allison nhìn cô ngơ ngàng.

- Điều gì điều gì khiến cô nghĩ vậy?

- Triệu chứng điển hình của bệnh vi rút vệt và tôi được biết cô ta đi làm ngoài giờ ở cửa hàng bán vệt. Bệnh lây từ những con vệt ốm.

Allison gật đầu chậm chạp.

- Rất... rất tốt. Cô biết cách điều trị chứ?

- Vâng. Tetraxylene cho mười ngày, nằm nghỉ tuyệt đối trên giường và uống thật nhiều nước.

Allison quay sang cả nhóm.

- Các vị có nghe thấy không? Bác sĩ Taft hoàn toàn đúng.

Họ chuyển sang bệnh nhân tiếp theo.

Allison nói.

- Kiểm tra biểu đồ của người này, ta thấy bệnh nhân bị nổi nhiều cụm nốt, chảy máu, mệt mỏi. Hãy đưa ra chẩn đoán.

Một bác sĩ nội trú hỏi ướm:

- Có vẻ như một loại viêm phổi.

Bác sĩ thứ hai phát biểu.

- Có thể là ung thư.

Allison quay sang Honey.

- Chẩn đoán của cô là gì, bác sĩ Taft?

Honey trông vẻ dăm chiêu.

- Ngay từ đầu, tôi đã muốn nói đây là bệnh bụi do sợi, một dạng ngộ độc chất thạch miên. Biểu đồ cho biết bệnh nhân làm việc ở xưởng sản xuất thảm.

Ted Allison không giấu nổi sự thán phục.

- Xuất sắc! Thật xuất sắc! Cô biết cách điều trị chứ?

- Rất tiếc, hiện nay chưa có cách chữa trị riêng cho trường hợp này.

Ấn tượng càng mạnh mẽ. Trong hai giờ tiếp theo đó Hunter đã chẩn đoán được một ca hiếm có của hội chứng Ruitter, một trường hợp viêm xương biến dạng và một ca sốt rét.

Khi tua của họ kết thúc, bác sĩ Allison bắt tay Honey.

- Tôi không phải là người dễ bị gây ấn tượng nhưng tôi muốn nói rằng bác sĩ sẽ có một tương lai sán lạn.

Honey đỏ mặt.

- Cảm ơn bác sĩ Allison.

- Và tôi nhất định sẽ bảo với Ben Wallace như vậy. Ông ta nói và bước đi.

Tom Bensson, trợ lý trưởng của bác sĩ Allison nhìn Honey, mỉm cười.

- Nửa tiếng nữa gặp nhau nhé, cô em!

Paige cố tránh khỏi đường đi của bác sĩ Athur Kane - 007, nhưng hễ có dịp là lảo lại nhờ Paige phụ mổ và mỗi lần gặp lão ta lại càng sấn sổ hơn.

- Sao em không chịu đi với anh? Chắc em có của người khác rồi chứ gì?

Hoặc:

- Này cưng, anh ngăn người thật nhưng đâu phải chỗ nào cũng ngăn. Em hiểu anh muốn nói gì không?

Paige đã tới mức khiếp sợ mỗi khi phải làm việc với lão. Hết lần này tới lần khác, cô phải chứng kiến Kane tiến hành những phẫu thuật không cần thiết và lôi ra những cơ quan lành lặn của bệnh nhân. Một hôm, trong khi cùng Kane tới phòng mổ, cô hỏi.

- Hôm nay chúng ta sẽ mổ gì, bác sĩ?

- Mổ ví của ông ta! - Lão nhìn vẻ mặt của Paige. - Đùa đấy mà, cô em.

- Lẽ ra phải cho lão làm ở lò mổ hay hàng thịt. - Paige tức giận kể với Kat sau đó - Lão ta không có quyền mổ xẻ bữa bãi người ta.

Sau một ca phẫu thuật cực kỳ vô lý, Kane quay sang Paige và lắc đầu.

- Tệ quá. Tôi không biết ông ta có qua nổi không?

Paige không thể giấu được sự phẫn nộ nữa. Cô quyết định nói chuyện với Tom Chang.

- Cần phải có ai đó báo cáo về Kane. Ông ta đang giết bệnh nhân đấy.

- Bạn cứ quá lo.

- Không đâu. Thật kinh khủng khi họ để cho lão điên ấy làm phẫu thuật. Đó là tội ác. Cần phải đưa lão ra trước hội đồng kỷ luật.

- Thế thì hay ho gì? Cần phải có thêm những bác sĩ khác ra làm chứng nhưng chẳng ai muốn dấy vào lão. Đây là một cộng đồng khép kín và chúng ta phải sống trong đó, Paige ạ. Hầu như không thể có chuyện một bác sĩ ra làm chứng chống lại bác sĩ khác. Tất cả chúng ta đều có nhược điểm và chúng ta cần đến nhau rất nhiều. Hãy bình tĩnh lại. Mình sẽ đưa bạn đi ăn trưa.

Paige thở dài.

- Thôi được, nhưng thật là một hệ thống chấy rận.

Vào bữa trưa, Paige hỏi.

- Cậu và Sye thế nào rồi.

Phải mất một lúc Tom mới đáp lại.

- Mình... bọn mình vẫn gay gắt. Công việc đã triệt phá cuộc hôn nhân của mình. Mình không biết phải làm sao đây.

- Rồi đâu sẽ vào đó thôi. - Paige an ủi.

- Nhưng không bao giờ còn như xưa nữa. - Chang nói âm ỉ.

Paige ngẩng đầu lên nhìn anh. Chang quả quyết.

- Mình sẽ tự tử nếu cô ấy bỏ mình.

Sáng hôm sau, Athur Kane được bố trí một ca mổ thận. Chủ nhiệm khoa phẫu thuật bảo với Paige.

- Bác sĩ Kane đề nghị cô phụ mổ cho ông ta ở phòng số 4.

Mồm miệng Paige bỗng nhiên khô khốc. Cứ nghĩ đến việc phải gần lão cô cũng đã thấy lợm giọng rồi.

- Có thể gọi người khác không ạ? - Paige dè dặt hỏi.

- Ông ấy đang đợi cô, bác sĩ Paige.

Paige thở dài.

- Thôi được.

Khi Paige đi xong đôi găng, ca mổ đã bắt đầu.

- Giúp tôi một tay, cưng. - Kane bảo Paige.

Bụng của bệnh nhân đã được quét một lớp dung dịch Iode và đường rạch đã thực hiện ở phần bụng trên, phía bên phải, ngay dưới khung xương sườn. Rất tốt, cho đến lúc này, Paige nghĩ.

- Dao mổ!

Y tá chính đưa cho bác sĩ Paige con dao mổ.

Lão ta ngẩng lên.

- Bật nhạc!

Một tích tắc sau, nhạc từ đĩa CD đã vang lên.

- Hăng hái lên nào. - Lão ta quay sang Paige. - Bắt đầu bovie, cô em.

- Cô em, Paige nghiêng chặt răng và cầm lấy bovie một dụng cụ đốt điện. Cô bắt đầu đốt cầm máu các động mạch để giảm bớt lượng máu trong ổ bụng. Ca mổ tiến triển tốt.

- Tạ ơn Chúa, Paige nghĩ.

- Gạc.

Y tá chính đưa cho Kane một miếng gạc.

- Tốt. Hút đi. - Lão ta cắt quả thận khi nó vừa lộ ra. - Con quỷ nhỏ đây rồi. Hút nữa. - Lão gấp quả thận lên bằng forcep. - Được rồi. Khâu ông ta lại thôi.

Lần đầu tiên mọi việc đều suôn sẻ, nhưng vẫn có cái gì đó làm Paige lo lắng. Cô nhìn sát quả thận hơn.

- Nó có vẻ lành lặn. Cô cau mày, băn khoăn.

Trong khi bác sĩ Kane bắt đầu khâu cho bệnh nhân, Paige vội chạy tới chỗ hình chụp X quang trên khung được chiếu sáng. Cô quan sát một thoáng rồi khẽ kêu lên.

- Ôi lạy Chúa!

Bác sĩ Kane đã cắt nhầm phải bên thận tốt.

Ba mươi phút sau, Paige ở trong văn phòng của Ben Wallace.

- Lão lòi quách quả thận lành lặn ra và để lại quả bị bệnh! - Giọng Paige run run. - Phải tống tên đồ tể đó vào tù.

Ben Wallace nói, mềm mỏng:

- Paige, tôi đồng ý với cô là chuyện đó thật đáng tiếc nhưng rõ ràng không phải do chủ tâm. Đó chỉ là một sơ suất, và...

Một sơ suất? Bệnh nhân sẽ phải sống nhờ bằng máy móc suốt đời. Phải có ai trả giá cho chuyện này chứ.

- Hãy tin tôi, chúng ta sẽ có một sự kiểm tra, đánh giá.

Paige biết điều đó có nghĩa là gì: Một nhóm bác sĩ sẽ xem xét lại sự việc xảy ra nhưng sẽ được tiến hành hết sức bí mật và thông tin sẽ được giữ bí mật với công luận và với chính bệnh nhân.

- Bác sĩ Wallace...

- Paige, cô là một thành viên trong đội chúng ta. Cô phải có tinh thần đồng đội.

- Lão ta không có quyền làm việc trong bệnh viện này. Hay bất cứ bệnh viện nào khác.

- Cô cần nhìn toàn cục. Nếu ông ta bị đuổi việc sẽ gây ra dư luận xấu và làm tổn hại đến thanh danh của bệnh viện. Chúng ta có thể phải đương đầu với các đoàn thanh tra.

- Nhưng còn những người bệnh thì sao?

- Chúng ta sẽ gắt gao hơn với bác sĩ Kane. - Ông ta nhào người tới trước. - Tôi sẽ cho cô vài lời khuyên.

Khi nào hành nghề riêng, cô phải có thiện chí với những đồng nghiệp khác. Bằng không, cô sẽ chẳng làm ăn được gì đâu. Tôi có thể nói chắc chắn với cô như vậy.

Paige đứng lên.

- Vậy là ông sẽ không làm gì?

- Tôi đã nói rồi, chúng tôi sẽ làm cái việc kiểm tra đánh giá nội bộ.

- Và chỉ có thể thôi?

- Chỉ có thể thôi.

- Thật vô lý, - Paige nói. Cô đang ăn trưa với Kat và Honey trong căng tin.

Kat lắc đầu.

- Nào ai bảo cuộc đời phải có lý đâu.

Paige nhìn khắp gian phòng lát gạch men trắng vô khuẩn.

- Cái chốn này khiến mình phát ngáy. Tất cả đều bệnh hoạn.

- Nếu không họ đã chẳng vào đây, - Kat nói.

- Tại sao chúng ta không làm một bữa tiệc nhỉ? - Honey gợi ý.

- Một bữa tiệc? Cậu nói cái gì thế? - Kat hỏi.

Giọng Honey bỗng sôi nổi hẳn:

- Chúng ta có thể đặt rượu và ít đồ ăn cho tử tế, một bữa tiệc ra tiệc. Mình nghĩ chúng ta phải làm một cái gì đó mà vui vẻ lên.

Paige nghĩ một lát.

- Các cậu biết không, sáng kiến không tồi. Chúng ta làm đi!

- Thỏa thuận rồi nhé. Để tớ tổ chức cho, - Honey nói. - Chúng ta sẽ làm sau chuyến đi tua ngày mai.

Athur Kane sấn lại gần Paige trong hành lang.

Giọng lão lạnh ngắt.

- Mày là một con bé hỗn xược. Phải có ai đó dạy cho mày câm miệng!

Và lão ta bỏ đi.

Paige nhìn theo lão, nghi hoặc. Wallace đã kể với lão. Lẽ ra ông ta không nên làm như thế. Nếu cô bị mang tiếng là một người chuyên tố cáo các bác sĩ đồng nghiệp... Mình có nên làm thế nữa không? Paige nghĩ ngợi. Nhất định là có!

Tin về bữa tiệc do ba nữ bác sĩ tổ chức lan ra nhanh chóng. Tất cả các bác sĩ nội trú đều góp tiền vào. Một thực đơn phong phú được đặt tại nhà hàng Erme và rượu được mang đến từ cửa hàng bên cạnh.

Bữa tiệc được bắt đầu vào hồi năm giờ ở phòng nghỉ dành cho bác sĩ. Rượu và đồ ăn được đem đến lúc 4 giờ 30. Thật là linh đình. Những đĩa hải sản và tôm hùm, tôm he, nhiều loại patê, thịt băm viên Thụy Điển, mỳ xào nóng, hoa quả và các món tráng miệng.

Khi Paige, Kat và Honey đến lúc 5 giờ, trong phòng đã đầy chật đám nội trú hăng hái, sinh viên thực tập và các y tá Paige quay sang Honey.

- Thật là sáng kiến tuyệt diệu!

Honey mỉm cười.

- Cám ơn.

Tiếng thông báo dội lên từ loa phóng thanh.

- Bác sĩ Finley và Kettler đến phòng cấp cứu. Stat.

Hai bác sĩ đang cản đỡ con tôm nhìn nhau thở dài rồi vội vã rời khỏi phòng.

Tom Chang lại gần Paige.

- Chúng ta phải tổ chức tiệc mỗi tuần. - anh nói.

- Đúng đấy. Chúng ta...

Tiếng loa lại xổ ra.

- Bác sĩ Chang... phòng 317... Bác sĩ Chang... phòng 317.

Và một phút sau.

- Bác sĩ Smythe... phòng cấp cứu số 2... bác sĩ Smythe đến phòng cấp cứu số 2.

Loa phóng thanh không dừng lại nữa. Trong vòng ba mươi phút gần như tất cả bác sĩ và y tá đều bị gọi tới một ca cấp cứu nào đó. Honey nghe gọi tên mình, rồi Paige và Kat.

- Mình không thể tin nổi điều đang xảy ra. - Kat nói. - Các cậu có biết người ta vẫn thường nói đến thần hộ mệnh không? Mình nghĩ số mệnh ba chúng ta đã bị bùa chú bởi một con quỷ.

Đó là một lời tiên tri.

Sáng thứ hai tuần sau, khi Paige hết phiên trực và trở ra xe, hai lớp xe đã bị rạch nát. Cô nhìn chăm chăm, không sao tin nổi. Phải có ai đó dạy cho mày cảm miệng!

Về đến căn hộ, cô bảo Kat và Honey.

- Phải coi chừng Athur Kane. Hắn điên đấy.

11. Chương 11

Chương 11

Kat bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

- Chị Kat, Mike đây. - Cô nhồm dậy, tìm bóng đập thành thịch.

- Mike, em có làm sao không? - Cô nghe tiếng cậu em cười.

- Chưa bao giờ tốt hơn, chị ạ. Cảm ơn chị và bạn chị.

- Bạn chị?

- Ngài Dinetto.

- Ai? - Kat cố tập trung trong trạng thái chao đảo vì mất ngủ.

- Ngài Dinetto. Ông ta đã cứu cuộc đời em.

Kat không hiểu cậu em đang nói gì.

- Mike...

- Chị có biết cái bọn mà em nợ tiền không? Ngài Dinetto đã làm chúng không dám quấy quả em nữa. Đúng là một con người hào hiệp. Và ông ấy quan tâm đến chị đấy, Kat.

Kat đã quên sự cố với Dinetto ngày nào, và giờ đây nó bỗng hiện về. “Này cô kia, cô không biết đang nói chuyện với ai hả. Tốt hơn hãy làm những gì ông ta bảo. Đây là ngài Lou Dinetto”.

Mike vẫn đang nói.

- Em sẽ gửi cho chị ít tiền, Kat. Bạn chị đã thu xếp việc làm cho em.

Bạn chị. Kat thấy lo.

- Mike, hãy nghe chị. Chị muốn em nên thận trọng.

Cô lại nghe thấy tiếng cậu em cười.

- Đừng lo! Em từng bảo chị là đời em sẽ lên hương mà. Em đã nói đúng chưa?

- Hãy tự lo cho mình, Mike ạ. Đừng...

Liên lạc đã bị cắt.

Kat không thể nào ngủ lại được. Dinetto! Sao gã biết về Mike, và tại sao gã lại giúp nó.

Đêm hôm sau, khi Kat ra khỏi bệnh viện, một chiếc Limousine đen đợi cô ở chỗ kiểm soát. Shadow và Rhino đứng cạnh xe.

Kat vừa định vượt qua thì Rhino lên tiếng.

- Vào đi bác sĩ. Ngài Dinetto đang chờ gặp cô.

Cô quan sát gã đàn ông trong một thoáng. Rhino trông thật gớm ghiếc nhưng Shadow mới là kẻ khiến cho Kat sợ. Có một cái gì đó chết chóc trong vẻ bất động của hắn. Vào hoàn cảnh khác, Kat đã chẳng bao giờ ngồi vào chiếc xe này nhưng cú điện thoại của Mike khiến cô bối rối, và lo ngại.

Cô được đưa tới một căn hộ nhỏ ở ngoại ô thành phố, Dinetto đang đợi cô.

- Cảm ơn cô đã đến, bác sĩ Hunter, - gã nói. - Tôi đánh giá cao đấy. Một người bạn của tôi bị một tai nạn nhỏ. Tôi muốn cô xem cho hắn.

- Ông đang làm gì với Mike vậy? - Kat hỏi.

- Có gì đâu gã đáp tỉnh bơ, - tôi nghe nói Mike có một rắc rối nhỏ, và tôi quyết định gỡ hộ cậu ta.

- Làm sao... làm sao ông biết về Mike? - Kat hỏi. - Ý tôi nói rằng nó là em tôi và...

Dinetto mỉm cười.

- Đó là việc của tôi. Chúng ta là bạn, chúng ta phải giúp đỡ nhau. Mike dính với mấy thằng cha bắt hãm và tôi giúp cậu ấy thoát ra. Cô phải cảm ơn tôi mới đúng.

- Tôi biết ơn ông, - Kat nói, - tôi thực sự biết ơn.

- Tốt! Cô cũng biết từ “phủ tay” chứ?

Kat lắc đầu.

- Tôi không làm điều gì phi pháp đâu.

- Phi pháp! - Dinetto nói. Gã tỏ vẻ bị xúc phạm. - Tôi không yêu cầu cô làm bất cứ điều gì như vậy.

- Ông bạn này bị một tai nạn nhỏ mà ông ta lại chúa ghét bệnh viện. Cô xem cho ông ta được chứ?

- Mình dẫn xác vào đây để làm gì thế này? Kat tự hỏi. - Được thôi.

- Ông ta ở trong phòng ngủ.

Bạn Dinetto bị đánh đập thậm tệ. Hắn nằm trên giường bất tỉnh.

- Điều gì đã xảy ra với ông ta vậy? - Kat hỏi.

Dinetto nhìn cô và nói.

- Ông ta bị ngã cầu thang.

- Cần phải đưa ông ta đi bệnh viện.

- Tôi đã bảo ông không ưa bệnh viện. Tôi có thể cung cấp bất cứ dụng cụ y tế nào cô cần. Tôi có riêng một bác sĩ chăm sóc cho bạn bè tôi, nhưng ông ta vừa bị một tai nạn.

Lời gã gây một cơn ớn lạnh khắp người Kat. Cô không muốn gì hơn là chạy về nhà và không bao giờ phải nghe đến cái tên Dinetto nữa, nhưng cuộc sống là một sự ràng buộc. Quid pro quo (1). Kat cởi áo khoác ra và bắt tay vào việc.

Chú thích:

(1) có đi có lại (tiếng La tinh trong nguyên bản).

12. Chương 12

Chương 12

Sang năm nội trú thứ tư, Paige đã phụ mổ cho hàng trăm ca. Những ca mổ dường như gắn liền với cô trở nên một phần không tách rời của cô.

Cô đã thành thạo những thủ tục phẫu thuật tiết niệu, gan, thận cùng những tiểu phẫu khác và thú vị nhất vẫn là phẫu thuật tim. Nhưng Paige rất bức vì chưa được tự mổ. Điều gì đã xảy ra với phương châm “Vừa xem, vừa làm, vừa dạy” nhỉ? Cô băn khoăn.

Câu trả lời đến khi George Engund, phẫu thuật gia chính cho gọi cô.

- Paige, ngày mai có một ca mổ thoát vị ở phòng mổ 3, bảy giờ ba mươi sáng.

Cô ghi lại.

- Được thôi. Ai mổ?

- Cô.

- Vâng, tôi... - Cô không nói tiếp được - Tôi mổ?

- Đúng vậy. Có vấn đề gì không?

Paige cười rộn rã cả phòng.

- Không, chẳng có vấn đề gì cả, cảm ơn.

- Cô đã sẵn sàng rồi đấy. Tôi nghĩ bệnh nhân thật nay muốn được cô giải phẫu. Tên ông ta là Walter Herzorg. Phòng 314.

- Herzorg, phòng 314. Được rồi.

Paige cảm thấy phấn khích. Mình đã chính thức được giải phẫu. Mình giữ mạng sống một người trong tay. Điều gì sẽ xảy ra nếu mình chưa chuẩn bị kỹ, nếu mình có sai lầm? Thì mọi chuyện đều có thể xảy ra cả. Luật Muspling đã nói rồi. Và trong lúc tự đối thoại với chính mình, Paige bỗng cảm thấy bàng hoàng.

Cô đi xuống căng tin và gọi một tách cà phê đen. Mọi việc sẽ ổn thôi. Mình đã phụ mổ cả chục ca như thế này. Chẳng có gì là khó cả. Ông ta may mắn được mình giải phẫu. Uống xong cà phê, cô đã hoàn toàn bình tĩnh để đến gặp bệnh nhân.

Walter Herzorg ngoài sáu mươi tuổi, gầy, hói, và rất lo lắng. Ông ta đang nằm trên giường khi Paige bước vào, tay ôm bó hoa.

- Cô y tá, tôi muốn gặp bác sĩ.

Paige tiến lại và trao bó hoa cho người bệnh.

- Tôi là bác sĩ. Tôi sẽ mổ cho ông ngày mai.

Ông ta nhìn bó hoa, rồi nhìn cô.

- Cô là gì?

- Ông đừng lo. Ông sẽ được chăm sóc cẩn thận.

Cô cầm lấy biểu đồ và xem kỹ.

- Biểu đồ nói sao? - Người đàn ông hốt hoảng. - Sao cô ta lại mang hoa cho mình?

- Ông sẽ được phẫu thuật chu đáo.

- Cô thực sự sẽ mổ cho tôi à? - Walter Herzorg bất lực nuốt khan.

- Vâng.

- Trông cô trẻ quá.

Paige nắm lấy tay ông ta.

- Tôi chưa từng làm hỏng một ca nào. - Cô nhìn quanh phòng. - Ông có muốn tôi mang cho ông thứ gì đọc không. Sách hay tạp chí?

Ông ta vừa nghe vừa lo. Sao cô ta lại dễ chịu với mình thế. Có điều gì cô ta chưa nói chăng?

- Thôi, tôi sẽ gặp ông vào ngày mai.

Cô đứng dậy viết gì đó vào mảnh giấy rồi trao cho ông ta.

- Đây là số phen của tôi. Đêm nay nếu cần gì ông cứ gọi tôi sẽ đến ngay.

Khi Paige đi khỏi Herzorg càng lo lắng.

Vài phút sau, Jimmy bắt gặp Paige ở sảnh. Anh tiến lại ngoác miệng cười.

- Xin chúc mừng. Nghe nói mai chị mổ chính.

Tin đi nhanh thật. Paige nghĩ.

- Dù hần ta là ai thì hần cũng rất may mắn, - Jimmy nói, - Nếu tôi có bị sao thì chị là người duy nhất tôi muốn cầm dao mổ cho tôi.

- Cảm ơn Jimmy!

Tất nhiên Jimmy bao giờ cũng đùa được.

- Chị có nghe một người đàn ông bị đau ở mắt cá? Anh ta quá keo kiệt để đi khám ở bệnh viện, vì thế khi nghe một ông bạn cũng cảm thấy đau y hệt, hần liền bảo bạn, “Cậu nên đi khám bác sĩ ngay và cho tớ biết kết quả”. Hôm sau, được tin ông bạn kia đã chết, hần liền chạy ngay đến bệnh viện và đòi làm đủ thứ xét nghiệm, tổng cộng trị giá năm nghìn đô-la. Họ chẳng phát hiện ra cái gì nghiêm trọng cả. Hần liền gọi ngay cho vợ người bạn đã chết. “Trước khi chết ông ấy có đau lắm không?”. “Không, - bà vợ trả lời, ông ấy không nhìn thấy cái xe đã cán mình”.

Paige quá hưng phấn nên chẳng ăn được gì trong bữa tối. Suốt buổi chiều cô tập lại cách thắt nút chỉ mổ dưới đèn bàn.

Mình sẽ đi ngủ sớm để ngày mai còn tỉnh táo, mình miễn, cô tự nhủ.

Cô thức suốt đêm, ôn lại các ca mổ. Có ba loại thoát vị: Thoát vị nắn được là loại có thể phục vị, đẩy ruột trở về ổ bụng; thoát vị không thể là loại có hiện tượng dính gây khó khăn cho việc đưa về ổ bụng, và nguy hiểm nhất là thoát vị nghẹt. Ở trường hợp này, mạch máu đi qua chỗ thoát vị bị tắc nghẹt, làm cho ruột bị hoại tử. Walter Herzorg thuộc ca dễ xử lý nhất.

Sáu giờ sáng, Paige lái xe vào bãi đậu của bệnh viện. Một cái xe Ferrari màu đỏ đỗ cạnh chỗ đậu xe của cô. Paige tự nhủ ai là chủ chiếc xe ấy, chắc phải giàu lắm.

Lúc bảy giờ, Paige giúp Herzorg thay bộ áo khoác màu xanh da trời. Máy cô y tá đã cho Herzorg một liều an thần giúp ông ta bình tĩnh lại khi chờ chiếc xe chuyên dụng đưa vào phòng mổ.

- Đây là lần đầu tôi phải mổ. - Walter Herzorg nói.

- Tôi cũng vậy. - Paige nghĩ.

Chiếc xe đưa ông vào phòng mổ số 3. Paige đi bên cạnh, tim đập mạnh đến nỗi cô sợ rằng Herzorg có thể nghe được.

Phòng mổ số 3 là phòng mổ lớn nhất, có thể đặt cả một máy trợ tim, tim-phổi nhân tạo và một dãy các thiết bị y tế đồ sộ. Khi Paige bước vào, nhân viên phục vụ đã sẵn sàng vận hành các thiết bị. Ở đó còn đã có cả bác sĩ theo dõi, chuyên gia gây mê, hai bác sĩ nội trú, một y tá chính lưu động. Tất cả đều nhìn cô chờ đợi. Họ xem và đánh giá ca phẫu thuật đầu tiên của cô.

Paige đến bên bàn mổ. Người ta đã cạo lông vùng bụng và háng của Walter Herzorg, xịt thuốc sát trùng, khăn sạch được phủ xung quanh vùng mổ.

Herzorg nhìn lên rầu rĩ.

- Cô không làm tôi chết chứ, thưa cô?

Paige mỉm cười.

- Làm thế để hại cả danh dự tuyệt hảo của tôi ư?

Cô nhìn về phía chuyên gia gây mê, thở sâu và gật đầu.

Ca mổ bắt đầu.

- Dao mổ.

Khi Paige chuẩn bị làm những đường rạch đầu tiên trên mặt da, cô thấy hình như y tá muốn hỏi cô điều gì.

- Sao?

- Cô có muốn nghe nhạc không, thưa bác sĩ?

Đây là lần đầu tiên Paige được hỏi một câu như vậy Paige mỉm cười.

- Được nhạc của Jimmy Buffett.

Khi hoàn thành những đường mổ đầu tiên, bao nhiêu lo lắng của cô bỗng tan biến hết. Có cảm giác là cô đã làm việc này từ nhỏ và sẽ làm cho đến hết đời Cô cắt qua những lớp mỡ, lớp cơ một cách thành thạo để lộ khu vực thoát vị. Trong suốt thời gian đó cô nghe thấy sự trao đổi quen thuộc trong phòng mổ.

- Gạc...

- Đưa tôi bovie...

- Đây!

- Có lẽ chúng ta xử lý đúng.

- Kẹp...

- Hút...

Paige hoàn toàn tập trung vào công việc. Xác định vị trí bao thoát vị, tách nó ra. Đặt lại vào trong khoang bụng, buột thắt ở phía đáy bao. Cắt bỏ phần còn lại...

Một giờ hai mươi phút sau nhát dao mổ đầu tiên, ca phẫu thuật kết thúc.

Tâm trạng Paige đầy khấn khích.

Khi Walter Herzorg được khâu xong, y tá chính quay sang Paige.

- Bác sĩ Taylor...

- Paige nhìn lên.

- Sao?

Cô y tá mỉm cười.

- Thật là đẹp thưa bác sĩ.

Đó là một ngày chủ nhật, cả ba cô gái đều được nghỉ.

- Hôm nay mình làm gì đây? Kat hỏi.

Paige có một ý.

- Hôm nay đẹp trời. Chúng ta tới Trec Parl đi. Chúng ta có thể mang theo bữa trưa và ăn ngoài trời...

- Hay đấy! - Honey nói.

- Được đấy Làm đi! - Kat tán thành.

Chuông điện thoại réo vang. Cả ba nhìn về phía chiếc máy.

- Lạy Chúa. Kat nói. - Tớ cho rằng Lincolh đã giải phóng chúng ta cơ mà. Đừng trả lời. Hôm nay là ngày nghỉ.

- Chúng ta chẳng có ngày nghỉ nào cả. - Paige nhắc.

Kat đi về phía máy điện thoại, nhắc lên rồi nói.

- Bác sĩ Hunter nghe đây.

Cô lắng nghe một câu gì đó rồi chuyển sang cho Paige.

- Cửa cậu đấy!

Paige đón ống nghe từ tay bạn.

- Bác sĩ Taylor đây. Chào Tom... sao... để mình xem... được rồi... mình sẽ đến đấy trong vòng mười lăm phút nữa. - Cô đặt máy.

Thế là hết cả picnic. Cô nghĩ.

- Tin xấu à?

Bọn mình có thể bị mất một bệnh nhân. Mình sẽ cố về kịp bữa tối.

Khi Paige lái xe đến bệnh viện và đỗ ở khu dành cho bác sĩ, cô lại thấy chiếc Ferrari đỏ. Bao nhiêu ca mổ mới trị giá bằng cái xe này nhỉ? Cô tự hỏi.

Hai mươi phút sau cô có mặt ở phòng dành cho người nhà. Một người đàn ông trong bộ quần áo màu sẫm đang ngồi ở ghế bệnh nhân nhìn ra cửa sổ.

- Ông là Newton?

Ông ta đứng lên.

- Tôi đây!

- Tôi là Taylor. Tôi đến kiểm tra một bệnh nhân. Cậu ta vào viện do đau vùng bụng.

- Vâng. Tôi đến mang nó về nhà.

- Tôi e rằng không thể được. Peter bị thủng ruột. Phải truyền máu và phẫu thuật ngay lập tức. Nếu không cậu ta sẽ chết.

Ông Newton lắc đầu.

- Chúng tôi là nhân chứng của Jehovah. Chúa không thể để nó chết được, và tôi không cho phép máu của người khác hoà vào máu nó. Người mang nó vào đây là vợ tôi. Bà ấy sẽ phải bị trừng phạt về chuyện này.

Ông Newton, tôi cho rằng ông không hiểu về tình trạng nguy kịch của con ông. Nếu không phẫu thuật ngay, nó sẽ chết.

Người đàn ông nhìn cô mỉm cười.

- Cô không hiểu những con đường của Chúa, đúng không?

Paige tức giận.

- Có lẽ tôi không biết rõ lắm về những con đường của Chúa nhưng tôi biết rõ về bệnh thủng ruột. - Cô rút ra một tờ giấy. - Cháu còn nhỏ nên ông phải ký vào bản mẫu đồng ý cho mổ. - Cô chìa tờ giấy ra.

- Nếu tôi không ký?

- Vì sao?... Khi đó con ông sẽ... chết.

Ông ta gật đầu.

- Cô nghĩ rằng quyền lực của cô to lớn hơn quyền lực của Chúa à?

Paige nhìn ông chăm chú.

- Ông không định ký ư?

- Không. Một quyền lực cao hơn sẽ giúp con trai tôi. Rồi cô sẽ thấy.

Khi Paige quay lại, cậu bé Peter Newton mới sáu tuổi đang ngất đi.

- Ông ta không định ký đâu, - Chang nói, - thằng bé mất nhiều máu quá. Cậu định làm gì đây?

Paige đã quyết định.

- Mang cậu bé vào phòng mổ số 1 ngay lập tức?

Chang nhìn cô ngạc nhiên.

- Cha nó thay đổi ý kiến rồi à?

Paige gật đầu.

- Thay đổi rồi. Nhanh lên! Cậu khá thật! Tớ đã nói chuyện với cha nó cả giờ đồng hồ nhưng không lay chuyển được. Lão cứ nói: “Chúa sẽ phù hộ.”

- Chúa sẽ phù hộ. - Paige nói quả quyết.

Sau hai giờ phẫu thuật và truyền bốn chai máu, ca mổ hoàn thành. Các dấu hiệu đều khả quan.

Một người giúp việc chạy vào.

- Bác sĩ Taylor, bác sĩ Wallace cần gặp cô ngay lập tức.

Benjamin Wallace tức giận đến mức lạc cả giọng.

Làm sao cô dám làm cái điều tày trời như thế? Truyền máu và mổ không có sự đồng ý của cha mẹ? Cô phạm luật rồi đấy!

- Tôi đã cứu sống một đứa bé.

Wallace hít một hơi thật sâu.

- Lẽ ra cô phải xin lệnh của toà án.

- Làm gì có thời gian - Chỉ chậm mười phút, thằng bé sẽ chết. Chúa còn bận ở nơi khác.

Wallace nhấp nhẩm.

- Chúng ta phải làm gì bây giờ?

- Kiểm một giấy phép của toà.

- Để làm gì? Cô đã mổ người ta rồi mà.

- Tôi sẽ chữa lành lại một ngày. Sẽ chẳng ai nhận ra sự khác biệt đâu.

- Lạy Chúa. - Ông ta vò đầu. - Chuyện này có thể làm tôi mất việc.

Paige nhìn ông một lúc lâu, rồi bỏ đi.

- Paige?

Cô dừng lại.

- Cô hứa từ sau sẽ không làm như thế nữa chứ?

- Tôi sẽ chỉ làm khi buộc phải như vậy.

Paige trấn an ông ta.

13. Chương 13

Chương 13

Tất cả các bệnh viện dường như đều không tránh khỏi bị ăn trộm thuốc. Theo luật, mỗi lần thuốc gây mê được lấy đi khỏi tủ thuốc đều phải kèm theo chữ ký, nhưng dù sự kiểm soát có nghiêm ngặt đến đâu, dân nghiện ma túy hầu như bao giờ cũng vượt qua trót lọt.

Vấn đề càng nghiêm trọng hơn ở bệnh viện Embarcadero Country. Margaret Spencer tới gặp Ben Wallace.

- Tôi không biết phải làm gì, thưa bác sĩ. Fentanyl của chúng ta vẫn đang biến mất một cách bí hiểm.

Fentanyl là một loại thuốc mê có tính gây nghiện cao.

- Mất nhiều không?

- Một số lượng lớn. Nếu chỉ là một lần và một vài lọ thì còn có thể giải thích được nhưng đây lại xảy ra thường xuyên. Mỗi tuần có hơn một tá lọ biến mất.

- Bà có nghi cho ai không?

- Không, thưa bác sĩ. Tôi đã nói với bộ phận an ninh. Họ cũng bối rối lắm.

- Những ai được phép tới tủ thuốc?

- Đó chính là vấn đề. Hầu hết các bác sĩ gây mê đều được lấy thuốc khá tự do ; và cả phần lớn y tá và bác sĩ phẫu thuật.

Wallace đăm chiêu.

- Cám ơn bà đã đến gặp tôi. Tôi sẽ lo chuyện này.

- Cám ơn bác sĩ. - Y tá Spencer đi ra.

Ta không cần chuyện đó vào lúc này, Wallace bực bội nghĩ. Cuộc họp của ban lãnh đạo bệnh viện sắp tới gần và với ba vấn đề phải giải quyết đã là quá đủ. Ben Wallace biết rõ con số thống kê. Hơn một phần mười bác sĩ ở Hợp chủng quốc đã mắc nghiện, không lúc này thì lúc khác, không ma túy thì các chất có cồn. Việc lấy thuốc dễ dàng đã cám dỗ họ. Đối với một bác sĩ, thật đơn giản khi mở tủ, lấy ra thử thuốc mình muốn, dùng ga rô và xi lanh tự tiêm cho mình. Một con nghiện thường cần được tiêm chích hai tiếng một lần.

Bây giờ chuyện đó đang xảy ra ở bệnh viện của ông. Phải làm một cái gì đó trước khi ban lãnh đạo họp. Nó sẽ ảnh hưởng đến tiếng tăm của mình.

Ben Wallace không dám chắc có thể tin tưởng vào ai đó hòng giúp ông tìm ra thủ phạm. Ông phải thận trọng. Ông tự hỏi có nên cho bác sĩ Taylor hay bác sĩ Hunter tham gia vào không. Sau một hồi lâu suy tính, ông quyết định sử dụng họ.

Ông cho gọi hai người đến.

- Tôi có việc cần nhờ cậy các cô. - Ông vào cuộc ngay và giải thích về chuyện mất Fentanyl. - Tôi muốn các cô trông chừng, nếu có bác sĩ nào bỏ ra ngoài đang giữa ca phẫu thuật hoặc có bất cứ dấu hiệu lên cơn nghiện nào, mong các cô hãy thông báo cho tôi biết. Hãy phát hiện những thay đổi trong tính cách người quen biết của mình: phiền muộn hoặc tâm trạng thất thường, đến chậm giờ hoặc bỏ ra ngoài. Tôi sẽ rất cám ơn nếu các cô tuyệt đối giữ bí mật.

Khi họ rời văn phòng của Wallace, Kat nói:

- Đây là một bệnh viện lớn. Chúng ta sẽ cần đến Sherlock Homes (1).

- Không, không cần thiết, - Paige nói buồn bã. - Mình biết người đó là ai rồi.

Mitch Campbell nằm trong số các bác sĩ mà Paige ưa thích. Ông khoảng ngoài năm mươi tuổi, tóc muối tiêu luôn vui vẻ, và là một trong những bác sĩ phẫu thuật giỏi nhất bệnh viện. Gần đây, Paige nhận thấy ông luôn luôn đến ca mổ muộn vài phút và có những cơn run rẩy rõ rệt. Ông liên tục dùng Paige làm trợ

thủ và thường để cho cô thực hiện phần việc chính trong ca phẫu thuật. Đang giữa ca, tay ông thường run rẩy và ông lại đưa dao mổ cho Paige.

- Tôi không được khoẻ, - Ông đáp ứng. - Cô làm nốt hộ tôi được không?

Và ông bỏ ra ngoài.

Paige lo lắng, không hiểu ông mắc bệnh gì. Bây giờ cô mới rõ. Cô cân nhắc xem phải làm gì. Cô hiểu rằng nếu chuyện đó đến tai bác sĩ Wallace, Campbel sẽ bị đuổi việc lập tức và tội tệ hơn, sự nghiệp của ông sẽ tan tành. Mặt khác, nếu không tỏ thái độ gì, cô sẽ đặt tính mạng của bao bệnh nhân vào vòng nguy hiểm. Có lẽ mình nên nói chuyện với ông ấy, Paige nghĩ. Bảo ông ta rằng mình đã biết, và khẩn nài ông ta đi chữa trị. Cô đem chuyện đó ra bàn với Kat.

- Chuyện to đấy, - Kat đồng tình. - Ông ta là một người tốt, một bác sĩ giỏi. Nếu cậu tố cáo, ông ta sẽ tiêu mất, nhưng nếu không, cậu cũng phải nghĩ đến những tác hại mà Campbel có thể gây ra. Cậu nghĩ ông ta sẽ phản ứng thế nào?

- Chắc ông ta chối phắt, Kat ạ. Đó là cách thông thường.

- Ủ! Chuyện này khó khăn đấy.

Hôm sau, Paige được phân công cùng một ca mổ với bác sĩ Campbel. Minh hy vọng mình nhầm, Paige thầm ước. Mong sao ông ấy đừng đến muộn và đừng bỏ ra ngoài trong khi mổ.

Campbel đến muộn mười lăm phút và đang giữa ca mổ, ông nói.

- Tiếp tục hộ tôi nhé, Paige! Tôi sẽ quay lại ngay.

Mình phải nói chuyện với Campbel, Paige quyết định. Mình không thể làm hỏng sự nghiệp của ông ấy.

Sáng hôm sau, khi Paige và Honey lái xe vào bãi đậu dành riêng cho bác sĩ, Harry Bowman dừng ngay bên cạnh họ trong chiếc Ferrari đỏ.

- Xe đẹp quá, - Honey nói. - Một chiếc như thế này giá bao nhiêu?

Bowman cười.

- Nếu như đã phải hỏi thì cô sẽ không thể mua nổi đâu.

Nhưng Paige không nghe thấy gì, cô chăm chăm nhìn vào chiếc xe, nghĩ tới dãy phòng trên tầng thượng, những bữa tiệc xa hoa và chiếc du thuyền. Tôi tốt phước được một ông bố giỏi giang. Ông để lại cho tôi tất cả gia tài vậy mà Bowman vẫn đi làm ở một bệnh viện tỉnh. Tại sao?

Mười phút sau, Paige ở trong phòng nhân sự, nói chuyện với Karen, nhân viên phụ trách hồ sơ.

- Cho mình nhờ một chút được không, Karen? Bọn mình biết với nhau thôi nhé, Harry Bowman rủ mình đi chơi nhưng mình có cảm giác hắn đã có vợ. Cho mình liếc qua lý lịch hắn được không?

- Được chứ. Mấy tên chó dái ấy, chẳng biết thế nào cho vừa. Chị nói phải đấy, tôi sẽ cho chị xem hồ sơ Karen lục tủ và đưa cho Paige một xấp giấy tờ.

Paige lướt nhanh. Đơn xin việc của bác sĩ Harry Bowman cho biết anh ta tốt nghiệp một trường đại học nhỏ ở Midwest, vừa học vừa làm để theo đuổi trường y. Anh ta là bác sĩ gây mê. Cha anh ta là thợ cạo.

Honey Taft là một bí hiểm đối với hầu hết bác sĩ ở bệnh viện Embarcadero Country. Trong các tua sáng, cô tỏ ra thiếu tự tin. Nhưng sang các tua chiều, cô dường như là một người khác. Cô am hiểu từng người bệnh một cách đáng ngạc nhiên, rất chính xác và hiệu quả trong chẩn đoán.

Một bác sĩ nội trú nằm trên kê với đồng nghiệp về cô.

- Quý bắt tôi đi nếu mà tôi hiểu được. - Anh ta nói. - Buổi sáng, người ta phàn nàn tới tấp về bác sĩ Taft. Cô ta phạm lỗi liên tục. Anh biết chuyện tiêu lâm về cô y tá làm việc gì cũng hỏng không? Bác sĩ bảo cô ta cho bệnh nhân phòng 4 uống ba viên thuốc, thì cô ta lại cho bệnh nhân phòng số 3 uống bốn viên, và khi

bác sĩ còn đang than phiền về cô ta thì đã thấy cô ả đang đuổi một bệnh nhân trần như nhộng chạy xuống sảnh, tay lăm lăm một chảo nước sôi. Ông bác sĩ kêu lên: "Trời đất ơi! Tôi bảo cô chích nhọt (2) cho ông ấy cơ mà?"

Người đồng nghiệp cười phá lên.

- Bác sĩ Taft là như vậy đấy. Nhưng tới chiều cô ta lại cực kỳ xuất sắc. Chẩn đoán xác đáng, lý giải tuyệt vời và sắc sảo như quý. Hẳn cô ta phải dùng một loại thuốc tiên nào đó chỉ tác dụng vào buổi chiều.

Anh ta vò đầu.

- Đồ chết tiệt.

Bác sĩ Nathan Ritler là một con người mô phạm, sống và làm việc bằng sách vở. Tuy thiếu sự phát sáng tài năng song bù lại, ông ta có tay nghề và lòng tận tụy và ông ta chờ đợi những phẩm chất giống như vậy ở những người cộng sự của mình.

Honey chẳng may bị phân công vào tốp của ông ta.

Trạm dừng đầu tiên là một phòng chữa mười hai bệnh nhân. Một trong số họ vừa ăn xong bữa sáng.

Ritler nhìn biểu đồ ở cuối giường bệnh.

- Bác sĩ Taft, biểu đồ cho biết đây là bệnh nhân của cô.

Honey gật đầu.

- Vâng!

- Sáng nay ông ta phải chụp phế quản.

Honey gật đầu:

- Đúng vậy.

- Vậy mà cô cho phép người ta ăn? - Bác sĩ Ritler gắt lên. - Trước khi chụp phế quản?

Anh chàng tội nghiệp này chưa có gì vào bụng từ lúc...

Nathan Ritler quay sang trợ lý của ông ta.

- Dừng bữa lại. - Ông ta toan nói điều gì đó với Honey nhưng kìm được. - Đi tiếp.

Bệnh nhân tiếp theo là một người Puertorico đang ho sù sụ. Bác sĩ Ritler khám cho anh ta.

- Bệnh nhân của ai đây?

- Của tôi ạ. - Honey nói.

Ông ta cau mày.

- Lẽ ra phải chữa viêm cho anh ta rồi chứ, - Ông nhìn biểu đồ, - cô cho anh ta năm mươi miligam Ampicilin, bốn lần trong một ngày?

- Đúng vậy!

- Không đúng. Sai! Cần phải dùng năm trăm miligam bốn lần một ngày. Cô bỏ sót một con số không.

- Tôi xin lỗi, tôi...

- Hèn chi bệnh nhân chẳng khá lên chút nào. Tôi muốn sửa lại ngay lập tức.

- Vâng, thưa bác sĩ!

Khi họ tới chỗ một bệnh nhân khác của Honey, Ritler nóng nảy nói.

- Người này đã được chụp ruột kết. Phim X quang của ông ta đâu?

- Phim X quang ạ? Ôi, tôi quên không lấy rồi.

Ritler chiếu vào Honey một cái nhìn khó hiểu.

Buổi sáng trượt xuống dốc từ lúc đó.

Bệnh nhân tiếp theo họ nhìn thấy đang rên la, nước mắt giàn giụa.

- Tôi đau quá. Tôi bị làm sao thế này?

- Chúng tôi không biết, - Honey nói.

Bác sĩ Ritler quắc mắt nhìn cô.

- Bác sĩ Taft, tôi có thể ra ngoài gặp cô một lát không?

Ngoài hành lang ông ta nói.

- Không bao giờ, không bao giờ được bảo với người bệnh rằng ta không biết. Chúng ta là người duy nhất mà họ trông cậy, một cách tuyệt đối. Và nếu cô chưa biết câu trả lời thì phải bịa ra mà nói. Cô hiểu chưa?

- Như thế thật không phải với...

- Tôi không hỏi cô phải hay không phải. Hãy làm theo chỉ dẫn của tôi.

Họ khám cho một trường hợp thoát vị đĩa đệm, một bệnh nhân viêm gan, một người mắc bệnh Alzheimer và hai chục người khác. Ngay khi tua vừa kết thúc, Ritler tới văn phòng Benjamin Wallace.

- Chúng tôi có một vấn đề. - Ritler nói.

- Gì thế, Nathan.

- Về một bác sĩ nội trú ở đây. Honey Taft.

- Lại cô ta!

- Cô ta làm sao.

- Cô ta là một thảm họa.

- Nhưng cô ta đã có lời giới thiệu tuyệt vời như vậy...

- Ben, tốt hơn hết anh nên tống cổ cô ta trước khi bệnh viện thật sự bê bối, trước khi cô ta giết một vài bệnh nhân.

Wallace ngẫm nghĩ một lát rồi đi đến quyết định.

- Được cô ta sẽ bị đuổi khỏi đây.

Paige bận với cuộc giải phẫu gần hết buổi sáng.

Khi vừa xong việc, cô tới gặp bác sĩ Wallace, kể cho ông ta mối nghi hoặc về Harry Bowman.

- Bowman? Cô có chắc không? Ý tôi nói... Tôi không thấy anh ta có biểu hiện nghiện ngập nào.

- Anh ta không sử dụng, - Paige giải thích, - anh ta bán đi. Anh ta sống như một triệu phú với đồng ương nội trú.

Ben Wallace gật đầu.

- Tốt lắm. Tôi sẽ cho kiểm tra. Cảm ơn cô, Paige.

Wallace cho gọi Bruce Anderson, trưởng ban an ninh của bệnh viện.

- Có thể chúng ta đã lẫn ra tên ăn cắp thuốc, - Wallace dặn. - Tôi muốn cậu phải kiểm soát chặt chẽ bác sĩ Harry Bowman.

- Bowman? - Anderson cố giấu nỗi ngạc nhiên.

Bác sĩ Bowman thường cho anh em bảo vệ xì gà Cuba và những món quà nhỏ khác. Tất cả họ đều quý mến anh ta.

- Nếu anh ta vào kho hãy khám xét khi anh ta trở ra.

- Vâng, thưa ông.

Harry Bowman đi về phía quầy thuốc. Gã đã đầy ắp đơn đặt hàng. Rất nhiều đơn đặt hàng. Khởi đầu là một sự tình cờ may mắn. Hồi đó, gã làm việc tại một bệnh viện nhỏ ở AmesIowa, sống ngoi ngóp với đồng lương nội trú. Gã lại ưa rượu sâm banh và thích có tiền xài, rồi số phận đã mỉm cười với gã.

Một sáng nọ, một bệnh nhân đã được ra viện gọi điện tới cho gã.

- Bác sĩ, tôi đau quá. Ông hãy cho tôi thử gì dứt cơn đau đi.

- Ông có muốn vào viện lại không?

- Tôi không muốn rời khỏi nhà. Ông mang thuốc đến cho tôi được không?

Bowman nghĩ một lát.

- Thôi được. Tôi sẽ ghé qua trên đường về nhà.

Khi đến thăm người bệnh, gã mang cho ông ta một lọ Fentanyl.

Bệnh nhân chớp lấy.

- Tuyệt vời! - Ông ta nói và rút ra một nắm giấy bạc. - Đây!

Bowman nhìn ông ta ngỡ ngàng.

- Ông không phải trả tiền cho tôi.

- Ông lừa tôi đấy à? Đây là món vàng. Tôi có khối bạn sẵn sàng trả cho ông cả đồng của nếu ông mang thứ này đến cho họ.

Bắt đầu là như vậy.

Trong vòng hai tháng, Harry Bowman đã kiếm được nhiều tiền hơn cả gã từng mơ ước. Không may, chuyện đến tai giám đốc bệnh viện.

Sợ dư luận làm rùm beng, ông ta bảo Bowman nếu chịu ra đi trong yên lặng, sẽ không có gì xuất hiện trên lý lịch của gã. May là mình đã ra đi, Bowman nghĩ. San Francisco là thị trường lớn hơn nhiều.

Gã đến tử thuốc. Bruce Anderson đang đứng bên ngoài. Bowman gật đầu chào anh ta.

- Bruce.

- Chào bác sĩ Bowman.

Năm phút sau, khi Bowman bước ra khỏi quầy thuốc, Anderson nói.

- Xin lỗi. Tôi phải khám xét ông.

Harry Bowman trừng trừng nhìn anh ta.

- Khám xét tôi? Cậu nói gì thế hả, Bruce?

- Thưa bác sĩ, tôi xin lỗi. Chúng tôi được lệnh khám xét tất cả mọi người sử dụng tử thuốc, - Anderson nói dối.

Bowman tỏ ra phẫn nộ.

- Tôi chưa bao giờ nghe thấy chuyện tương tự. Tôi nhất quyết từ chối!

- Vậy thì tôi phải đề nghị ông đi với tôi đến phòng bác sĩ Wallace.

- Tốt thôi! Ông ấy sẽ nổi giận khi biết chuyện này.

Bowman xông vào văn phòng của Wallace.

- Có chuyện gì vậy, Ben? Thằng cha này muốn lục soát tôi lấy Chúa?

- Và anh từ chối?

- Hoàn toàn.

- Thôi được. - Wallace vươn tới chỗ điện thoại. - Tôi sẽ để cảnh sát San Francisco làm việc này, nếu anh muốn vậy. - Ông ta bắt đầu bấm số.

Bowman hoảng hốt.

- Khoan đã nào! Không cần thiết như vậy đâu. - Gã đột nhiên tỏ ra đặc biệt dễ thương. - Ồ, tôi biết tất cả chuyện này là thế nào rồi! - Gã móc tay vào túi và lôi ra một lọ Fentanyl. - Tôi lấy cái này để dùng cho một ca mổ, và...

Wallace trầm giọng.

- Dốc túi ra.

Một vệt tuyết vọng lan trên mặt Bowman.

- Không có lý do gì...

- Dốc túi ra.

Hai giờ sau, cơ quan chống ma túy ở San Francisco đã có bản thú tội có chữ ký và danh sách những người đã mua thuốc của Bowman.

Khi Paige biết tin này, cô đến gặp luôn Mitch Campbel. Ông ngồi trong văn phòng, đang nghỉ ngơi.

Tay ông đặt trên bàn khi Paige bước vào và cô có thể thấy chúng đang run rẩy. Campbel vội vàng rút tay đặt lên đùi.

- Chào Paige. Công việc của cô thế nào?

- Tốt, Mitch ạ. Tôi muốn nói chuyện với ông.

- Cô ngồi xuống.

Cô ngồi xuống, đối diện với ông ta.

- Ông bị bệnh Parkinson bao lâu rồi?

- Ông ta nhợt nhạt đi.

- Cái gì?

- Thế đấy. Ông đang cố giấu phải không?

Một sự im lặng nặng nề.

- Tôi... tôi đúng vậy. Nhưng tôi... tôi không thể bỏ nghề bác sĩ. Tôi... tôi không thể bỏ được. Đó là cả cuộc đời tôi!

Paige nhào người tới trước và nói chân thành.

- Ông không phải bỏ nghề, nhưng ông không nên mổ nữa.

Campbel bỗng nhiên trông già hẳn.

- Tôi biết. Năm sau tôi sẽ bỏ. - Ông cười nhợt nhạt. - Chắc tôi phải bỏ bây giờ thôi, đúng không? Cô hãy nói với bác sĩ Wallace.

- Không, - Paige nói nhẹ nhàng. - Ông hãy nói với ông ta.

Paige đang ăn trưa trong căng tin thì Tom Chang đến ngồi cạnh cô.

Mình vừa nghe chuyện, - anh nói. - Bowman!

- Thật không thể ngờ được.

Cô lắc đầu:

- Mình đã suýt nhằm ấy chứ.

Chang ngồi im lặng.

- Cậu không sao chứ, Tom? Cậu muốn nghe mình “Ô kê” hay muốn nghe sự thật?

- Chúng ta là bạn. Mình muốn sự thật.

- Cuộc hôn nhân của mình đã sa xuống địa ngục. - Mắt anh đột nhiên ướt đẫm. - Sye bỏ đi rồi. Cô ấy đã về nhà.

- Mình thật tiếc.

- Không phải là lỗi của cô ấy. Bọn mình đã không còn cuộc sống vợ chồng nữa. Sye bảo mình đã cưới cái bệnh viện. Cô ấy nói đúng. Mình tiêu toàn bộ thời gian ở đây, chăm sóc cho những người xa lạ thay vì ở nhà bên những con người mình yêu quý.

- Cô ấy sẽ trở lại. Rồi sẽ ổn thôi mà. - Paige an ủi.

- Không. Lần này thì không đâu.

- Cậu đã nghĩ tới phòng tư vấn hôn nhân, hoặc...

- Cô ấy từ chối.

- Mình rất tiếc, Tom. Nếu mình có thể làm được gì...

Cô nghe thấy tên mình trên loa phóng thanh.

- Bác sĩ Taylor, phòng 410...

Paige chợt có cảm giác nhói đau.

- Mình phải đi đã. - Cô bảo Tom.

- Phòng 410. Đó là phòng của Sam Bernstein. Ông ta là một trong số bệnh nhân dễ chịu nhất của cô.

Một người đàn ông bảy mươi tuổi, nhã nhặn, được đưa vào viện với bệnh ung thư dạ dày ở giai đoạn cuối. Nhiều bệnh nhân vào đây luôn mồm ca thán, nhưng Sam Bernstein là một ngoại lệ. Paige khâm phục sự dũng cảm và lòng tự trọng của ông. Ông có vợ cùng hai con trai lớn, đến thăm thường xuyên và cô cũng đâm ra mến họ.

- Ông dùng thiết bị nhân tạo với dòng chữ DNR (3) “Yêu cầu không cấp cứu nếu tim ngừng đập”.

Khi Paige đến phòng 410, một y tá đang ở bên giường Bernstein. Cô ta ngẩng lên khi Paige bước vào.

- Ông ấy đi rồi, bác sĩ. Em không làm động tác cấp cứu bởi vì... - giọng cô ta nhỏ dần.

- Cô đã làm đúng, - Paige nói chậm rãi. - Cảm ơn!

- Em có thể làm được gì?

- Không. Cứ để tôi lo liệu. - Paige cúi nhìn thi thể của một con người đã từng cười, từng sống, một con người đã có gia đình, bè bạn, suốt một đời lao động và chăm sóc những người mình yêu. Còn bây giờ...

Cô lại chỗ ngăn kéo, nơi ông để các vật dụng riêng.

Một chiếc đồng hồ rẻ tiền, một xâu chìa khoá, mười lăm đô-la, bộ răng giả và một bức thư gửi cho vợ. Tất cả những gì còn lại của một đời người.

Paige không thể xua tan đi tâm trạng buồn nản đeo đẳng lấy cô.

- Ông già thật dễ thương. Tại sao...?

- Paige, cậu không thể gấn bó tình cảm với bệnh nhân như vậy, Kat nói. - Điều đó sẽ hủy hoại cậu.

- Mình biết. Cậu nói đúng, Kat. Nhưng mà vậy đấy. Thật quá nhanh. Sáng nay mình còn nói chuyện với ông ấy. Ngày mai đã đưa tang ông ấy rồi.

- Cậu không định đi đấy chứ?

- Không.

Đám tang diễn ra trên vùng đồi nghĩa trang.

Theo đạo Do Thái, lễ mai táng phải được tiến hành càng sớm càng tốt, và thường được ấn định vào ngày hôm sau.

Thi thể Sam Bernstein được mặc takhrihim, một chiếc áo thụng trắng và được đặt trong talit. Thân nhân đứng xung quanh huyệt. Vị giáo sĩ cầu nguyện: Hamakom ynathaim etkhem b tokh shår availai tzyon veeyerushalayim.

Người đàn ông đứng bên cạnh Paige thấy vẻ bối rối trên khuôn mặt cô, liền dịch: Cầu Chúa cho người yên nghỉ với tất cả lời than khóc của zion và Jerusalem.

Trước sự kinh ngạc của Paige, những người trong gia đình bắt đầu giằng xé quần áo của họ khi đang tụng kinh.

Baruch ata adonai elohainu melech haolam dayan ha-emet.

Đó là để tỏ lòng kính trọng, - người đàn ông thầm thì “Từ cát bụi người trở về cát bụi, nhưng linh hồn Chúa ban sẽ về bên Chúa đời đời”.

Tang lễ kết thúc.

Sáng hôm sau, Kat gặp Honey trong hành lang.

Honey trông có vẻ lo lắng.

- Có chuyện gì thế? - Kat hỏi.

- Bác sĩ Wallace cho gọi mình, hẹn mình hai giờ đến văn phòng ông ta.

- Cậu biết lý do không?

- Mình nghĩ mình hơi bê bối trong tua trực ngày hôm kia. Bác sĩ Ritler là một con quái vật.

- Có thể lắm. - Kat nói. - Nhưng mình tin mọi việc rồi sẽ ổn thôi.

- Hy vọng thế. Mình có dự cảm chẳng lành.

Đúng hai giờ, cô có mặt ở văn phòng của Benjamin Wallace, mang theo một lọ mật ong nhỏ trong xách.

Nhân viên tiếp đón đã đi ăn trưa. Cửa phòng bác sĩ Wallace mở rộng.

- Mời vào, bác sĩ Taft. - Ông ta nói.

Honey bước vào văn phòng.

- Phiên cô đóng cửa lại.

Honey đóng cửa.

- Mời cô ngồi.

Honey ngồi đối diện với ông ta. Cô gần như run rẩy.

Benjamin Wallace cứ đề mặc cho cô run thật lâu.

Ông ta nhìn cô và nghĩ: Chẳng khác gì một con chó cún. Nhưng việc gì cần làm thì phải làm thôi.

- Tôi e rằng tôi có một tin xấu cho cô, - Ông ta nói.

Một giờ sau, Honey gặp Kat ở phòng tắm nắng. Cô buông mình xuống chiếc ghế bên cạnh bạn, mỉm cười.

- Cậu đã gặp bác sĩ Wallace chưa? - Kat hỏi.

Gặp rồi. Chúng tôi có một cuộc trò chuyện thật lâu. Cậu có biết ông ta bị vợ bỏ từ tháng Chín năm ngoái không? Họ đã lấy nhau mười lăm năm. Ông ta có hai đứa con lớn nhưng hầu như không bao giờ được gặp. Khốn khổ! Ông ta thật cô đơn.

Chú thích:

(1) Thám tử lừng danh trong các tiểu thuyết trinh thám của nhà văn Anh Arthur Conan Doyle (1859-1930).

(2) Trong tiếng Anh, từ “mụn nhọt” và “nước sôi” đều là “boil”.

(3) viết tắt của câu: Do not resseitate.

14. Chương 14

Chương 14

Một giao nữa nữa lại trôi đi. Paige, Kat và Honey đều đón năm 1994 tại bệnh viện.

Dường như với họ cuộc sống không có gì thay đổi ngoại trừ tên của các bệnh nhân.

Khi Paige băng qua bãi đậu xe, cô nhớ đến Harry Bowman và chiếc Ferrari đỏ. Bao nhiêu cuộc đời đã bị huỷ hoại bởi độc dược mà anh ta bán ra? Cô tự hỏi. Ma túy thật mê hoặc. Và kết cục, là chết chóc.

Jimmy Ford xuất hiện với một bó hoa nhỏ dành cho Paige.

- Nhân dịp gì thế, Jimmy?

Anh chàng đỏ mặt:

- Tôi chỉ muốn tặng chị. Chị biết tôi sắp cưới vợ chưa?

- Chưa! Thật tuyệt vời. Cô nàng may mắn ấy là ai?

- Tên cô ấy là Betsy, làm ở cửa hàng bán quần áo Chúng tôi sẽ có một tá con. Con gái đầu lòng sẽ được đặt tên Paige. Hy vọng chị không phản đối.

- Phản đối ư? Tôi hãnh diện thì có.

Jimmy ngượng ngùng.

- Chị đã nghe chuyện một bác sĩ cho bệnh nhân của ông ta hai tuần để sống chưa? “Tôi không thể trả tiền cho ông ngay bây giờ”, người bệnh nói. “Thôi được, tôi cho anh thêm hai tuần nữa”. Bác sĩ quyết định.

Và Jimmy lại biến đi.

Paige thấy lo cho Tom Chang. Tâm trạng anh dao động dữ dội, từ phấn phơ sang buồn thảm.

Một buổi sáng, trong khi trò chuyện với Paige, anh nói:

- Bạn có nhận thấy mọi người ở đây sẽ chết sạch nếu thiếu chúng ta không? Chúng ta có thần năng và vúi cơ thể họ và làm cho họ nguyên vẹn như cũ.

Và sáng hôm sau:

- Tất cả chúng ta đang tự phỉnh mình, Paige ạ. Không có chúng ta bệnh nhân còn chóng bình phục hơn. Chúng ta là những kẻ đạo đức rởm, luôn làm ra vẻ có mọi câu trả lời. Không đâu!

Paige quan sát anh giãy lắt:

- Cậu có tin tức gì của Sye không?
- Hôm qua mình vừa nói chuyện với Sye. Cô ấy sẽ không quay lại. Cô ấy nhất quyết ly hôn.

Paige nắm lấy cánh tay anh.

- Mình rất tiếc, Tom.

Anh nhún vai.

- Tại sao? Điều đó chẳng bận gì đến mình: Không một chút nào nữa. Mình sẽ kiếm một người đàn bà khác.
- Anh nhe răng cười.- Và có một đứa con khác. Rồi cậu xem.

Có một cái gì không thực trong những lời nói đó.

Đêm ấy Paige nói chuyện với Kat:

- Mình thấy lo ngại cho Tom Chang. Gần đây cậu có nói chuyện với Tom không?
- Có.
- Cậu thấy Tom có vẻ bình thường không?
- Với mình thì chẳng có thằng đàn ông nào coi bộ bình thường hết.

Paige vẫn áy náy không yên.

- Tối mai bọn mình mời Tom đi ăn chung nhé.
- Được thôi.

Sáng hôm sau, khi Paige đến bệnh viện, cô được chào đón bằng cái tin một người gác cổng đã tìm thấy xác Tom Chang ở dưới tầng hầm chứa thiết bị. Anh chết do uống thuốc ngủ quá liều.

Paige vật vờ:

- Lẽ ra tôi phải cứu Tom. - Cô khóc nức lên.- Anh ấy đã cầu cứu nhưng tôi không hiểu.
- Cậu không cách gì giúp được Tom đâu, Paige! - Kat nói quả quyết.- Cậu không phải là vấn đề, và càng không phải là giải pháp. Tom không thể sống thiếu vợ con. Đơn giản có vậy thôi.

Paige quệt nước mắt.

- Khốn kiếp cái nơi này! Nếu nó không vắt kiệt thời gian của người ta như vậy thì vợ Tom đã chẳng bỏ đi.
- Nhưng cô ta đã bỏ đi. -Kat nhẹ nhàng nói.- Chuyện đã qua rồi.

Trước đây Paige chưa bao giờ dự tang lễ của người Hoa. Đó là một cảnh tượng kỳ lạ. Từ sáng sớm, một đám đông đã tụ tập bên ngoài Nhà Vĩnh biệt trên đường Green ở khu phố Tàu. Đám rước được hình thành, với một ban kèn lớn, và ở đầu đám rước, người chịu tang bưng một tấm ảnh đồ sộ của Tom Chang.

Cuộc diễu hành bắt đầu trong tiếng kèn thê thảm, vòng qua khắp các đường phố của San Francisco, xe chở quan tài đi sau chót. Phần lớn người đưa ma đều đi bộ, những người già cả thì ngồi ô tô.

Paige có cảm tưởng như đoàn người đi vòng quanh vô định. Cô bối rối.

- Chúng ta đi đâu thế? -Cô hỏi một người đi bên.

Ông ta hơi cúi mình và đáp:

- Phong tục của chúng tôi là đưa người quá cố đi qua một số nơi có ý nghĩa với cuộc đời anh ta: tiệm ăn, cửa hàng, những chỗ anh ta thường lui tới...
- Tôi hiểu.

Cuộc diễu hành chấm dứt trước cổng bệnh viện Embarcadero Country.

Người đi bên quay sang Paige, giải thích.

- Đây là nơi Tom Chang từng làm việc. Nơi anh ta đã tìm thấy hạnh phúc của mình.

- Không đúng, Paige nghĩ. Đây là nơi Tom đã mất đi hạnh phúc.

Một buổi sáng, đang đi dọc đường Market, Paige nhìn thấy Alfred Turner. Tim cô đập mạnh. Cô không sao quên được chàng. Chàng bước qua đường khi đèn xanh bật sáng. Còn lúc Paige tới được ngã tư thì đèn đã đổi sang màu đỏ. Mặc kệ, cô cứ băng qua, bỏ ngoài tai những tiếng ô tô rú và tiếng kêu thất thanh của những người đi xe máy.

Paige đã sang hè phố bên kia và lao đến bắt kịp người đàn ông. Cô nắm lấy tay áo chàng.

- Alfred...

Người đàn ông quay lại.

- Xin lỗi.

Đó là một người lạ hoàn toàn.

Giờ đây khi Paige và Kat đã sang năm thứ tư nội trú, họ được tiến hành phẫu thuật khá thường xuyên.

Kat làm việc với các nhà phẫu thuật thần kinh, và cô không bao giờ hết ngạc nhiên trước tổ hợp hàng trăm tỷ máy tính được gọi là nơ-ron chứa trong hộp sọ. Công việc thật lý thú.

Kat cảm phục các bác sĩ đồng nghiệp của cô. Họ là những phẫu thuật gia tài tình, xuất sắc. Nhưng một số bác sĩ đã gây khó khăn cho cô. Họ tìm đủ mọi cách hèn hờ với cô, và càng từ chối, cô càng trở nên một thách thức đối với họ.

Một lần cô nghe một bác sĩ lầm bầm:

- Xi líp sắp lại đến kìa.

Trong một ca phẫu thuật não, cô phụ mổ cho bác sĩ Kibler. Vỡ não đã được mở bằng một đường rạch nhỏ xíu, bác sĩ Kibler đẩy canun cao su vào não thất bên trái trong khi Kat nong vết rạch bằng một cái panh nhỏ. Cô tập trung toàn bộ vào những gì đang diễn ra.

Bác sĩ Kibler liếc nhìn Kat, vừa làm, ông ta vừa nói:

- Có một câu chuyện như thế này: Một tên sâu rượu lão đảo đi vào quầy bar và nói: "Cho tao một ly mau!"

- "Không được", chủ quán đáp, "anh đã say rồi".

Chiếc cửa điện cửa vào sâu hơn.

- Mày không cho tao uống, tao chết bây giờ. - Gã say rượu hét.

Dịch nào tuỷ tràn ra ngoài canun.

- Thế này vậy, - chủ quán nói. - Có ba việc tôi muốn giải quyết. Nếu anh làm được, tôi sẽ khao anh một châu.

Trong khi ông ta kể, mười lăm mililít không khí được tiêm vào não thất, và hình chụp X quang thể hiện mặt trước - sau và mặt cắt của não.

"Thấy tay cầu thủ bóng chày ngồi trong góc kia không? Tôi không sao đuổi hắn ra khỏi đây được. Anh tổng cổ nó ra hộ tôi. Sau nữa, tôi có nuôi một con cá sấu trong phòng. Nó bị đau răng. Nó cắn bản đến nỗi bác sĩ thú y cũng chẳng dám mon men đến gần. Sau hết, có con mụ bác sĩ trên Bộ Y tế xuống định đóng cửa quán này. Anh hãy cười mụ ta!"

Y tá chính đang hút bớt lượng máu trong khu vực.

"Tên sâu rượu đã dứt gã cầu thủ ra ngoài, và lần đến phòng có nuôi cá sấu. Mười lăm phút sau hắn trở ra, máu me be bét, quần áo tả tơi, và hân hỉ, "Con mụ bác sĩ đau răng đâu rồi?"

Bác sĩ Kibler cười rộ lên.

- Cô có hiểu không? Hẳn cười con cá sấu thay vì ả bác sĩ. Chắc là khoái hơn nhiều.

Kat đứng im, cắn giận, chỉ muốn vả vào mặt lão.

Sau ca mổ Kat trở về phòng trực, cố xua đi nỗi uất ức. Minh sẽ không để cho mấy gã con hoang đó dồn ngã mình. Không thể!

Thỉnh thoảng Paige cũng đi lại với một vài bác sĩ trong bệnh viện, nhưng cô tránh gần bó tình cảm với bất kỳ ai. Alfred Turner đã làm tổn thương cô quá nặng, và cô quyết không bao giờ đi qua cái cửa ải ấy một lần nữa.

Hầu như toàn bộ ngày và đêm của cô trôi qua trong bệnh viện. Công việc mệt mỏi, nhưng Paige đã chính thức được mổ chính mà cô thấy hứng thú.

Một buổi sáng, George Englund, chủ nhiệm khoa phẫu thuật gọi cô lên.

- Năm nay cô bắt đầu chuyên khoa của mình. Phẫu thuật tim mạch.

Cô gật đầu:

- Thưa, vâng! Tôi có một ưu đãi dành cho cô. Cô đã nghe tiếng bác sĩ Barker chưa?

Paige nhìn ông ta, ngạc nhiên.

- Bác sĩ Lawrence Barker?

- Phải.

- Tất nhiên.

- Mọi người đều biết Lawrence Barker. Ông là một trong những nhà phẫu thuật tim mạch nổi tiếng nhất thế giới ông ấy vừa từ Ả Rập Xê út về tuần trước, sau khi mổ cho đức vua. Bác sĩ Barker là bạn cũ của tôi, và ông đồng ý dành cho bệnh viện chúng ta mỗi tuần ba ngày.

- Tuyệt quá! - Paige thốt lên.

- Tôi gửi cô vào tốp của ông ấy.

Trong một thoáng, Paige không nói lên lời.

- Tôi... tôi không biết nói gì. Tôi rất cảm ơn bác sĩ.

- Đây là cơ hội tuyệt vời cho cô. Cô có thể học được rất nhiều từ ông ấy.

- Chắc chắn rồi. Cảm ơn George. Tôi thực sự biết ơn ông.

- Sáu giờ sáng mai tua của cô với bác sĩ Barker bắt đầu.

- Tôi mong đến lúc ấy.

“Tôi mong đến lúc ấy” là một câu quá tầm thường.

Đúng hơn, được làm việc với một người như bác sĩ Lawrence Barker là giấc mơ của Paige. Một người như bác sĩ Lawrence Barker là thế nào! Chỉ có duy nhất một bác sĩ Lawrence Barker mà thôi.

Cô chưa bao giờ thấy ông, nhưng cô có thể tưởng tượng ra một hình ảnh. Hẳn ông phải cao lớn, đẹp trai, với mái tóc hoa râm và đôi bàn tay thon thả, khéo léo. Một người đàn ông thân mật và nhẹ nhàng.

Chúng ta sẽ làm việc gần gũi bên nhau, Paige nghĩ, và mình sẽ làm cho ông không thể thiếu mình được.

- Không biết ông đã có vợ chưa nhỉ?

Đêm đó, một giấc mơ rạo rực đến với Paige. Họ tiến hành một ca mổ, cùng trần trướng. Đang giữa ca, Barker nói: “Anh muốn em”. Một y tá mang bệnh nhân ra khỏi bàn mổ, bác sĩ Barker bế Paige nằm lên đó và làm tình với cô.

Paige choàng dậy, ngã lăn ra khỏi giường.

Sáu giờ sáng hôm sau, Paige đang hồi hộp chờ đợi trên hành lang tầng hai cùng với Joel Philips, bác sĩ nội trú nằm trên và năm bác sĩ nội trú khác thì một người đàn ông thấp lùn, bộ mặt cầu cạu hùng hổ tiến về phía họ. Người ông ta cúi về phía trước như đang chống chọi với một cơn gió lớn.

- Ông ta tiến lại gần nhóm bác sĩ.

Còn đứng đực ra đây làm gì? Đi!

Mất một lát Paige mới lấy lại bình tĩnh. Cô hấp tấp đuổi theo cả nhóm. Trong khi họ đi dọc hành lang, người đàn ông thấp lùn lù lù bầu.

- Các anh chị phải chăm sóc ba mươi đến ba mươi bệnh nhân mỗi ngày. Tôi yêu cầu các anh chị phải ghi chép cụ thể về từng người một. Rõ chưa?

Tiếng lẩm bẩm đáp lại:

- Rõ, thưa ngài.

Họ đã đến phòng bệnh số 1. Người đàn ông thấp lùn bước tới giường một bệnh nhân khoảng bốn mươi tuổi. Giọng cộc cằn và cung cách đe dọa của ông ta thay đổi tức khắc. Ông nhẹ nhàng chạm vào vai người bệnh và mỉm cười.

- Chúc buổi sáng tốt lành. Tôi là bác sĩ Barker.

- Chào bác sĩ.

- Ông cảm thấy trong người thế nào?

- Tôi thấy tức ngực.

Barker nghiêng cứu biểu đồ ở chân giường rồi quay sang bác sĩ Philips.

- Hình chụp X quang có cho thấy gì không?

- Không có gì thay đổi. Ông ấy đang hồi phục tốt.

- Làm một CBC khác.

Philips ghi lại.

Barker vỗ vào cánh tay người đàn ông và mỉm cười.

- Có vẻ tốt đấy. Một tuần nữa chúng tôi sẽ cho ông xuất viện. - Ông quay sang đám nội trú, gắt, - Nhắc chân lên! Chúng ta phải khám nhiều bệnh nhân nữa.

Bệnh nhân tiếp theo là một bà béo phì đang phải dùng máy điều hoà nhịp tim. Barker xem xét biểu đồ.

- Chào bà Shelby. - Giọng ông vỗ vỗ.- Tôi là bác sĩ Barker.

- Ông còn giữ tôi ở đây bao lâu nữa?

- Bà quyến rũ lắm. Tôi chỉ muốn giữ bà ở đây mãi mãi, nhưng tôi có vợ mất rồi.

Bà Shelby cười rình rích.

- Vợ ông thật là một người phụ nữ may mắn.

Barker kiểm tra biểu đồ của bà ta một lần nữa.

- Có thể nói bà sắp được về nhà rồi.

- Tuyệt quá.

- Tôi sẽ ghé thăm bà chiều nay.

Lawrence Barker quay sang đám nội trú.

- Đi tiếp!

Họ ngoan ngoãn theo ông đến một phòng bán đơn, trong đó có một cậu bé người Guatemala nằm trên giường vây quanh là cả gia đình đang lo lắng.

- Xin chào! - Bác sĩ nói trù mền. Ông liếc qua biểu đồ. - Sáng nay cậu cảm thấy thế nào?

Cháu cảm thấy khỏe, thưa bác sĩ.

Barker quay sang Philips.

- Điện tâm đồ có gì thay đổi không?

- Không, thưa bác sĩ.

- Thế thì tốt. - Ông vỗ lên cánh tay cậu bé.- Cậu chịu khó nhé, Juan.

- Con trai tôi sẽ khỏi chứ ạ? - Bà mẹ hỏi, lo âu.

Bác sĩ Barker mỉm cười.

- Chúng tôi sẽ làm tất cả trong khả năng của mình.

- Cảm ơn bác sĩ.

Barker bước ra ngoài hành lang, mọi người bám theo. Ông dừng lại.

- Bệnh nhân bị bệnh cơ tim, sốt, run rẩy từng cơn, đau đầu và phù cực độ. Anh chị nào có giỏi thử cho tôi biết nguyên nhân phổ biến nhất của bệnh này là gì?

Im lặng, Paige nói ngập ngừng.

- Tôi nghĩ đây là bệnh bẩm sinh... di truyền.

Barker nhìn cô và gật đầu khích lệ. Sung sướng, Paige nói tiếp.

Nó bỏ qua... - Cô nói chậm rãi để cố nhớ lại - Nó bỏ qua một thế hệ và di truyền theo gen mẹ.- Cô ngừng lại, thầm tự khen mình.

Bác sĩ Barker gườm gườm nhìn cô.

- Cút ngựa! Đó là bệnh Chagas. Chỉ có dân Mỹ Latinh mới mắc bệnh này. - Ông nhìn Paige miệt thị.- Lạy Chúa! Ai bảo rằng cô là một bác sĩ nhỉ?

Mặt Paige đỏ tía lên.

Phần còn lại của buổi hôm đó là một màn sương đối với Paige. Họ khám cho hai mươi tư bệnh nhân và Paige có cảm giác như bác sĩ Barker dành cả buổi sáng này để cố làm cho cô bẽ mặt. Ông ta luôn luôn chìa câu hỏi vào cô, kiểm tra, vặn vẹo. Khi cô nói đúng, ông ta chẳng khen được một lời. Nhưng hễ cô sai là ông ta quát tháo. Trong một lúc nhăm lẩn của cô Barker gầm lên: “Tôi sẽ không cho phép cô mỗ ngay cả một con chó!”.

Cuối cùng, cuộc đi tua cũng kết thúc. Philips, bác sĩ nội trú năm trên nói:

- Hai giờ chúng ta sẽ lại bắt đầu vòng tua chiều. Mang theo sổ trực, ghi chép từng bệnh nhân, và đừng quên điều gì đấy.

Anh ta nhìn Paige ái ngại, định nói điều gì đó, nhưng rồi quay đi, đuổi theo bác sĩ Barker.

- Mình không bao giờ muốn gặp lại lão điên này nữa, Paige nghĩ.

Hôm sau, Paige phải trực đêm. Cô chạy hết ca này sang ca nọ, cuống cuồng tìm cách ngăn chặn cơn lũ thảm họa tràn vào phòng cấp cứu.

Một giờ sáng, cuối cùng cô cũng thiếp được đi. Cô không nghe thấy tiếng còi rú khi một chiếc xe cứu thương ập tới trước cổng bệnh viện. Hai cô hộ lý mở tung cửa xe, chuyển bệnh nhân bất tỉnh từ cáng sang xe đẩy và hối hả lăn vào Phòng cấp cứu số 1.

Một y tá chạy bên cạnh bệnh nhân, y tá thứ hai đợi trên cầu thang dốc. Sáu mươi giây sau, người bệnh được chuyển từ xe đẩy sang bên bàn kiểm tra.

Đó là một người đàn ông trẻ, máu me ngập ngụa đến nỗi khó mà nói nổi anh ta giống cái gì.

Một y tá bắt tay vào việc, cắt mở quần áo tả tơi khỏi người anh ta bằng một chiếc kéo lớn. Dập nát mọi nơi. Anh ta chảy máu như lợn bị chọc tiết.

- Không sờ thấy mạch nữa.

- Ai trực?

- Bác sĩ Taylor.

- Gọi gấp. Nếu chị ấy đến kịp, may ra anh ta còn sống.

Paige choàng tỉnh trong tiếng chuông điện thoại.

- A lô...

- Bác sĩ Taylor, cấp cứu ở Phòng số 1. Tôi nghĩ anh ta không qua nổi.

Paige ngồi dậy trên chiếc giường đơn.

- Được. Tôi đến ngay đây.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay: 1h30 sáng. Cô xuống khỏi giường và lần ra thang máy.

Một phút sau, cô bước vào Phòng cấp cứu số 1. Ở giữa phòng, trên chiếc bàn khám là một bệnh nhân mình mẩy đầm máu.

- Cái gì thế này? - Paige hỏi.

- Tai nạn xe máy. Bị xe tải đâm. Anh ta không đội mũ bảo hiểm.

- Paige đến bên cái thân hình bất động, và trước cả khi nhìn thấy mặt người đó, cô đã biết là ai.

Cô tỉnh hẳn:

- Nối ba đường vào tĩnh mạch! Cho thở ô xy. Gửi máu đến đây, stat. Gọi Phòng Nhân sự để biết nhóm máu của bệnh nhân.

Y tá nhìn cô ngạc nhiên.

- Chị biết người này?

- Phải. - Cô gắng gượng thốt lên. - Anh ta là Jimmy Ford.

Paige sờ tay lên da đầu Jimmy.

- Sững nặng. Cho chụp X quang và làm scan đầu.

- Chúng ta sẽ băng cố định. Tôi muốn anh ta sống?

- Vâng, thưa bác sĩ!

Paige vật lộn suốt hai tiếng đồng hồ để làm tất cả những gì có thể cho Jimmy Ford. X quang cho thấy xương sọ bị dập, não chấn thương, xương cánh tay gãy và vô số chỗ rách nát. Nhưng tất cả những cái đó phải chờ đến khi bệnh nhân ổn định lại mới xử lý được.

3h30 sáng, Jimmy đã thở đều, mạch tốt hơn. Paige cúi nhìn thân hình bất động của anh ta.

Chúng tôi sẽ có nửa tá con. Con gái đầu lòng sẽ được đặt tên Paige. Hy vọng chị không phản đối.

- Nếu có bất cứ biến chuyển nào, hãy gọi tôi. - Paige nói.

- Bác sĩ đừng lo, - một y tá nói. - Chúng tôi sẽ quan tâm hết sức.

Paige trở về phòng trực. Mệt rũ rời, nhưng vì quá lo lắng cho Jimmy, cô không sao ngủ được.

Chuông điện thoại lại réo. Cô chỉ còn đủ sức để nhắc ông nghe.

- Alô.

- Bác sĩ, lên tầng ba ngay. Stat. Một bệnh nhân của bác sĩ Barker bị nhồi máu cơ tim.

- Tôi đến đây. - Paige nói. Một bệnh nhân của Barker, Paige hít một hơi sâu, lao đảo ra khỏi giường, vã nước lạnh lên mặt và chạy lên tầng ba.

Một y tá đang đợi bên ngoài một phòng bệnh cá nhân.

- Đó là bà Hearn. Hình như bà ta lại lên một cơn tai biến tim nữa.

Paige bước vào phòng.

Hearn là một người đàn bà khoảng năm mươi tuổi. Mặt bà vẫn còn lưu những dấu tích của sắc đẹp một thời nhưng cơ thể béo phì và phù thũng. Bà ta ôm lấy ngực, rên rỉ.

- Tôi chết mất, tôi chết mất thôi. Tôi không thở được.

- Bà sẽ khỏe thôi, - Paige trấn an. Cô quay sang y tá - Làm điện tâm đồ chưa?

- Bà ta không cho tôi chạm vào người. Bà ta hoảng quá.

- Chúng tôi phải làm điện tâm đồ, - Paige nói.

- Không? Tôi không muốn chết. Xin bác sĩ đừng để cho tôi chết...

Paige bảo y tá:

- Hãy gọi bác sĩ Barker. Yêu cầu ông ta đến ngay.

Cô y tá chạy đi.

Paige áp ống nghe lên ngực bà Hearn. Nhịp tim có vẻ bình thường nhưng Paige không dám mạo hiểm thêm một lần nào nữa.

- Bác sĩ Barker sẽ đến đây trong vài phút, - cô bảo bà Hearn. - Bà cố bình tĩnh lại đi.

- Tôi chưa bao giờ cảm thấy tồi tệ thế này. Ngực tôi nặng như đeo đá. Xin đừng bỏ tôi.

- Tôi sẽ không bỏ bà. - Paige hứa.

Trong khi chờ đợi bác sĩ Barker, Paige gọi điện sang bộ phận theo dõi tăng cường, Jimmy chưa có gì biến chuyển. Anh ta vẫn hôn mê.

Ba mươi phút sau, bác sĩ Barker xuất hiện. Rõ ràng là ông ta mặc vội quần áo.

- Chuyện gì vậy? - Ông ta hỏi.

- Tôi nghĩ bà Hearn lại lên một cơn suy tim nữa. - Paige nói.

Barker tiến lại giường bệnh.

- Cô làm điện tâm đồ chưa?

- Bà ta không cho làm.

- Mạch?

- Bình thường. Không sốt.

Barker áp tai nghe vào lưng bà Hearn.

- Thở sâu nào.

Bà ta làm theo.

- Lại lần nữa.

Bà Hearn ợ lên một tiếng.

- Xin lỗi. - Bà ta mỉm cười. - Bây giờ thì khá hơn rồi.

Bác sĩ Barker nhìn bà ta chăm chú.

- Bữa tối bà ăn gì, bà Hearn?

- Bánh mỳ kẹp thịt băm.

- Chỉ có vậy thôi? Một suất?

- Hai.

- Còn gì nữa không?

- À hành và chả cá Pháp.

- Và đồ uống?

Một ly sữa sôcôla.

Bác sĩ Barker cúi nhìn người bệnh.

- Tim bà vẫn tốt. Khẩu vị của bà mới là chuyện đáng lo. - Ông ta quay sang Paige. - Trường hợp cô nhìn thấy đây là một ca ợ nóng. Thưa cô bác sĩ, tôi muốn gặp cô ngoài kia!

Họ đã ra hành lang, ông ta rít lên.

- Ở trường y người ta dạy cô cái chết tiết gì hả? Cô không phân biệt nổi sự khác nhau giữa chứng ợ nóng và một cơn tai biến tim à?

- Tôi nghĩ...

- Vấn đề là cô cóc thêm suy nghĩ! Nếu đang đêm cô còn dựng tôi dậy vì chứng ợ một lần nữa, tôi sẽ phát vào mông cô đấy. Hiểu chưa.

Paige đứng thẳng đuốn, mắt đánh lại.

- Cho bệnh nhân thuốc chữa khó tiêu, thưa bà bác sĩ Lawrence Barker nói châm chọc, - bà sẽ thấy bệnh nhân khỏi ngay. Hẹn gặp lại vào tua 6h sáng.

Paige nhìn ông ta bỏ đi, chân nện thành thịch.

Khi Paige loạng choạng trở về phòng trực, cô nghĩ.

Mình sẽ giết Lawrence Barker. Thật từ từ, chậm chạp. Lão sẽ ốm đọa ra. Lão sẽ phải nổi chằng chịt các loại ông lên người. Lão sẽ phải van xin mình giải thoát. Nhưng đừng hòng. Mình sẽ để cho lão chịu đau đớn, khổ khổ và khi nào lão khoẻ hơn... mình sẽ giết lão!

15. Chương 15

Chương 15

Paige vẫn phải đi tua sáng với “Hung thần”, tên cô thầm gán cho bác sĩ Barker. Cô đã phụ mổ cho ông ba lần, và dù có mặc cảm thù ghét, cô vẫn không thể không thần phục trước tài năng kỳ lạ của ông ta. Trong nỗi kính sợ, cô nhìn ông ta mở lồng ngực bệnh nhân, khéo léo thay quả tim già nua bằng một quả tim khoẻ mạnh, và khâu lại. Ca phẫu thuật ít ra phải năm tiếng đồng hồ. Một vài tuần nữa thôi, người bệnh này sẽ trở lại cuộc sống bình thường. Hèn chi các phẫu thuật gia nghĩ mình là Chúa. Họ đã mang người chết trở lại với cuộc sống.

Đôi khi, Paige nhìn thấy một quả tim ngừng đập và biến thành một cục thịt bình thường. Và rồi phép màu xuất hiện, cái cơ quan bất động đó lại bắt đầu co bóp và đẩy máu đi khắp cơ thể đang hấp hối.

Một buổi sáng có ca phẫu thuật lồng động mạch chủ. Paige được phân công phụ mổ cho bác sĩ Barker.

Khi họ sắp bắt đầu, Barker gắt:

- Làm đi!

Paige trở mắt nhìn ông ta.

- Tôi không hiểu...

- Đây là một ca đơn giản. Cô không xử lý nổi hay sao? - Có một sự khinh miệt trong giọng ông ta.

- Được! - Paige nghiêng răng đáp.

- Thế thì ra tay đi.

Lão này đang chọc tức ta đây.

Barker quan sát Paige thành thạo chêm một cái ống rỗng vào vào động mạch của bệnh nhân rồi luồn nó vào trong tim. Động tác thực hiện một cách tuyệt hảo. Barker nhìn không nói một lời.

Quý bắt lão đi, Paige nghĩ. Mình có làm tốt đến đâu lão cũng chẳng hài lòng.

Paige tiêm chất nhuộm cản tia rơ ghen qua đường ống Họ theo dõi trên màn hình khi chất nhuộm chảy vào động mạch vành. Hình ảnh xuất hiện trên màn huỳnh quang cho thấy độ tắc nghẽn và vị trí của chỗ tắc trong động mạch, trong khi một camera tự động ghi lại một hình chụp X quang.

Bác sĩ nội trú nằm trên nhìn Paige và mỉm cười.

- Làm rất khéo.

- Cảm ơn! - Paige quay sang bác sĩ Barker.

- Chậm bỏ mẹ. - Ông ta văng một câu. Và bỏ ra ngoài.

Paige tạ ơn những ngày bác sĩ Barker vắng mặt ở bệnh viện để làm việc tại phòng mạch tư của ông ta. Cô nói với Kat:

- Một ngày vắng tiếng lão bằng cả tuần ở thôn quê.

- Cậu ghét ông ta thật ư?

Đó là một bác sĩ xuất chúng, nhưng lại là một con người kinh khủng. Cậu có nhận thấy tính nết một số người rất hợp với tên của họ không(1)? Nếu bác sĩ Barker không được hò hét mọi người, chắc lão ta sẽ bị đột quỵ.

- Đây là cậu chưa thấy một số tài năng mà mình phải chịu đựng đấy thôi. - Kat cười. - Họ cứ tưởng đâu như mình là tặng vật của Chúa. Không có đàn ông có phải cuộc sống sẽ dễ chịu bao nhiêu không nhỉ?

Paige chăm chăm nhìn Kat nhưng không nói gì.

Paige và Kat khám cho Jimmy Ford. Anh ta vẫn hôn mê. Họ không thể làm gì được.

Kat thở dài.

- Quỷ thật. Tại sao tai hoạ lại cứ đến với những chàng trai tử tế nhỉ? Giá mà mình biết được. Cậu nghĩ Jimmy có qua nổi không?

Paige ngáp ngừng.

- Chúng ta đã làm tất cả những gì có thể. Bây giờ chỉ còn là ý Chúa.

- Thật nực cười. Mình lại cứ tưởng chúng ta là Chúa. - Kat nói.

Hôm sau, khi Paige đi tua ca chiều, Kaplan, một tay nội trú ở năm trên chặn cô lại ở hành lang.

- Hôm nay cô gặp hên. - Anh ta ngoác miệng cười. - Cô sẽ nhận một sinh viên thực tập mới.

- Thật không?

Thật, một IN (2).

- IN?

- “Cháu lão ngốc”. Vợ bác sĩ Wallace có một ông cháu muốn làm bác sĩ. Hắn bị đuổi cổ khỏi hai trường rồi. Tất cả bọn này đều đã chịu trận. Bây giờ đến lượt cô.

Paige rên rầm:

- Tôi làm gì có thời gian. Để tôi xem đã.

- Không được phép lựa chọn. Ngoan ngoãn đi, rồi Wallace sẽ cho cô điểm cao. - Kaplan bỏ đi.

Paige thở dài rồi đi đến đám nội trú mới đang đợi để đi tua. IN đâu nhỉ? Cô nhìn đồng hồ. Hắn đã muộn ba phút. Mình sẽ cho bạn thêm một phút, Paige quyết định, còn sau thì mặc xác. Rồi cô nhìn thấy IN, một gã trai cao, mảnh dẻ đang vội vã chạy tới.

Hắn đến gần Paige, thở không ra hơi, và nói:

- Xin lỗi, bác sĩ Wallace bảo tôi...

- Anh đến muộn, - Paige cộc lốc.

- Tôi biết. Tôi xin lỗi. Tôi bị giữ lại ở...

- Không sao. Tên anh là gì?

- Jason. Jason Curtis. - Hắn ta mặc một chiếc áo vét thể thao.

- Áo choàng trắng của anh đâu?

- Áo choàng trắng của tôi?

- Không ai bảo anh phải mặc áo choàng trắng trong khi làm việc à?

Hắn trông bối rối.

- Không. Tôi e rằng tôi...

Paige nói giận dữ:

- Quay lại phòng y tá trưởng và bảo bà ta đưa thứ đó cho. Anh có sợ thăm bệnh không?

- Không.

Cháu lão ngốc không cần phải mô tả về mình.

- Gặp chúng tôi ở phòng bệnh số 1.

- Cô có chắc không? Tôi...

- Làm đi! - Paige và những người khác bỏ đi, để

Jason Curtis trở mắt nhìn theo.

Họ đang khám cho bệnh nhân thứ ba thì Jason Curtis hốt hải đi tới. Hắn đã mặc áo choàng trắng, tay cầm cuốn sổ. Paige đang nói “... khối u tim có thể thuộc loại sơ cấp, là loại hiếm, hoặc thứ cấp là loại phổ biến hơn nhiều”.

Cô quay sang Curtis.

- Anh hãy kể tên ba loại khối u.

Hắn trân trân nhìn cô.

- Tôi e rằng tôi... tôi không thể.

- Tất nhiên là không rồi.

- U màng ngoài tim. U cơ tim. U màng trong tim.

Hắn ta nhìn cô và mỉm cười.

- Thật thú vị.

- Lạy Chúa! Paige nghĩ. Wallace hay không Wallace, mình cũng tổng cổ thẳng nhóc này sớm.

Họ chuyển sang người bệnh tiếp theo, và sau khi Paige khám xong, cô kéo cả nhóm ra ngoài hành lang để tránh gây ồn ào.

- Chúng ta đang phải đối phó với một ca bệnh tuyến giáp kèm theo sốt và nhịp tim quá nhanh. - Cô quay sang Jason Curtis. - Phải chăm sóc ông ta như thế nào?

Hắn đứng ngẩn ra, nghĩ ngợi ít lâu. Rồi nói:

- Nhẹ nhàng phải không?

Paige cố gắng kiềm chế.

- Anh không phải là mẹ của bệnh nhân, anh là bác sĩ? Ông ta cần được truyền dịch liên tục để chống mất nước, đồng thời cho tiêm Iode và các loại thuốc kháng tuyến giáp và thuốc an thần để tránh co giật.

Jason gật đầu.

- Nghe có lý đấy.

- Thật hết chịu nổi!

Khi họ kết thúc, Paige gọi Jason Curtis ra một bên.

- Tôi nói thẳng anh không phiền chứ?

- Không. Không hề. - Hắn ta đáp dễ dãi. - Tôi rất cảm ơn.

- Hãy kiếm nghề khác đi.

Hắn sững lại, cau mày.

- Cô nghĩ tôi nên bỏ nghề này?

- Đúng vậy. Anh không thích nghề này phải không?

- Không hẳn.

- Vậy có sao anh lại chọn nó?

- Nói thật với cô, tôi bị đẩy vào đấy.

- Thôi được, hãy nói với bác sĩ Wallace rằng ông ta đã lầm. Tôi nghĩ anh nên kiếm một nghề gì khác thì hơn.

- Tôi thực tình cảm ơn cô đã cho tôi biết, - Jason Curtis nói chân thành. - Tôi tự hỏi nên chăng chúng ta hãy bàn luận thêm về chuyện này. Nếu hôm nay cô chưa hẹn với ai bữa tối...

- Chẳng có gì phải bàn nữa, - Paige nói cộc lốc. - Anh có thể bảo với ông chú anh...

Đúng lúc đó Wallace hiện ra.

- Jason? - Ông ta gọi. - Tôi tìm anh khắp nơi. Ông quay sang Paige. - Tôi thấy hai người đã gặp nhau.

- Vâng, chúng tôi đã gặp nhau, - Paige nói nghiêm trang.

- Tốt. Jason là kiến trúc sư phụ trách thiết kế phần mở rộng của bệnh viện.

Paige đứng sững ra.

- Anh ta... ra vậy đấy?

- Phải. Thế anh ta chưa bảo với cô à?

Cô cảm thấy mặt cô đỏ rần lên. Không ai bảo anh mặc áo choàng trắng trong khi làm việc à? Có sao anh vào nghề này? Nói thật với cô, tôi bị đẩy vào đấy chứ. Vì mình...

Paige chỉ muốn chui xuống lỗ. Anh ta đã biến cô thành trò hề. Cô quay sang Jason.

- Sao anh không nói cho tôi biết anh là ai?

Anh ta nhìn cô, thích thú.

- Cô có cho tôi cơ hội nào đâu.

- Cô ta không cho anh cơ hội để làm gì? - Bác sĩ Wallace hỏi.

- Xin lỗi... - Paige nói, giọng cay cú.

- Còn bữa tối nay thì sao?

- Tôi không ăn. Tôi bận. - Và Paige bỏ đi.

Jason nhìn theo cô, thán phục.

- Thật là một người đàn bà kỳ lạ.

- Đúng đấy. Thôi, vào phòng tôi ta bàn về bản thiết kế mới đi.

- Được Nhưng Jason chỉ còn nghĩ về Paige.

Đó là vào tháng Bảy, thời gian ấn định cho tất cả các bệnh viện trên toàn nước Mỹ, khi các bác sĩ nội trú chuẩn bị trở thành bác sĩ thực thụ.

Năm nào các cô y tá cũng ngắm dịp này để nhắm nhe những người họ có thể biến thành chồng hoặc tình nhân. Trong cái ngày đặc biệt ấy, khi đám nội trú mới xuất hiện, hầu như mọi con mắt phụ nữ đều dán vào bác sĩ Ken Mallory.

Chẳng ai biết rõ nguyên nhân vì sao Ken Mallory lại chuyển từ một bệnh viện tư đặc biệt ở Washington đến cái bệnh viện cấp tỉnh ở San Francisco này.

Anh ta là bác sĩ nội trú năm thứ năm, phẫu thuật viên đa khoa. Người thì bảo Ken phải vội vã rời Washington vì vụ tình ái với vợ của một nghị sĩ.

Người khác lại quả quyết rằng có một y tá đã tự tử vì Ken nên anh ta bị buộc phải ra đi. Chỉ duy một điều họ biết chắc là Ken Mallory rất đẹp trai, đẹp đến mức họ chưa từng gặp. Anh chàng cao ráo, vóc dáng lực sĩ, tóc quăn vàng và một gương mặt đầy quyến rũ.

Mallory hoà vào cuộc sống thường nhật của bệnh viện cứ như anh ta đã từng cả đời ở đây. Gần như ngay từ đầu, các cô y tá đã tranh giành nhau sự chú ý của anh ta. Hàng đêm, người ta thấy Ken Mallory lẩn vào những phòng trực trống cùng với đám y tá, hết cô này đến cô khác. Khả năng “ngựa giống” của anh ta đã lan truyền trong bệnh viện như một huyền thoại Paige, Kat và Honey cũng bàn tán về Mallory.

- Các cậu có tin là đám y tá cứ lao vào anh ta không?

Kat cười:

- Họ giằng giật anh ta hàng tuần cơ đấy.

- Nhưng cũng phải thừa nhận là anh ta hấp dẫn đi! - Honey nhận xét.

Kat lắc đầu.

- Không. Tôi không thừa nhận.

Một buổi sáng, mấy bác sĩ nội trú đang ở phòng thay quần áo thì Mallory bước vào.

- Bọn này đang nói chuyện về cậu đấy. - Một người nói. - Chắc cậu kiệt sức rồi.

Manory cười ngoác miệng.

- Đêm qua cũng không tồi.

- Anh ta vừa qua đêm cùng lúc với hai cô y tá. - Grundy, một bác sĩ nội trú nói.

Cậu khiến bọn tớ y như một lũ hoạn quan. Này Ken, trong bệnh viện này có ai mà cậu không hạ nổi không? Mallory cười.

- Tớ ngờ là chẳng có.

Grundy nghĩ một loáng rồi nói.

- Tớ cuộc là tớ có thể nêu ra cho cậu một cái tên.

- Thật ư? Ai vậy?

Một bác sĩ nội trú năm cuối. Tên cô ta là Kat Hunter.

Mallory gật đầu.

- Con búp bê đen ấy à? Tớ thấy cô ta rồi. Hấp dẫn đấy. Nhưng sao cậu lại nghĩ tớ không lôi ả ta vào giường được?

- Bởi vì bọn tớ đều bị bắt ra cả. Tớ không cho rằng cô ả thích đàn ông.

- Có thể cô ta chưa gặp người thích hợp, - Mallory cười cợt.

Grundy lắc đầu.

- Không. Cậu cũng chẳng ăn thua gì đâu. Đó là một lời thách đố. Tớ cá là cậu sai đây này.

Một bác sĩ nội trú khác lên tiếng:

- Cậu dám cá không?

Mallory nhếch mép.

- Tất nhiên. Sao không?

- Được rồi. - Cả nhóm vây quanh Mallory. - Tớ cá 500 đô-la là cậu không làm tình được với cô ta.

- Tớ nhận! - Mallory đáp chắc nịch.

- Tôi cá 300 đô.

Một người nữa tham gia.

- Cho tớ chơi với. Tớ cá 600 đô.

Cuối cùng tất cả lên tới năm ngàn đô.

- Thời hạn bao lâu? - Manory hỏi.

Grundy nghĩ rồi nói.

- 30 ngày. Đủ chứ?

- Thừa. Tớ chẳng cần nhiều đến thế.

- Nhưng cậu phải chứng minh. Hoặc là cô ta phải công nhận đã ngủ với cậu. - Grundy nói.

- Tất nhiên. - Mallory nhìn cả bọn rồi ngoác miệng. - Các cậu sẽ thua thôi.

Mười lăm phút sau Grundy đến căng tin, nơi Kat, Paige và Honey đang ăn sáng. Hắn tiến lại gần.

Có thể ngồi cùng bàn một lát được không, các quý cô bác sĩ?

Paige nhìn lên:

- Tất nhiên.

Grundy ngồi xuống. Hắn nhìn Kat và nói với vẻ có lỗi.

- Tôi hoàn toàn chẳng thích nói điều này, tôi quả là điên, tôi nghĩ phải cho cô biết...

Kat nhìn anh ta không hiểu:

- Biết cái gì?

Grundy nói:

- Lạy Chúa, thật đáng xấu hổ. Ken Mallory cá năm ngàn đô với một số bác sĩ trong phòng nội trú rằng sẽ ngủ với cô trong vòng 30 ngày.

Mặt Kat đanh lại.

- Anh ta dám thế thật à?

Grundy nói:

- Cô tức giận là phải thôi. Tôi cũng rất khó chịu khi nghe chuyện đó. Tôi chỉ muốn báo trước cho cô biết. Anh ta sẽ rủ cô đi chơi, và có lẽ cô cũng cần biết động cơ đằng sau việc đó.

- Cảm ơn. - Kat nói. - Tôi cảm ơn anh đã cho tôi biết.

- Tôi chỉ có thể làm được như vậy.

Họ nhìn Grundy đi khỏi.

Ngoài hành lang các bác sĩ nội trú đang chờ Grundy.

- Thế nào? - Họ đồng thanh.

Grundy cười.

- Tuyệt! Cô ta tức điên lên. Thằng chó dái thế nào cũng chết.

Bên bàn ăn, Honey nói:

- Chuyện này thật kinh khủng.

Kat gật đầu.

- Cần phải có ai đó cho hấn một liều thuốc thần kinh.

Paige ngồi im, nghĩ ngợi. Một lát sau, cô nói:

- Cậu biết không, Kat. Cậu đi với hấn có khi lại hay đấy.

Kat nhìn cô bạn ngạc nhiên.

- Cái gì?

Có một ánh tinh quái trong mắt Paige.

- Tại sao lại không nhỉ? Nếu hấn muốn một cuộc chơi thì hãy giúp hấn, chỉ có điều hấn sẽ chơi trò chơi của chúng ta.

Kat nhào người tới trước.

- Tiếp tục đi.

- Hấn có 30 ngày, đúng không nhỉ? Khi hấn rủ cậu đi chơi, cậu hãy tỏ vẻ nồng nàn, mê mẩn. Cậu phải thật đắm đuối vào, làm cho hấn mất tự chủ. Điều duy nhất cậu không được làm, cầu Chúa phù hộ cho trái tim cậu, là lên giường với hấn. Chúng ta sẽ dạy cho hấn một bài học năm ngàn đô-la.

Kat nghĩ tới người cha dượng. Đó là một cách báo thù.

- Tớ thích trò này, - Kat nói.

- Cậu muốn nói cậu sẽ làm thế ư? - Honey hỏi.

- Tớ sẽ làm.

Kat không hề biết, bằng những lời này, cô đã ký vào giao kèo với cái chết.

Chú thích:

(1) Barker trong tiếng Anh có nghĩa là Người rao hàng.

(2) viết tắt của “Idiot Nephew”

16. Chương 16

Chương 16

Jason Curtis không thể quên được Paige Taylor.

Anh gọi điện cho thư ký của Ben Wallace.

- Xin chào! Jason Curtis đây. Tôi cần số điện thoại nhà riêng của bác sĩ Paige Taylor.

- Được thôi, ông Curtis, xin chờ một phút, - rồi cô ta cho anh số phôn.

Honey nhắc máy:

- Bác sĩ Taft đây:

- Tôi là Jason Curtis. Bác sĩ Taylor có nhà không?

- Không. Cô ấy trực ở bệnh viện.

-Ồ tiếc quá.

Honey thấy giọng anh ta lộ rõ sự thất vọng.

- Nếu cần gấp tôi có thể ...

- Không, không...

- Tôi có thể nhắn lại và nói cô ấy phôn của anh.

- Thế thì tốt quá. - Jason cho Honey số máy của anh.

- Tôi sẽ chuyển lời cho cô ấy.

- Cảm ơn.

- Jason Curtis gọi, - Honey nói khi Paige vừa vào nhà - Nghe giọng có duyên ra phết. Số phôn của anh ta đây.

- Đốt đi!

- Cậu không gọi lại thật à?

- Không. Không bao giờ.

- Cậu vẫn còn vương vấn Alfred, đúng không?

- Tất nhiên là không.

Honey chỉ moi được đến thế.

Jason chờ hai ngày trước khi gọi lần hai.

Lần này Paige trả lời phôn.

- Bác sĩ Taylor.

- Xin chào! - Jason nói nhẹ nhàng. - Tôi đã đi tua với cô hôm nọ, và mời cô cùng ăn tối. Cô nói...

- Tôi nói rằng tôi bận. Tôi vẫn còn bận. Tạm biệt, ông Curtis. - Cô dập máy.

- Thế là thế nào? - Honey hỏi.

- Chẳng thế nào cả.

Sáu giờ sáng hôm sau, khi đám nội trú tụ tập quanh Paige để đi tua sáng, Jason Curtis xuất hiện.

Anh mặc áo choàng trắng.

- Hy vọng tôi không đến muộn, - anh nói vui vẻ.- Tôi phải lấy áo choàng. Tôi biết cô sẽ bực mình nếu tôi không mặc nó.

Paige hít một hơi dài, giận dữ.

- Anh lại đây. - Cô đẩy Jason vào một phòng bỏ trống. - Anh làm trò gì vậy?

- Nói thật với cô, tôi lo cho mấy bệnh nhân mà chúng ta khám hôm nọ. - Anh ta sốt sắng. - Tôi đến để xem mọi người có yên ổn không.

Anh chàng này đang chọc tức cô.

- Sao anh không ra ngoài mà xây cất cái gì đó của mình.

Jason nhìn cô nói khẽ:

- Thì tôi đang thử đây. - Anh ta chìa ra một nắm vé. - Tôi chưa biết sở thích của cô nên tôi đã lấy vé trò chơi Người khổng lồ, ca kịch, opera và hoà nhạc... Cô chọn đi.

Anh chàng này thật quá thể.

- Anh luôn luôn ném tiền đi như vậy ư?

- Chỉ khi nào tôi yêu. - Jason đáp giản dị.

- Đây, anh...

Anh chìa vé ra cho cô.

- Cô chọn đi.

Paige cầm hết.

- Cảm ơn. - Cô nói ngọt ngào. - Tôi sẽ mang cho các bệnh nhân ngoại trú của tôi. Đa phần họ chẳng có dịp đi xem kịch hoặc opera...

Anh mỉm cười.

- Tuyệt, tôi hy vọng họ thích. Cô đi ăn tối với tôi nhé?

- Không...

- Dù gì thì cô cũng phải ăn chứ. Cô hãy nghĩ lại đi.

Paige cảm thấy hơi có chút hối hận về tập vé.

- Tôi e rằng tôi không phải là bạn đồng hành dễ chịu đâu. Đêm qua tôi phải trực, và...

- Chúng ta sẽ đi sớm.

Cô thở dài.

- Thôi được nhưng...

- Tuyệt vời! Khi nào tôi đón cô?

- Tôi sẽ ở đây lúc bấy giờ.

- Tôi sẽ đến đón cô. - Anh ngáp.

- Bây giờ tôi về nhà ngủ tiếp đây. Giờ này đến Chúa còn chưa dậy.

- Ai bắt tội cô thế cơ chứ?

Paige nhìn anh đi ra, không khỏi mỉm cười.

Bấy giờ tối hôm đó khi Jason đến bệnh viện để đón Paige, y tá trực nói.

- Ông có thể tìm bác sĩ Taylor ở phòng trực.

- Cám ơn. - Jason theo hành lang đến phòng trực.

Cửa đóng. Anh gõ nhẹ. Không ai trả lời. Anh gõ mạnh hơn rồi mở cửa ngó vào trong. Paige nằm trên giường, ngủ say sưa. Jason bước lại nơi cô nằm, đứng ngắm cô hồi lâu. Anh sẽ cưới em, cô bé ngủ quên ạ. Anh rón rén ra khỏi phòng và khẽ khép cửa lại.

Sáng hôm sau, Jason đang họp thì cô thư ký bước vào với một bó hoa nhỏ. Trên tấm thiệp là dòng chữ: "Xin lỗi RIP".

Jason bật cười. Anh gọi phen đến bệnh viện cho Paige.

Cuộc hẹn của cô đang gọi đây.

- Tôi thực sự xin lỗi về tối hôm qua. - Paige nói.

- Tôi ngượng quá.

- Đừng. Tôi có một câu hỏi.

- Gì vậy?

- RIP có nghĩa là Hỡi Yên Nghỉ (1) hay Rip Van Winkle (2)?

Paige cười.

- Anh hãy chọn lấy.

- Lựa chọn của tôi là tối hôm nay. Chúng ta có thể làm lại được không?

Cô do dự. Mình không muốn sa vào chuyện này. Cậu vẫn còn vương vấn Alfred đúng không?

- A lô. - Cô vẫn nghe đấy chứ?

- Vâng. - Một buổi tối đâu có hại gì, Paige quyết định. - Được, chúng ta có thể đi ăn tối.

- Tuyệt vời.

Tối hôm đó, khi Paige đóng bộ, Kat hỏi.

- Cuộc hẹn có vẻ nặng ký nhỉ. Ai đấy?

- Một bác sĩ - kiến trúc sư. - Paige nói.

- Một cái gì?

Paige kể lại câu chuyện.

- Anh chàng có vẻ ngộ đấy. Cậu quan tâm chứ?

- Không hẳn.

Buổi tối trôi qua thú vị. Paige thấy Jason thật dễ gần. Họ nói băng quơ về mọi chuyện và thời gian lao qua như bay.

- Hãy kể về cô đi, - Jason nói. - Cô lớn lên ở đâu?

Anh sẽ không tin nổi.

- Tôi tin mà.

Thôi được. Congo, Ấn Độ, Miến Điện, Nigeria, Kenya...

- Tôi không tin.

Thật đấy. Cha tôi làm việc cho WHO.

- Cái gì cơ?

- Tổ chức Y tế thế giới. Ông là bác sĩ. Cả thời thơ ấu tôi theo ông đi khắp các nước thế giới thứ ba.

- Hẳn là vất vả lắm.

- Rất thú vị. Chỉ có khó khăn là tôi chẳng ở nơi nào được lâu để mà kết bạn.

Anh không cần ai nữa, Paige, chúng ta luôn có nhau rồi... Đây là Karen vợ tôi.

Cô cố rũ khỏi hồi ức.

- Tôi đã học được nhiều thứ tiếng lạ lùng và biết được nhiều phong tục lạ lùng không kém.

- Chẳng hạn...?

- Chẳng hạn như... tôi. - Cô ngẫm nghĩ một lát, ở Ấn Độ, người ta tin rằng cuộc sống vẫn tồn tại sau cái chết và kiếp sau phụ thuộc vào cách ăn ở của anh ở kiếp này. Nếu ăn ở xấu xa, kiếp sau anh hoá kiếp thành súc vật. Thậm chí trông thấy một con chó, tôi cứ thắc mắc hoài, kiếp trước nó là ai và đã làm gì xấu xa để đến nông nỗi này.

- Chắc nó đã từng làm chỉ điểm. - Jason nói. Paige mỉm cười.

- Và sau đó là Gherao.

- Gherao?

- Đó là một hình phạt khủng khiếp, một đám đông vây bủa một người... - Cô chợt im bặt.

- Và sao?

- Thế thôi.

- Thế thôi ư?

- Họ chẳng nói chẳng rằng, chẳng làm gì hết.

- Nhưng người kia không thể đi đâu, không thể thoát đâu được. Anh ta bị vây hãm. Cảnh đó có thể kéo dài nhiều, rất nhiều giờ. Anh ta ở trong vòng tròn, còn đám người thì đổi phiên gác. Một lần tôi đã chứng kiến một người đàn ông cố thoát khỏi Gherao. Họ đánh anh ta tới chết.

Nhớ lại, Paige rùng mình. Những con người bình thường thân thiện là thế đã biến thành một đám đông man rợ gào rú điên loạn.

“Ra khỏi đây mau!” Alfred hét lên, chàng nắm lấy tay cô và dắt cô chạy vào một phố nhỏ yên tĩnh.

- Kinh khủng, - Jason nói.

- Cha tôi đưa gia đình đi khỏi nơi đó ngay hôm sau.

- Giá mà tôi biết được cha cô.

- Cha tôi là một bác sĩ tuyệt vời. Ông có thể thành công lớn ở đại lộ Công Viên, nhưng ông không màng tới tiền bạc. Mỗi quan tâm duy nhất của ông là cứu giúp con người. Giống như Alfred, cô nghĩ.

- Cha cô ra sao rồi?

- Ông bị giết trong cuộc chiến tranh bộ lạc.

- Thật tiếc quá.

- Ông yêu công việc của mình. Lúc đầu, dân bản xứ chống lại ông. Họ rất mê tín. Ở những làng hẻo lánh bên Ấn Độ, mỗi người đều có một Jatak, tức là lá số tử vi mà thầy mo của bản lấy cho, và họ sống theo lá số tử vi đó. - Cô mỉm cười. - Tôi cũng thích có một cái.

- Thế đám thầy mo có phán em sẽ lấy một kiến trúc sư trẻ, đẹp trai không?

Paige nhìn anh nói quả quyết.

- Không. - Câu chuyện đã đi đến chỗ quá riêng tư. Anh là kiến trúc sư, chắc anh thích nghe chuyện này. Tôi lớn lên trong những cái chòi vách bằng phen liếp sàn đất nện, mái lợp tranh, lúc nhúc những dơi và chuột. Tôi sống trong những Tukuls mái rơm, tường đốt dày và không có cửa sổ. Ước mơ của tôi là một ngày nào đó được sống trong một căn nhà hai tầng đủ tiện nghi và hàng hiên, thảm cỏ xanh và hàng rào gỗ trắng, và... - Paige ngừng lại. - Xin lỗi, tôi không định kể lể thế này, nhưng vì anh đã hỏi.

- Tôi rất thích câu chuyện của em, Jason nói.

Paige nhìn đồng hồ.

- Đã quá muộn rồi.

- Chúng ta có thể gặp lại vào buổi tối khác không?

Mình không muốn để anh ta tiếp tục, Paige nghĩ. Chuyện này rồi sẽ chẳng đi đến đâu. Cô lại nghĩ đến điều Kat đã nói. Cậu đang níu vào một bóng ma.

- Hãy buông ra đi. Cô nhìn Jason và nói.

- Vâng.

Sáng sớm hôm sau, một người đưa tin mang đến một cái gói. Paige mở cửa.

- Tôi cần chuyển cái này cho bác sĩ Taylor.

- Tôi là bác sĩ Taylor.

Người đưa tin nhìn Paige ngạc nhiên.

- Cô là bác sĩ?

- Phải. - Paige nói. - Tôi là bác sĩ, xin hỏi điều đó có làm phiền ông không?

Ông ta nhún vai.

- Không, thưa cô. Hoàn toàn không. Xin mời cô ký vào đây.

Cái gói nặng một cách bất ngờ. Tò mò, Paige mang nó vào đặt lên bàn phòng khách và mở ra. Đó là mô hình thu nhỏ của một ngôi nhà hai tầng xinh xắn, có hàng hiên. Trước nhà là một bãi cỏ và một khu vườn bé tẹo bao quanh bởi một hàng rào gỗ trắng. Chắc anh ấy phải thức suốt đêm để làm hình mẫu này.

Tấm thiệp kèm theo viết:

Của anh []

Của chúng ta []

- Hãy đánh dấu vào một ô trống.

Cô ngồi đó, lặng nhìn hồi lâu. Ngôi nhà thì đúng, nhưng người đàn ông lại không phải. Ta làm sao thế nhỉ? Paige tự hỏi mình. Anh ấy thông minh, hấp dẫn và đáng yêu. Nhưng cô biết làm sao rồi. Anh không phải Alfred.

Chuông điện thoại reo. Đó là Jason.

- Em đã nhận được căn nhà chưa? - Anh hỏi.

- Đẹp lắm! Cảm ơn anh rất nhiều.

- Tôi muốn xây cho em một căn nhà thực sự. Em đã điền vào chỗ trống chưa?

- Chưa.

- Tôi là người đàn ông kiên nhẫn. Em có được rảnh cho bữa tối nay không?

- Có nhưng cần báo trước với anh, tôi phải mỗ suốt ngày hôm nay, nên buổi tối sẽ rất mệt.
- Chúng ta sẽ kết thúc sớm. Tiện thể, bữa tối sẽ làm ở nhà bố mẹ tôi.

Paige ngập ngừng mắt một lúc.

- Tôi đã kể tất cả về em.
- Thôi được. - Paige nói. Sự việc diễn ra quá nhanh.

Điều này làm cô lo lắng.

Khi đặt máy xuống Paige nghĩ: Thực ra mình không nên nhận lời. Tối nay mình sẽ mệt đến mức không thể làm được gì ngoài đi ngủ. Ý nghĩ thôi thúc cô gọi lại cho Jason và huỷ bỏ cuộc hẹn. Đã quá muộn rồi. Chúng ta sẽ kết thúc sớm vậy.

Tối hôm ấy khi Paige sửa soạn áo váy, Kat nói.

- Trông cậu mệt phờ rồi.
- Đúng vậy.
- Thế sao vẫn đi? Lúc này tốt nhất cho cậu là một giấc ngủ. Hay cậu còn dư sức?
- Không. Tối nay thì không.
- Lại Jason à?
- Ừ. Mình sẽ gặp phụ huynh anh ta.
- A! - Kat lắc đầu.
- Không phải như cậu tưởng đâu. - Paige nói. Thực sự không phải.

Cha mẹ Jason sống trong một ngôi nhà cổ kính và duyên dáng ở quận Pacific Heights. Cha Jason là một người đàn ông quãng bảy mươi, phong cách quý phái. Mẹ anh là một phụ nữ niềm nở, bình dị. Họ khiến Paige lập tức có cảm giác như đang ở nhà mình.

- Jason kể rất nhiều về cô, - bà Curtis nói, - vậy mà nó lại không kể cô đẹp đến như thế này.
- Cảm ơn bác.

Họ vào trong thư viện đầy những mô hình nhà cửa, lâu đài mà Jason đã thiết kế.

- Nói riêng với nhau thôi nhé: Jason cụ cố của nó và tôi đã tạo ra nhiều cảnh quan cho San Francisco này, - cha Jason nói. - Con trai tôi là một tài năng đấy.
- Đó là điều con vẫn thường khoe với Paige. - Jason nói.

Paige cười.

- Cháu biết chứ ạ. - Mắt cô nặng trĩu và cô phải gắng hết sức để tỉnh táo.

Jason nhìn cô, lo lắng.

- Chúng ta ăn tối đi. - Anh đề nghị.

Họ vào một phòng ăn rộng ốp gỗ sồi, được trang tn bằng những đồ cổ duyên dáng và những bức chân dung treo trên tường. Một người hầu bắt đầu phục vụ.

Cha Jason nói.

- Bức hoạ kia là cụ cố của Jason. Tất cả những toà nhà cụ thiết kế đã bị phá huỷ trong trận động đất năm 1906. Thật đáng buồn, bởi vì chúng là vô giá. Chốc nữa tôi sẽ cho cô xem vài tấm ảnh chụp những building đó nếu cô...

Đầu Paige đổ gục xuống bàn. Cô đã ngủ.

- May mà tôi không làm món súp, - mẹ Jason nói khẽ.

Ken Mallory có một vấn đề. Khi tin đồn về vụ cá cược lan ra trong bệnh viện, số tiền cuộc đã lên tới mười ngàn đô-la. Quá tự tin vào tài sát gái của mình, Mallory đã nhận số tiền cược vượt xa khả năng tài chính của hắn.

Nếu mình thua thì sẽ khôn nạn đây. Nhưng mình không thể thất bại. Đã đến lúc ra tay rồi.

Kat đang ăn trưa trong căng tin với Paige và Honey thì Mallory sắp lại.

- Có thể ngồi cùng bàn được không, các bác sĩ?

Không phải các cô, không phải các em. Bác sĩ, khôn đấy, Kat nghĩ một cách mỉa mai.

- Cứ tự nhiên, - cô nói.

Paige và Honey đưa mắt nhìn nhau.

- Mình phải đi đây, - Paige nói.

- Tôi cũng thế. Gặp lại sau nhé. - Honey đứng dậy.

Mallory nhìn Paige và Honey đi ra.

- Buổi sáng bận rộn lắm hả? - Mallory hỏi - Hắn làm như đang thực sự quan tâm.

- Có phải tất cả đâu? - Kat phô cho hắn một nụ cười ngọt ngào, hứa hẹn.

Mallory đã vạch kế hoạch chiến lược hắn hoi. Ta sẽ cho cô ả ấy thấy ta quan tâm đến ả như một con người, chứ không phải chỉ giống cái. Đàn bà... chúng ghét mục tiêu tình dục. Phải nói chuyện y học với cô ả. Ta sẽ làm từ từ, thông thả. Một tháng, ta còn khối thời gian để lôi ả lên giường.

- Cô đã nghe chuyện khám nghiệm tử thi bà Turnball chưa? - Mallory mào đầu. - Bà ta có nguyên cả chai Coca-Cola trong dạ dày. Không tưởng tượng nổi làm sao...

Kat nhòai tới trước.

- Anh làm gì vào tối thứ bảy, Ken?

Mallory đã bị đánh úp.

- Cái gì?

- Em nghĩ biết đâu anh lại thích mời em đi ăn tối.

Hắn thấy mình gần như đổ mặt. Chúa ơi! Có khác nào bắt cá trong thau! ả này đâu có đồng tính. Mấy thằng khốn kia nói vậy vì chúng không sức được vào váy cô ả. Được mình sẽ làm cho bọn chúng xem. Cô ả chẳng vừa gợi ý là gì! Hắn cố nhớ xem đã hẹn em nào tối thứ bảy. Sauy, Cô y tá phòng mổ. Cô nàng có thể đợi.

- Không có việc gì đâu, - Mallory nói. - Anh muốn mời em đi ăn tối.

Kat đặt tay lên tay hắn.

- Tuyệt! - Cô nói êm ru. - Em mong sao thứ bảy chóng đến.

Hắn toét miệng cười.

- Anh cũng vậy.

Cô không biết giá bao nhiêu đâu, cô em. Mười ngàn đô-la đấy!

Chiều hôm đó Kat kể lại với Paige và Honey.

- Mồm hắn há hốc ra! - Kat cười. - Giá các cậu được nhìn cái vẻ mặt hắn. Trông cứ như con mèo phải nuốt chửng con chim hoàng yến vậy.

- Hãy nhớ cậu là Kat. - con mèo. Còn hần là con chim hoàng yến. - Paige nói.
- Cậu sẽ làm gì với hần vào tối thứ bảy? - Honey hỏi.
- Có gợi ý gì không?
- Có chứ, - Paige đáp. - Kế hoạch là thế này...

Tối thứ bảy, Kat đi ăn với Ken Manory tại Emilio, một nhà hàng bên bờ vịnh. Cô trang điểm thật cẩn thận với bộ váy dài trắng, hở vai.

- Trông em thật mê hồn. - Mallory nói. Hần thận trọng gẩy đúng nốt nhạc. Tán tưng nhưng không thúc ép. Say mê, nhưng không khêu gợi. Mallory rắp tâm phô bày hết vẻ quyến rũ của mình, nhưng điều đó bỗng trở nên không cần thiết. Rất nhanh, hần thấy rõ rằng chính Kat mới là người đang ra sức làm duyên làm dáng với hần.

Sau một tuần rượu, cô nói.

- Mọi người đều khen anh là một bác sĩ tuyệt vời, Ken ạ.
- Có gì đâu Mallory làm bộ khiêm tốn. - Tôi được đào luyện tốt, và tôi quan tâm nhiều đến bệnh nhân. Họ rất quan trọng đối với tôi. - Giọng hần đầy ắp sự thành thực.

Kat đặt tay lên tay hần.

Hần là thế rồi. Anh quê ở đâu? Em muốn biết tất cả về anh. Anh thực sự ấy.

Chứa ơi! Đứng bài của mình, Mallory nghĩ bụng.

Hần không hề nghĩ mọi việc lại trơn tru thế này. Hần là tay sát gái có hạng. Radar của hần bắt được mọi tín hiệu từ đàn bà. phát ra. Họ sẵn sàng gật đầu với một cú liếc mắt, một nụ cười, một cung giọng của hần. Tín hiệu của Kat làm nhiễu loạn radar của Ken.

Cô ngả sát vào hần, giọng khàn khàn.

- Em muốn biết tất cả.

Ken kể về mình trong suốt bữa ăn, và mỗi bận hần toan đổi chủ đề sang phía Kat thì cô lại nói:

- Không, không. Em muốn nghe nữa. Đòi anh kỳ diệu biết bao!

Cô ả chết mê chết mệt rồi, Mallory khẳng định.

- Hần ước gì mình có thể đặt cược được thêm. Thậm chí mình có thể thắng ngay đêm nay, Ken nghĩ. Hần lại càng chắc chắn khi Kat nói, trong lúc họ uống cà phê.

- Anh có muốn về phòng em làm một ly rượu đêm không?

Mallory vuốt cánh tay cô, nói khẽ:

- Anh muốn chứ.

Mấy thằng cu đó điên hết cả rồi, Mallory nghĩ.

Hần chưa từng gặp ai ào ào như cô ả này. Hần có cảm tưởng mình sắp bị ả cưỡng hiếp.

Ba mươi phút sau, họ bước vào căn hộ của Kat.

- Đẹp đấy, - Mallory nói, nhìn quanh. - Rất đẹp. Em ở đây một mình hả?

- Không. Bác sĩ Taylor và bác sĩ Taft ở chung với em.

- Ồ!

Cô nghe được vẻ nuối tiếc trong tiếng thở dài của Ken.

Kat tặng cho hần một nụ cười mời mọc.

- Nhưng đến khuya họ mới về cơ.

Mallory ngoác miệng cười.

- Tốt!

- Anh uống gì không?

- Một ly, Scotch và soda. - Hấn nhìn theo Kat đi tới quầy bar nhỏ pha rượu. Cô ả có bộ mông tuyệt vời, Mallory nghĩ. Trông ngon quá. Và mình vừa được nằm với cô ả vừa được mười ngàn đô. Hấn cười thành tiếng.

Kat quay lại.

- Có gì buồn cười vậy?

- Không có gì. Anh chỉ đang nghĩ là anh thật may mắn được ở đây một mình với em.

- Em mới là người may, - Kat nói ngọt ngào và đưa tới cho Ken ly rượu.

Mallory nâng ly và vừa mở miệng. - Mừng cho... thì Kat đã chen vào, - mừng cho chúng ta.

Ken chỉ còn biết gật đầu.

Hấn vừa định nói "Bật nhạc được không nhỉ? - thì Kat đã bảo:

- Anh muốn nghe nhạc không?

- Em là người đọc được ý nghĩ của anh đấy.

Kat chọn bản Cole Parter cổ điển. Cô kín đáo liếc đồng hồ, và quay sang Mallory.

- Anh có thích nhảy không?

Mallory sấn lại gần cô.

- Còn phụ thuộc vào chuyện ai là bạn nhảy. Anh thích nhảy với em.

Kat nhích vào lòng Ken và họ bắt đầu diu nhau đi trong tiếng nhạc êm dịu, mơ màng. Ken nhận biết thân thể Kat áp mạnh vào mình và hấn cảm thấy bị kích thích. Hấn xiết chặt cô hơn, và cô mỉm cười với hấn.

Đến lúc ra đôn rồi đây.

- Em đáng yêu lắm, em biết không? - Mallory nói gấp gáp Anh muốn em ngay từ phút đầu gặp gỡ.

Kat nhìn vào mắt hấn:

- Em cũng cảm thấy hết như vậy với anh, Ken. - Môi hấn lần đến môi cô, và hấn trao cho cô một cái hôn nồng nàn; cuồng nhiệt.

- Vào phòng ngủ đi em, - Mallory nói. Nổi thèm khát bất ngờ cuộn lên trong hấn.

- Ôi vâng!

Hấn nắm lấy tay cô và cô dẫn hấn vào phòng mình. Đúng lúc đó, cửa ngoài bật mở. Paige và Honey bước vào.

- Hello! - Paige chào. Cô nhìn Mallory ngạc nhiên. - Ồ, bác sĩ Mallory? Tôi không nghĩ được gặp bác sĩ ở đây.

- À tôi... tôi... Chúng tôi vừa đi ăn tối. - Kat khoe.

Mallory tối tăm mặt mũi. Hấn cố ghìm mình, quay sang Kat.

- Anh phải về đây. Muộn rồi, mai là một ngày nặng nhọc của anh.

- Ôi em rất tiếc, - Kat nói. Có cả một thế giới hứa hẹn trong cô.

- Tối mai thế nào em? - Mallory hỏi.

- Em rất muốn...

- Tuyệt!

- Nhưng em không đi được.

-Ồ thôi được thế thử sáu?

Kat nhú mày.

- Ôi cưng ơi. Em sợ thứ sáu cũng không được rồi.

Mallory bắt đầu tuyệt vọng.

- Thứ bảy?

- Thứ bảy là hay nhất.

Ken gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

- Tốt quá. Hẹn em thứ bảy.

Hắn quay sang Paige và Honey.

- Chúc ngủ ngon.

- Tạm biệt.

Kat tiễn Mallory ra cửa.

- Chúc anh những giấc mơ ngọt ngào. Em sẽ mơ đến anh đấy.

Mallory bóp tay cô.

- Anh tin sẽ biến giấc mơ của em thành hiện thực. Chúng ta sẽ bù lại vào thứ bảy này nhé.

- Em không thể đợi được nữa.

Đêm đó, Kat nằm trên giường nghĩ tới Mallory.

Cô cảm thấy. Nhưng lạ làm sao, cô lại thấy thích buổi tối hôm nay. Cô tin chắc Mallory cũng thích, mặc dù hẳn vẫn đang diễn trò. Phải chi điều đó là sự thực, Kat nghĩ, không phải một cuộc chơi. Cô không hề biết một cuộc chơi nguy hiểm biết chừng nào.

Chú thích:

(1) Rest in Peace.

(2) Một nhân vật trong chuyện The sketch Book của nhà văn Washington Irving, ngủ suốt hai mươi năm

17. Chương 17

Chương 17

Chắc là do thời tiết, Paige chán chường nghĩ.

Ngoài trời lạnh lẽo, thê lương, mưa giăng xám xịt làm tinh thần bất ổn. Ngày làm việc của cô bắt đầu từ sáu giờ sáng, hết chuyện nọ đến chuyện kia. Bệnh viện dường như chật ních các gomer, và như họ cùng than vãn một lúc. Y tá thì cúi gập và cầu khẩn Họ lấy máu nhằm các bệnh nhân với nhau, để mất phim X quang đang cần gấp và quát tháo với cả người bệnh. Thêm vào đó, nhân viên bệnh viện lại nghỉ la liệt vì dịch cúm. Ngày hôm nay là như vậy.

Điểm sáng duy nhất là cú phôn của Jason.

- Chào em, - anh nói vui vẻ. - lời chỉ gọi để kiểm tra xem bệnh nhân của chúng ta như thế nào?

- Họ vẫn tồn tại được.

- Có mảy may nào cơ hội ăn trưa với nhau không?

Paige cười.

- Ăn trưa là gì? Nếu gặp may mắn, tôi có thể vớ được một miếng san-đuych ôi vào lúc bốn giờ chiều. Ở đây đang bấn loạn.

- Thôi được, tôi không giữ em nữa. Tôi có thể gọi lại được không?

- Được. - Có mất gì đâu.

- Chào em.

Paige làm việc liên tục đến tận nửa đêm, và cuối cùng, khi được giải phóng, cô mệt đến mức không cử động nổi. Cô thoáng nghĩ tới chuyện ở lại bệnh viện và qua đêm trong phòng trực, nhưng hình ảnh chiếc giường áp áp ở nhà lại quá quyến rũ. Cô thay đồ và lảo đảo đi ra thang máy.

Bác sĩ Peterson lại gần cô.

- Chúa ơi! - Ông ta kêu lên. - Con mèo nào lôi cô đi thế?

Paige mỉm cười mệt mỏi.

- Trông tôi khiếp lắm hả?

- Khủng khiếp. - Peterson toét miệng cười. - Cô về nhà bây giờ bây giờ chứ?

Paige gật đầu.

- Cô may đấy. Còn tôi vào trận đây.

Thang máy đến. Cô đứng vào trong, đỡ thức đỡ ngủ.

- Paige? - Peterson gọi khẽ.

Cô choàng tỉnh.

- Cái gì?

- Cô tự lái xe về được không?

- Được Paige lắm lắm. - Và khi về đến nhà, tôi sẽ ngủ một mạch hai mươi tư tiếng đồng hồ.

Cô ra đến bãi đậu và bò vào xe. Cô ngồi rũ ra, mệt đến nỗi không thể nổ máy. Minh không thể ngủ ở đây. Minh sẽ ngủ ở nhà.

Cô lên xe về căn hộ, không nhận thấy mình đang cho xe chạy chòng chành, cho đến khi một tài xế gào lên.

- Này, xéo ngay ra khỏi đường, con mụ say rượu kia!

Cô cố sức tập trung. Minh không được ngủ gật...

Minh không được ngủ gật. Cô bật đài và vặn tiếng thật to. Khi đã về đến khu nhà, cô ngồi lại trong xe hồi lâu trước khi lấy đủ sức tàn để trèo lên cầu thang.

Kat và Honey đã ngủ. Paige nhìn đồng hồ cạnh giường. Một giờ sáng, cô muốn cởi quần áo, nhưng việc đó dường như là quá sức. Cô nằm lẩn ra, và ngủ ngay lập tức.

Cô bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại như dội đến từ một hành tinh xa lắc. Paige cố ngủ tiếp, nhưng âm thanh của nó như hàng đồng mũi kim đâm ngoáy vào não cô. Cô loạng choạng ngồi dậy và nhấc phôn.

- A lô?

- Bác sĩ Taylor?

- Tôi đây. - Giọng cô khản đặc...

Bác sĩ Barker yêu cầu cô phụ mổ ở phòng phẫu thuật số 4, stat.

Paige hắng giọng.

- Chắc có sự nhầm lẫn gì rồi, - cô nói líu ríu. - Tôi vừa hết phiên.

- Phòng mổ số 4. Ông Barker đang đợi. - Đường đây bị ngắt.

Paige ngồi trên giường, chờ đợi, tâm trí mù mờ.

Cô nhìn đồng hồ. Bốn giờ ba mươi. Tại sao đang đêm bác sĩ Barker lại gọi cô nhỉ? Chỉ có một câu trả lời.

Chuyện gì đó đang xảy ra với một bệnh nhân của cô.

Cô dò dẫm vào phòng tắm, vẩy nước lạnh lên mặt.

Cô nhìn vào gương. Lạ chúa? Trông mình như bà lão tám mươi. Cô nghĩ.

Mười phút sau, Paige quay trở lại bệnh viện. Cô vẫn còn lơ mơ khi theo thang máy lên tầng bốn. Cô vào phòng thay đồ bác sĩ, rồi rửa tay và sang phòng mổ.

Ở đó đã có ba y tá và một bác sĩ nội trú phụ mổ cho Barker.

- Ông ta nhìn Paige bước vào và la lên.

- Lạ Chúa tôi! Cô mặc áo bệnh viện! Không ai bảo cho cô là phải mặc áo choàng trong phòng mổ à?

Paige đứng sững lại, tỉnh hẳn, mắt cô rực lên:

- Ông nghe đây, - cô nói giận giữ. - Tôi đã hết phiên trực. Tôi đến đây là giúp cho ông. Tôi không...

- Đừng có tranh cãi với tôi, - bác sĩ Barker nói cộc lốc - Lại đây và cầm lấy đồ nghề đi.

Paige bước tới bàn mổ và nhìn xuống. Không phải bệnh nhân của cô. Barker không có lý do gì gọi mình.

Lão ta cố ép mình bật ra khỏi bệnh viện. Hừ, đừng hòng mình chịu rời khỏi đây! Cô lườm Barker, cầm panh lên và bắt đầu làm việc.

Đây là một ca cấp cứu đường vòng động mạch vành. Vết rạn trên da đã được mở từ chính giữa ngực xuống xương ức, sau đó xương ức được xẻ ra bằng cửa điện. Tim và những huyết mạch chính lộ ra.

Paige nong chiếc panh kim vào giữa hai gờ xương ức cố giữ cho chúng tách ra đủ độ cần thiết. Cô quan sát bác sĩ Barker mổ màng ngoài một cách điêu luyện, để lộ ra quả tim.

- Ông ta chỉ các động mạch vành, nói:

- Vấn đề là ở đây. Chúng ta sẽ làm một số động tác ghép nối.

Ông đã bóc lấy một sợi tĩnh mạch dài ở chân người bệnh và khâu một đoạn vào động mạch chủ từ tim ra. Đầu kia ông nối vào một động mạch vành bên ngoài vùng tắc nghẽn, đưa máu đi qua đoạn ghép để tránh vùng này.

Barker nhìn nhà phẫu thuật lão luyện làm việc. Phải chi tính nết ông ta đừng ác nghiệt như thế?

Ca mổ kéo dài ba giờ. Đến hồi kết thúc, Paige gần như thiếp đi. Khi vết mổ đã được khép lại, bác sĩ Barker quay sang các nhân viên và nói:

- Cám ơn tất cả mọi người.

Ông ta không thèm nhìn Paige.

Paige lập cập ra khỏi phòng không nói một lời và đi thẳng lên văn phòng của Benjamin Wallace.

Wallace vừa đến.

- Trông cô kiệt sức rồi, - Ông ta nói. - Cô cần phải nghỉ đi.

Paige hít một hơi dài để ghìm cơn tức giận.

- Tôi muốn chuyển sang tốp phẫu thuật khác.

Wallace nhìn cô chăm chú.

- Cô được phân công vào nhóm bác sĩ Barker đúng không?

- Đúng.

- Thế có vấn đề gì?

- Ông hỏi lão ta xem. Lão ta căm thù tôi thì phải. Phen này tổng được tôi đi lão sẽ khoái lắm đây. Tôi sẽ đi tốp khác. Tốp nào cũng được.

- Tôi sẽ nói chuyện với ông ta, - Wallace nói.

- Cảm ơn.

Paige quay đi và ra khỏi phòng. Tốt hơn hết họ nên để mình tránh xa lão ta. Nhìn thấy lão lần nữa, sợ rằng mình sẽ giết lão mất.

Paige về nhà và ngủ liền mười hai tiếng. Cô tỉnh dậy với cảm giác đã xảy ra một điều gì đó tuyệt vời, rồi cô nhớ lại. Mình không phải gặp lại “Hung thần” nữa! Cô vừa lái xe đến bệnh viện vừa huyết sáo.

Khi Paige tới hành lang, một người phục vụ lại gần cô.

- Bác sĩ Taylor...

- Gì vậy?

- Ông Wallace muốn gặp bác sĩ.

- Cảm ơn, - Paige nói, rồi thầm tự hỏi mình sẽ được giao vào nhóm của ai.

Cô bước vào văn phòng của Benjamin Wallace.

- Trông cô khá hơn rồi đấy, Paige.

- Cảm ơn. Tôi đã cảm thấy đỡ rồi. Mà đúng thật. Cô lảng lảng trong cái cảm giác được phóng thích.

- Tôi đã nói chuyện với bác sĩ Barker.

Paige mỉm cười.

- Tôi thực sự cảm ơn.

- Ông ấy không cho cô đi.

Nụ cười của Paige tan biến:

- Cái gì?

- Ông ta bảo cô đã được phân công vào tốp của ông ta rồi và cô phải ở lại.

Cô không tin vào tai mình nữa.

- Nhưng tại sao chứ?

- Cô biết tại sao rồi. Lão chết treo đó cần một người biết chịu đựng để cho lão thoả cơn nhục mạ.

- Tôi sẽ không chịu nổi đâu.

Bác sĩ Wallace buồn bã:

- Tôi e rằng cô không có lựa chọn nào khác. Trừ phi cô muốn rời khỏi bệnh viện. Cô không nghĩ đến chuyện đó chứ?

Paige không việc gì phải nghĩ tới chuyện ấy.

- Không. - Cô sẽ không để cho lão Barker bắt cô phải ra đi. Đó là mưu mô của lão. - Không, cô gần giọng, - tôi sẽ ở lại.

- Tốt, thế là ổn rồi nhé.

- Đừng hòng, Paige nghĩ. Mình sẽ tìm ra cách bắt lão phải trả giá.

Trong phòng thay đồ bác sĩ, Ken Mallory đang chuẩn bị vào tua. Grundy và ba bác sĩ khác bước vào.

- Anh chàng của chúng ta đây rồi! - Grundy nói. - - Làm ăn thế nào, Ken?

- Tốt.

Grundy quay sang đám kia.

- Trông hần có vẻ chưa được xơ múi gì nhỉ? - Rồi hần bảo Mallory. - Cậu chồng tiền đi là vừa. Tớ đang tính trả nốt tiền mua xe.

Một bác sĩ khác đế vào.

- Tớ định mua một tủ áo mới.

Mallory lắc đầu tiếc rẻ.

- Đâu có chuyện đó. Sắp tiền ra đi, mấy cha nội?

Grundy nhìn hần dò xét.

- Cậu nói thế là ý gì?

- Nếu cô ả khoái đàn bà thì thằng này là quan hoạn. Tao chưa từng gặp con nào “máu me” như ả. Tối hôm nọ suýt nữa thì tao “quai” được ả rồi.

Đám kia nhìn nhau, lo lắng.

- Nhưng cậu vẫn chưa lôi được cô ta lên giường?

- Nguyên nhân duy nhất là bọn này bị gián đoạn trên đường vào buồng ngủ. Tớ đã hẹn cô ta tối thứ bảy này. Coi như xong, chỉ còn chờ vỗ tay nữa thôi.

Mallory mặc xong quần áo.

- Thôi nào các tướng, dẹp đường ra...

Một lát sau, Grundy chặn Kat lại ngoài hành lang.

- Tôi tìm cô mãi, - hần nói, mặt bừng bừng tức giận.

- Có chuyện gì thế?

- Thằng con hoang Mallory. Hần nhơn nhơn kể với mọi người rằng hần sẽ ngủ được với cô vào tối thứ bảy.

- Đừng lo, - Kat nói nghiêm trang. - Hần sẽ thua.

Khi Ken Mallory đến đón Kat, hần thấy cô bận một chiếc váy cổ trễ thật sâu, để lộ bộ ngực ngon lành và thân hình đầy khêu gợi.

- Trông em thật lộng lẫy. - Hần tán.

Cô vòng tay ôm hần.

- Em muốn diện cho anh. - Cô đổ vào lòng hần.

Chúa ơi, cô nàng thèm khát thật rồi! Khi Mallory cất tiếng, giọng hần khàn đi.

- Kat, trước khi chúng ta đi ăn tối, sao lại không tranh thủ vào kia và...

Cô vuốt ve mặt hần.

- Ôi anh yêu. Em cũng thèm lắm. Nhưng Paige đang ở nhà.

Thực ra Paige đang làm việc ở bệnh viện.

- Nhưng sau bữa tối... - Cô để cho lời gợi ý buông lơ lửng.

- Thì sao?

- Chúng ta có thể về chỗ anh.

Mallory vòng tay quanh người cô và hôn cô.

- Ý kiến tuyệt diệu.

Hắn đưa cô đến Iron Harse và họ ăn một bữa tối ngon lành. Mặc dù cố cưỡng lại mình, Kat vẫn bị cuốn hút. Ken rất có duyên, vui tính, và quyến rũ kỳ lạ.

Hắn có vẻ thực tâm muốn biết tất cả về cô. Cô biết hắn đang tâm bók cô, nhưng ánh mắt ngưỡng mộ của hắn có vẻ như là thực. Nếu mình không biết trước.

Mallory ăn uống chát vật. Hắn chỉ còn có thể nghĩ.

Hai tiếng nữa mình sẽ kiếm được mười ngàn đô... Một tiếng nữa mình sẽ kiếm được mười ngàn đô... Ba mươi phút nữa...

Họ đã uống cà phê xong.

- Em sẵn sàng chưa? - Mallory hỏi.

Kat đặt tay lên tay hắn.

- Anh không thể biết em sẵn sàng đến mức nào đâu cưng. Đi anh.

Họ bắt taxi đến căn hộ của hắn.

- Anh phát cuồng lên vì em, - Mallory thủ thỉ. - Anh chưa từng gặp ai như em.

Còn cô lại nghe rõ giọng Grundy. Hắn nhơn nhơn kể với mọi người rằng hắn sẽ ngủ được với cô vào tối thứ bảy.

Khi về đến nhà, Mallory trả tiền taxi và dẫn Kat vào thang máy. Hắn có cảm giác như đường lên phòng hắn dài vô tận. Hắn mở cửa và nói gấp gáp.

Đây rồi Kat bước vào trong.

Đó là một căn hộ độc thân bình thường, thiếu đến trăm trọng một bàn tay phụ nữ.

Kat hít hà.

- Ôi, dễ thương quá. Đúng típ của anh.

Hắn nhoẻn miệng cười.

- Để chỉ cho em buồng của chúng ta. Anh bật nhạc đã.

Khi hắn quay đi tìm băng. Kat liếc đồng hồ. Giọng ca của Barbara Streisand tràn ngập căn phòng.

Mallory cầm lấy tay Kat:

- Nào, cưng.

- Khoan đã, - Kat nói dịu dàng.

Hắn nhìn cô, bối rối.

- Gì vậy?

- Em muốn tận hưởng giây phút này bên anh. Trước khi chúng ta cùng...

- Tại sao chúng ta không thưởng thức nó trong phòng ngủ?

- Em muốn uống. - Uống ư? - Hắn cố giấu sự sốt ruột. - Được. Em dùng gì?

- Cho em vodka.

Ken mỉm cười.

- Anh nghĩ chúng ta có thể nhịn một chút - Hấn đi lại quây bar nhỏ, vội vã rót rượu.

Kat lại nhìn đồng hồ.

Mallory mạng rượu đến và đưa cho Kat một ly.

- Của em đây, bé.

Kat nhấp một ngụm và kêu lên ;

- Ôi lạy Chúa!

Ken nhìn cô, sững lại:

- Sao thế?

- Đây là vodka?

- Em bảo anh là vodka mà.

- Thật ư? Em xin lỗi. Em ghét vodka thậm tệ! Cô vuốt mặt. - Anh cho em một ly scotch với soda được không?

- Được chứ! - Hấn cố nén sự nôn nóng và ra bàn rượu pha ly khác.

Kat lại liếc nhìn đồng hồ.

Ken Mallory quay lại.

- Của em đây.

- Cảm ơn, anh yêu.

Cô nhắm nháp. Mallory lấy chiếc ly từ tay cô và đặt lên bàn. Hấn vòng tay quanh người cô, kéo sát lại và cô cảm thấy hấn đã cao hứng.

- Nào, - Ken nói êm ái. - Hãy làm nên lịch sử đi, em.

- Ôi vâng! - Kat rên lên. - Vâng!

Cô để cho hấn đưa vào phòng ngủ.

Tới rồi đây! Tới rồi đây? Mallory hoan hỉ. Bức tường thành Jericho đã bị phá. Hấn quay sang Kat, giục:

- Cởi ra đi, em yêu.

- Anh trước đi, anh yêu. Em muốn xem anh cởi quần áo. Điều đó rất kích động.

- Ô được thôi.

Trong khi Kat đứng nhìn, Mallory từ từ trút bỏ y phục. Đầu tiên là áo vét, rồi sơ mi, cà vạt, rồi giày, tất và sau cùng là quần. Hấn có thân hình rắn rỏi của một lực sĩ.

- Em thích thế này ư, bé?

- Ôi vâng. Anh hãy cởi nốt quần lót ra đi.

Chậm chậm, Mallory để rơi nó xuống sàn. Hấn đã cứng ngắc.

- Đẹp lắm, - Kat nói.

- Bây giờ đến lượt em.

- Vâng.

- Đúng lúc đó, máy nhắn tin của Kat kêu lên:

Mallory giật mình.

- Cái chết tiệt gì...?

Người ta gọi em, - Kat nói. - Em có thể dùng điện thoại của anh được không?

- Bây giờ?

- Vâng, chắc là một ca cấp cứu.

- Vào lúc này?

- Anh yêu, anh biết nguyên tắc rồi đấy.

- Nhưng...

Trong khi Mallory giương mắt nhìn. Kat tới chỗ điện thoại và quay số.

- Bác sĩ Hunter đây... Thật ư? Tất nhiên. Tôi sẽ đến ngay.

Mallory trần trần nhìn Kat.

- Có chuyện gì vậy?

- Thiên thần ơi, em phải quay lại bệnh viện.

- Bây giờ?

- Vâng. Một bệnh nhân của em đang hấp hối.

- Ông ta có thể đợi đến...

- Em xin lỗi. Để hôm khác anh nhé.

Ken Mallory đứng đó, trần như nhộng, nhìn Kat bỏ đi. Khi cánh cửa sập lại sau lưng cô, hấn cầm ly rượu của cô, đập vào tường. Con đi... con đi... con đi...

Khi Kat về đến nhà, Paige và Honey đang chờ cô, háo hức.

- Thế nào? - Paige hỏi. - Tổ gọi có đúng lúc không?

Kat cười:

- Cậu căn giờ rất tuyệt.

Cổ bắt đầu kể lễ tình tiết. Khi kể đến đoạn Mallory trần truồng và ngơ ngác trong phòng ngủ, của quý chống ngược lên, họ cười đến chảy nước mắt.

Kat đã đẩy lên ý muốn kể cho các bạn cô thấy Ken Mallory thú vị đến thế nào, nhưng cô bỗng cảm thấy mình ngớ ngẩn. Xét cho cùng, hấn cũng chỉ nhằm vào cô để được cuộc. Không hiểu sao, Paige hình như cảm nhận được ý nghĩ của Kat.

- Hãy cẩn thận với hấn đấy, Kat.

Kat mỉm cười.

- Đừng lo. Nhưng mình phải thú nhận rằng nếu mình không biết chuyện cá cược... Hấn là một con rắn, nhưng hấn toả ra mùi dầu rắn rất thơm.

- Khi nào cậu gặp lại anh ta? - Honey hỏi.

- Mình sẽ cho hấn một tuần để dụ bót.

Paige quan sát cô.

- Cậu hay là Ken.

Chiếc Limousine màu đen của Dinetto đang đợi Kat bên ngoài bệnh viện. Lần này chỉ có mình Shadow.

Kat ước gì Rhino thể vào chỗ đó. Có một cái gì ở Shadow khiến cô mụ mị cả người. Hắn không bao giờ cười và hiếm khi mở miệng, toàn thân hắn toát lên mùi tử khí.

- Vào đi! Hắn nói khi Kat tiến lại gần chiếc xe.

- Này, - Kat nói phần nộ, - hãy bảo ông Dinetto rằng ông ta không thể ra lệnh cho tôi được đâu. Tôi không làm việc cho ông ta. Tôi chỉ giúp ông ta một lần...

- Vào đi! Đến mà bảo với ông ấy.

Kat ngáp ngừng. Thật dễ dàng bỏ đi và không dính líu gì nữa, nhưng Mike sẽ ra sao? Kat chui vào xe.

Nạn nhân lần này bị đánh đập tàn tệ, bị quật bằng xích sắt. Lou Dinetto đang ngồi cạnh đó.

Kat xem qua nạn nhân và nói, ông phải đưa người này đi bệnh viện ngay lập tức.

- Kat, - Dinetto nói, - cô phải chữa cho cho hắn tại đây!

- Vì sao? - Kat vặn lại. Nhưng cô đã biết câu trả lời. Nó luôn làm cô khiếp đảm.

18. Chương 18

Chương 18

Đó là một trong những ngày tươi sáng của San Francisco, khi trong không gian phẳng phất những mùi vị kỳ diệu. Trận gió đêm đã dọn hết mây mù cho một sáng chủ nhật nắng vàng khô ráo.

Jason tới đón Paige. Cô ngạc nhiên thấy mình vui mừng đến thế khi nhìn thấy anh.

- Chào buổi sáng, - Jason nói. - Trông em rất đẹp.

- Cảm ơn.

- Em muốn làm gì hôm nay?

- Đây là thành phố của anh, - Paige nói. - Anh dẫn đường, em đi theo.

- Hợp lý đấy.

- Nếu anh không phiền, - Paige nói, - em muốn dạo qua bệnh viện một lát.

- Anh tưởng hôm nay em được nghỉ.

- Thì đúng vậy, nhưng có một bệnh nhân làm em lo lắng.

Jason chở cô đến bệnh viện.

- Em không vào lâu đâu, - Paige hứa khi ra khỏi xe.

- Anh đợi em ở đây.

Paige lên tầng ba, đến phòng Jimmy Ford.

- Anh ta vẫn hôn mê. Một loạt ống chằng chịt từ những chai lọ nối vào người Jimmy.

Một y tá ở trong phòng. Chị ta ngược lên nhìn Paige.

- Chào bác sĩ Taylor.

- Chào buổi sáng, - Paige đến bên giường bệnh. - Có gì biến chuyển không?

- Tôi e rằng không có.

Paige sờ mạch Jimmy và nghe nhịp tim.

- Đã mấy tuần rồi, - y tá nói. - Chiều hướng xấu, phải không bác sĩ?

- Anh ấy sẽ qua khỏi, - Paige quả quyết. Cô quay sang nhìn thân hình bất động trên giường và cao giọng. - Anh có nghe tôi không? Rồi anh sẽ khỏi!

- Không có phản ứng gì. Cô nhắm mắt và thầm cầu nguyện.

Nhắn tin cho tôi ngay nếu có gì biến chuyển.

- Vâng, thưa bác sĩ.

- Anh ta sẽ không chết, Paige nghĩ, mình sẽ không để Jimmy chết.

Jason nhảy ra khỏi xe, khi Paige đi đến.

- Mọi việc ổn cả chứ?

Không lẽ mình lại bắt anh ấy san sẻ gánh nặng của mình.

- Vẫn đâu vào đấy, - Paige đáp.

- Chúng ta làm một ngày rong chơi nhé, - Jason nói. - Một điều luật của bang quy định mọi tuyến du lịch đều phải xuất phát tại Fisherman's Wharf.

Paige mỉm cười.

- Chúng ta không nên phá luật.

Fisherman's Wharf giống như một lễ hội ngoài trời. Đám nghệ sĩ đường phố đua nhau trổ tài nghệ. Nào là vũ công, nhạc công, nào là hề câm, hề xiếc. Những gánh hàng rong bán những chảo lớn bốc khói đầy cua càng và xúp trai với bánh mì giòn.

- Không đâu như nơi này trên thế giới.

Jason nói trêu mếu và tự hào.

Sự nhiệt tình của anh làm cho Paige xúc động.

- Cô đã thăm Fisherman's Wharf và hầu hết những điểm du lịch khác của San Francisco, nhưng cô không muốn làm anh mất hứng.

- Em đã bao giờ đi xe cáp chưa? - Jason hỏi.

- Chưa. Kể từ tuần trước.

- Thế thì em chưa biết sống. Đi nào.

Họ thả bộ sang phố Powell và lên một chiếc xe cáp. Khi họ bắt đầu vào độ dốc, Jason nói:

- Đây là công trình nổi tiếng với cái tên "Sự điên rồ của Halldie". Ông ta dựng nó lên vào năm 1873.

- Em dám cuộc là mọi người đều quả quyết là nó sẽ không tồn tại được.

Jason cười.

- Đúng thế. Hồi còn học cao đẳng, vào kỳ nghỉ, anh thường làm hướng dẫn viên du lịch.

- Chắc anh thành thạo lắm nhỉ.

- Nhất hạng đấy. Em có muốn nghe một bài diễn thuyết của anh không?

- Em muốn?

Jason chuyển sang giọng mũi của một hướng dẫn viên du lịch.

- Thưa các quý bà quý ông, xin được giới thiệu với quý vị: Đại lộ Grant, phố cổ nhất của San Francisco, con đường dài nhất là Misson Street, bầy dậm rươi, rộng nhất là Van Ness Avenue với 125 bộ, và quý vị sẽ ngạc nhiên khi biết phố hẹp nhất, DeForest, chỉ có bốn bộ rươi. Đúng vậy, thưa quý bà quý ông, bốn bộ rươi. Chúng ta có thể coi Fibert là phố dốc nhất với độ dốc 31,5 phần trăm, - anh nhìn Paige và toét miệng cười. Anh lấy làm lạ là mình vẫn còn nhớ những con số đó.

Khi họ xuống khỏi xe cáp, Paige ngược nhìn Jason mỉm cười:

- Tiếp theo là gì đây?
- Chúng ta sẽ đi xe ngựa.

Mười phút sau họ đã ngồi trên chiếc xe ngựa từ Fisherman's Wharf qua quảng trường Ghirardelli để tới bãi biển phía bắc, Jason liên tiếp chỉ cho Paige những địa điểm hấp dẫn dọc đường, và cô ngạc nhiên thấy mình thích thú đến thế.

- Đừng để cho mình say mê.

Họ lên tháp Cort để ngắm toàn cảnh thành phố.

Khi đang trào lên Jason hỏi.

- Em có đói không?

Đến lúc này Paige mới thấy bụng dạ sôi rạo.

- Có. Tốt. Anh đưa em đến một trong những tiệm ăn Tàu ngon nhất thế giới: Tommy Toy.

Paige đã nghe các bệnh nhân bệnh viện kháo nhau về quán ăn này.

Bữa ăn biến thành một đại tiệc. Họ mở đầu bằng tôm hùm, canh hải sản. Tiếp theo là món lườn gà với đậu tuyệt và hồ đào Pecan, thân bê rưới nước sốt Tứ Xuyên và cơm chiên thập cẩm. Để tráng miệng, họ chọn kem đào. Tất cả đều ngon tuyệt.

- Anh có thường đến đây không? - Paige hỏi.

- Khi nào có thể.

Ở Jason có cái chất tinh nghịch mà Paige thấy hấp dẫn.

- Anh không còn lựa chọn nào khác. - Jason toét miệng cười. - Đồ chơi đầu tiên của anh là bộ lắp ráp. Thật thú vị khi ước mơ một điều gì đó rồi được xem ước mơ của mình biến thành bê tông, gạch, đá và vút lên trời cao để trở thành một phần của thành phố mình đang sống.

Anh sẽ xây cho em một Taj Mahal. Bao nhiêu lâu anh không cần biết.

- Anh là một người may mắn, Paige ạ, vì anh được dành cuộc đời cho nghề nghiệp mình yêu thích. Ai đã nói thế này: "Hầu hết con người ta đều sống cuộc đời âm thầm tuyệt vọng".

Như bao nhiêu bệnh nhân của mình, Paige nghĩ.

- Anh không ước muốn làm nghề nào khác, hoặc sống ở nơi nào khác. Đây là thành phố thần thoại - Giọng anh sôi nổi. - Ở đây có mọi thứ ta cần. Anh không bao giờ thấy chán.

Paige nhìn anh giây lâu, thích thú trước sự nhiệt thành của anh.

- Anh đã bao giờ lấy vợ chưa?

Jason nhún vai.

- Một lần. Anh lúc đó còn quá trẻ. Chẳng ra làm sao.
- Thật đáng tiếc.
- Chẳng cần tiếc đâu. Cô ta đã tái giá với một tay sản xuất thịt hộp giàu sụ. Còn em đã có lần nào chưa?
- Khi nào lớn lên em cũng làm bác sĩ. Chúng ta sẽ cưới nhau.
- Chưa.

Họ đi thuyền dạo chơi trên vịnh dưới cầu Cổng Vàng và Cầu Bay, Jason lại lấy giọng hướng dẫn viên du lịch.

"Và kia, thưa quý ông quý bà, là Alcatraz huyền thoại, từng là nơi cư ngụ của một số tội phạm lừng danh thế giới. Kelly Súng máy, Al Capone và Robert Stroud, kẻ được mệnh danh là Người Chim! "Alcatraz",

tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là con Bò Nồng. Tên gốc của nó là Isla de los Alcatraz, trước đây loài chim này là cư dân duy nhất trên hòn đảo. Quý vị có biết tại sao ở đó người ta phải cho tù nhân tắm nước nóng hàng ngày không?

- Không.

Để chúng không thể chịu nổi làn nước lạnh giá trong vịnh nếu mưu toan vượt ngục.

- Thật thế ư? - Paige hỏi.

Đã bao giờ anh nói dối em chưa?

Trời về chiều khi Jason nói:

- Em đã bao giờ đến thung lũng Noe chưa?

Paige lắc đầu.

- Chưa.

- Anh muốn dẫn em đi xem. Nơi đó xưa kia toàn sông ngòi và trang trại, bây giờ thì đầy những biệt thự xinh xắn kiểu Victoria. Các ngôi nhà đều rất cổ, vì đó là vùng duy nhất được Chúa dung tha trong trận động đất năm 1906.

- Hay đấy.

Jason ngập ngừng.

- Nhà anh ở đó. Em có muốn ghé qua không? - Anh nhìn thấy phản ứng của Paige. - Paige, anh yêu em.

- Chúng ta mới quen nhau, làm sao anh có thể ...

- Anh biết ngay từ giây phút nghe em nói: Không ai phải bảo anh mặc áo choàng trắng trong khi làm việc à? Đó chính là lúc anh phải lòng em.

- Jason...

- Anh là tín đồ trung thành của tình yêu sét đánh.

- Ông nội anh nhìn thấy bà nội anh đi xe đạp trong công viên, liền bám theo ngay và hai tháng sau họ cưới nhau. Ông bà sống với nhau năm mươi năm, cho tới khi ông mất. Cha anh nhìn thấy mẹ anh đi qua đường và ngay lúc đó ông đã biết cô gái đó là vợ ông. Họ lấy nhau đã được bốn mươi năm. Em thấy không, đó là truyền thống gia đình. Anh muốn cưới em.

Paige nhìn Jason và nghĩ, đây là người đàn ông đầu tiên hấp dẫn mình, sau Alfred. Anh ấy đáng yêu, thông minh, chân thật. Anh ấy là tất cả nhưng gì đàn bà mong muốn ở đàn ông. Mình bị làm sao thế nhỉ?

Mình đang ôm ấp một bóng ma. Nhưng tận đáy lòng, cô vẫn bị chế ngự bởi cảm giác một ngày nào đó Alfred sẽ quay trở lại.

Cô nhìn Jason và đi đến quyết định.

- Jason...

- Đúng lúc đó, máy nhắn tin của cô kêu lên.

- Paige...

- Em phải đi tìm điện thoại.

Hai phút sau, cô nói chuyện được với bệnh viện.

Jason thấy mặt Paige tái đi.

Cô gào vào máy.

- Không! Không được! Bảo họ tới đây ngay. - Cô đập mạnh ống nghe xuống.

- Chuyện gì thế? - Jason hỏi:

Cô quay sang anh, mắt cô đã đầy lệ:

- Đó là Jimmy Ford, bệnh nhân của em. Họ sẽ để Jimmy chết.

Khi Paige đến phòng Jimmy Ford, đã có ba người trực sẵn quanh cái hình hài bất động trên giường:

George Englund, Benjamin Wallace và một luật sư, Silvester Damone.

- Chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy? - Paige hỏi.

Benjamin Wallace nói:

- Cuộc hội họp đồng đạo đức bệnh viện sáng nay đã quyết định rằng tình trạng của Jimmy Ford là vô vọng. Chúng tôi nhất trí tháo bỏ...

- Không! Các ông không thể! Tôi là bác sĩ của anh ta. Tôi nói anh ta có cơ may hồi tỉnh! Chúng ta không được để cho bệnh nhân chết.

Silvester Damone nói:

- Bác sĩ, cô không có quyền quyết định.

Paige nhìn ông thách thức:

- Ông là ai?

- Tôi là luật sư của gia đình. - Ông ta lôi ra một tờ giấy và đưa cho Paige. - Đây là nguyện vọng của Jimmy Ford khi còn sống, đặc biệt nêu rõ rằng nếu anh ta bị thương nguy hiểm đến tính mạng, anh ta không muốn kéo dài sự sống sinh vật bằng những phương tiện máy móc.

- Nhưng tôi là người theo dõi tình trạng của Jimmy. - Paige van vãn. - Anh ấy đã ổn định mấy tuần nay. Và có thể hồi tỉnh bất cứ lúc nào.

- Bác sĩ có dám đảm bảo không? - Damone hỏi.

- Không, nhưng...

- Vậy thì bác sĩ phải làm theo lệnh.

Paige cúi nhìn Jimmy.

- Không? Các ông hãy đợi thêm một chút.

Ông luật sư ngọt nhạt.

- Bác sĩ, tôi tin chắc bệnh viện càng giữ bệnh nhân lâu thì càng có lợi, nhưng gia đình không thể trang trải viện phí được nữa. Tôi yêu cầu bác sĩ hãy bỏ máy hô hấp của anh ta ra...

- Chỉ thêm một hai ngày thôi mà, - Paige tuyệt vọng nói, - tôi tin...

- Không, - Damone cương quyết. - Hôm nay.

George Englund quay sang Paige.

- Xin lỗi, nhưng tôi e rằng chúng ta không còn lựa chọn nào khác.

- Cảm ơn bác sĩ, - Ông luật sư nói. - Tôi giao lại việc này cho các vị. Tôi sẽ thông báo ngay với gia đình để họ bắt đầu chuẩn bị tang lễ. - Ông ta quay sang Benjamin Wallace. - Cảm ơn sự hợp tác của ông. Chúc thuận lợi.

Họ nhìn ông ta ra khỏi phòng.

- Chúng ta không thể làm như vậy với Jimmy! - Paige nói.

Bác sĩ Wallace hắng giọng:

- Paige...

- Hay là chúng ta giấu cậu ấy sang phòng khác. Tôi tin là có thể làm được điều gì đó.

- Đây không phải là yêu cầu. - Benjamin Wallace quay sang George Englund. - Anh có định...?

- Không! - Paige kêu lên. - Để tôi... để tôi làm.

- Tốt lắm.

Nếu các ông không phiền, tôi muốn được ở một mình với anh ấy.

George Englund xiết chặt tay cô.

- Paige, tôi xin lỗi.

- Tôi hiểu.

Paige nhìn hai người đàn ông rời khỏi phòng.

Cô ngồi lại một mình bên chàng trai đang trong cơn mê man. Cô lại nhìn những đường tiếp ven và chiếc máy hô hấp đang giữ cho anh ta sự sống. Thật đơn giản khi tắt máy, ngắt bỏ một kiếp người. Nhưng con người này đã có bao nhiêu ước mơ, hy vọng.

Một ngày nào đó tôi sẽ làm bác sĩ. Tôi muốn được như chị. Chị biết sắp cưới vợ chưa... Tên cô ấy là Besty... Chúng tôi sẽ có một tá con. Con gái đầu lòng sẽ mang tên Paige.

Jimmy còn quá nhiều điều cần phải sống.

Paige đứng đó, cúi nhìn Jimmy, nước mắt làm nhoà nhạt căn phòng.

- Quỷ bắt cậu đi! - Cô nói. - Cậu là đồ bỏ chạy! - Bây giờ thì cô nức nở. - Còn những ước mơ của cậu thì sao?

- Tôi tưởng cậu muốn trở thành bác sĩ cơ mà! Trả lời tôi đi! Cậu có nghe tôi không hả? Mở mắt ra? - Cô nhìn xuống cái thân hình bệch bạc. Không có phản ứng gì. - Tôi xin lỗi, - Paige thều thào. - Xin lỗi. - Cô cúi xuống hôn lên má Jimmy và chậm chạp đứng thẳng dậy. Cô nhìn thấy một cặp mắt đang mở.

- Jimmy! Jimmy.

- Anh ta chớp mắt rồi nhắm mắt lại. Paige ghi xiết tay người bệnh. Cô cúi xuống, vừa nói vừa nấc lên:

- Jimmy, cậu biết chuyện một bệnh nhân phải nằm truyền dịch không nhỉ? Anh chàng nặng nề đòi bác sĩ thêm một chai nữa. Anh ta sắp có khách tới ăn trưa.

19. Chương 19

Chương 19

Honey hạnh phúc hơn bao giờ hết trong đời. Cô đã có được quan hệ thân tình với bệnh nhân, như một vài bác sĩ khác. Cô thành thực quan tâm đến họ. Cô làm việc ở khoa Lão, khoa Nhi và nhiều phòng bệnh khác nhau. Bác sĩ Wallace đã lo cho cô luôn được giao những nhiệm vụ vô thưởng vô phạt. Ông ta muốn cô ở bệnh viện để sẵn món cho mình.

Honey ghen với các y tá. Họ được chăm nom bệnh nhân và không phải lo phán quyết về điều gì cả. Mình chưa bao giờ muốn làm bác sĩ. Mình chỉ luôn muốn làm y tá thôi.

- Không có y tá trong gia đình Taft.

Buổi chiều, khi rời bệnh viện, Honey thường đi mua sắm ở Bay Company, Streetlight Records hoặc mua quà cho trẻ con ở khoa Nhi.

- Mình rất yêu trẻ, - cô thổ lộ với Kat.

- Cậu định có một lô lốc con đấy à?

- Một ngày nào đó, - Honey ước ao. - Nhưng trước tiên mình phải tìm cho được ông bố của chúng đã.

Một trong những bệnh nhân yêu thích của Honey trong khoa Lão là Daniel McGuire, một cụ già chín mươi tuổi, vui nhộn, đang bị bệnh gan hành hạ. Hồi trẻ cụ là một tay cờ bạc và cụ rất thích trò cá cược với Honey.

- Ta cá năm mươi xu là tay phục vụ sẽ mang bữa sáng muộn.

- Ta cá một đô là chiều nay sẽ có mưa.

- Ta cá đội Giant sẽ thắng.

- Honey luôn luôn nhận cược.

- Ta cá mười lăm ăn một là ta đập được cái này đấy.

- Lần này cháu không cược với cụ đâu, - Honey nói. - Cháu đứng về phía cụ.

- Ông cụ cầm lấy tay cô.

- Ta biết. - Cụ há miệng cười. - Giá mà ta trẻ hơn được vài tháng thì...

Honey cười.

- Không sao. Cháu ưa những anh già.

Một buổi sáng có một bức thư gửi đến bệnh viện.

Honey mang vào phòng cho cụ Guire.

- Đọc hộ ta với, được không? - Mắt ông cụ đã mờ.

- Dĩ nhiên, - Honey nói. Cô mở phong bì, đọc lướt qua rồi buột kêu lên. - Cụ trúng xổ số rồi? Năm mươi ngàn đô-la! Chúc mừng cụ nhé?

- Có thể chứ! - Ông cụ reo lên. - Ta luôn biết một ngày nào đó ta sẽ trúng số mà! Lại đây cho ta ôm một cái.

Honey cúi xuống và ôm ông cụ.

- Cô biết không, Honey? Ta là người may mắn nhất thế giới.

Tua chiều, khi Honey trở lại, ông cụ đã qua đời.

Cụ đã thua trận cá cược quan trọng nhất.

Honey đang ở trong phòng nghỉ của bác sĩ thì Stevens bước vào.

Ở đây có ai mệnh Xử Nữ (1) không?

Một bác sĩ phá lên cười.

- Nếu cậu muốn hỏi trình nữ, tớ ngờ rằng không có đâu Xử Nữ, - Bác sĩ Stevens lặp lại. - Tôi cần người mang mệnh Xử Nữ.

- Tôi là Xử Nữ. - Honey nói. - Có vấn đề gì không?

Stevens lại gần cô.

- Vấn đề là có một con mụ dở chứng trong phòng bệnh của tôi. Mụ không cho ai đến gần ngoài người có mệnh Xử Nữ.

Honey đứng dậy.

- Để tôi đến gặp bà ta.

- Cám ơn. Tên mụ ta là Frances Gordon.

Frances Gordon vừa phải phẫu thuật xương hông.

Ngay lúc Honey bước vào phòng, người đàn bà đã ngẩng lên và nói.

- Cô là Xứ Nữ. Cô sinh vào giáp giới cung Hoàng đạo đúng không?

Honey mỉm cười:

- Đúng ạ!

- Bọn Bảo Bình và Sư Tử ấy có biết làm quái gì đâu. Họ đối xử với bệnh nhân chúng tôi cứ như là với những miếng thịt.

- Bác sĩ ở đây đều rất tốt, - Honey chống chế. - Họ...

- Hừ! Tất thấy chúng đều vì tiền thôi. - Bà ta nhìn sát mặt Honey. - Cô thì khác.

Honey đọc lướt biểu đồ ở cuối giường, vẻ ngạc nhiên lộ rõ trên mặt cô.

Honey chớp mắt.

- Ở đây nói bà làm nghề... nghề bói toán?

Frances Gordon gật đầu:

- Đúng vậy. Cô có tin vào siêu linh không?

Honey lắc đầu:

- Tôi sợ rằng không!

- Quá tệ. Cô ngồi xuống đây.

Honey lấy một cái ghế.

- Đưa tay tôi xem nào.

Honey lắc đầu:

- Tôi thực sự không.

- Thôi nào, đưa tay đây cho tôi.

Miễn cưỡng, Honey để cho bà ta cầm lấy bàn tay mình.

Frances Gordon sờ nắn bàn tay Honey một thoáng, mắt nhắm lại. Khi mở mắt, bà ta nói:

- Tiền vận của cô long đong lắm.

Ai mà chẳng phải long đong, Honey nghĩ.

- Có một điều gì đó thay đổi trong cô, vừa mới đây thôi, đúng không?

Honey chỉ mong thoát ra khỏi nơi đây. Người đàn bà này làm cô căng thẳng và hoảng sợ.

Cô cố rút tay ra.

- Cô sẽ yêu.

- Tôi e rằng tôi phải...

- Anh ta là một nghệ sĩ.

- Tôi có quen nghệ sĩ nào đâu.

- Rồi cô sẽ quen. - Frances Gordon thả tay Honey ra. - Hãy trở lại gặp tôi! - Bà ta ra lệnh.

- Tất nhiên.

Cô lui thật nhanh.

Honey dừng lại thăm Mrs Owens, bệnh nhân mới, một người đàn bà mới hai tám tuổi nhưng trông như đã sắp năm mươi. Chị ta bị gãy mũi, hai mắt thâm tím, mặt sưng vù, bầm dập.

Honey bước lại giường.

- Tôi là bác sĩ Taft.

Người đàn bà nhìn cô bằng cặp mắt vô hồn, trống rỗng. Chị ta vẫn im lặng.

- Chuyện gì xảy ra với chị thế?

- Tôi bị ngã cầu thang, - chị ta mở miệng đáp, để lộ một lỗ trống hoác vốn là vị trí của hai chiếc răng cửa.

Honey xem qua biểu đồ.

- Chị bị gãy hai xương sườn và dập xương chậu?

- Vâng. Cú ngã nặng quá.

- Sao mắt chị thâm tím cả thế kia?

- Tôi ngã mà...

- Chị có gia đình chưa?

- Rồi.

- Chị có con không?

- Hai đứa.

- Chồng chị làm gì?

- Đừng hỏi đến chồng tôi, được chứ?

- Tôi sợ rằng không hỏi không được, - Honey nói.

- Có phải chính anh ta gây cho chị nông nỗi này?

- Không ai đánh tôi cả.

- Tôi sẽ phải báo cho cảnh sát.

Mrs Owens đột nhiên hoảng sợ.

- Không! Xin đừng làm thế!

- Tại sao?

- Hắn sẽ giết tôi! Bác sĩ chưa biết hắn đâu!

- Anh ta thường đánh chị như thế à?

- Vâng, nhưng hắn... Hắn không định... Chẳng qua là hắn say...

- Sao chị không bỏ quách hắn đi?

Mrs Owens nhún vai, và cử động đó làm chị ta đau đớn.

- Tôi và lũ trẻ biết đi đâu, lấy gì mà ăn?

Honey nghe mà tức anh ách.

- Chị không phải chịu đựng như thế, chị biết không? Có những tổ chức sẵn sàng cho chị và các cháu nướng nấu.

Người đàn bà tuyệt vọng lắc đầu.

- Tôi không có tiền. Tôi đã mất việc thư ký khi hắn bắt đầu... - Chị ta không nói tiếp được nữa.

Honey siết tay người bệnh.

- Chị sẽ ổn thôi. Để tôi xem có thể giúp gì được chị.

Năm phút sau, Honey xộc vào văn phòng của bác sĩ Wallace. Ông ta hớn hở khi nhìn thấy cô, lòng thầm tự hỏi lần này cô mang theo thứ gì. Cô đã dùng đủ loại: mật ong, nước nóng, sôcôla chảy, và thử ông ta mê nhất là xi rô. Sáng tạo của cô thật vô kể?

- Chốt cửa lại đi, bé!

- Không được đâu, Ben. Em phải đi ngay.

Cô kể cho ông ta về người bệnh.

- Em phải báo cho cảnh sát, - Wanace nói - Đây là luật. Pháp luật đã không bảo vệ được chị ta. Anh xem, tất cả những gì chị ta muốn là thoát khỏi ông chồng. Chị ta đã từng là thư ký. Anh có cần một nhân viên giữ sổ sách không?

- Có nhưng... khoan đã!

- Cảm ơn, - Honey nói. - Chúng ta sẽ giúp Mrs Owens đứng dậy, tìm cho chị ta một chỗ ở, và chị ta sẽ có việc làm!

Wallace thở dài.

- Để anh xem đã.

- Em biết anh làm được mà, - Honey nói.

Sáng hôm sau, Honey trở lại thăm Mrs Owens.

- Hôm nay chị thấy thế nào? - Honey hỏi.

- Cảm ơn, tôi đỡ rồi. Khi nào tôi về nhà được? Chồng tôi không thích...

- Chồng chị sẽ không làm khổ chị được nữa. - Honey nói quả quyết. - Chị sẽ ở lại đây cho tới khi chúng tôi tìm được một chỗ cho chị và bọn trẻ, và khi nào khỏe lại, chị sẽ có việc làm ngay tại bệnh viện này.

Mrs Owens trân trân nhìn Honey, nghi hoặc:

- Bác sĩ... bác sĩ nói thật chứ?

- Hoàn toàn. Chị sẽ có nhà riêng để sống với các con. Chị sẽ không phải sống với nỗi kinh hoàng trước kia nữa. Và chị sẽ có một công việc đàng hoàng, đủ cho mình và cho con cái.

Mrs Owens chộp lấy tay Honey.

- Tôi không biết phải cảm ơn bác sĩ thế nào, - chị ta sụt sịt. - Bác sĩ không biết tôi đã phải trải qua những gì đâu.

- Tôi có thể hình dung được, - Honey nói. - Chị sẽ bình yên.

Người đàn bà gật đầu, nghẹn ngào không nói gì được nữa.

Hôm sau, khi Honey đến gặp Mrs Owens, căn phòng trống rỗng.

- Chị ta đâu? - Honey hỏi.

- À một y tá nói, - chồng chị ta đến đón sáng nay rồi.

Tên cô lại vang lên trong hệ thống liên lạc nội bộ:

"Bác sĩ Taft... Phòng 215... Bác sĩ Taft... Phòng 215.

Honey đụng Kat trong hành lang.

- Công việc thế nào? - Kat hỏi.

- Cậu không tin nổi đâu? - Honey nói.

Bác sĩ Ritter đang đợi cô trong phòng 215. Trên giường bệnh là một người Ấn Độ gần ba mươi tuổi.

- Đây là bệnh nhân của cô? - Bác sĩ Ritter hỏi.
- Vâng.
- Anh ta không nói được tiếng Anh à?
- Vâng.
- Ông ta trở biểu đồ.
- Và đây là chữ của cô? Nôn oẹ, chuột rút, khát, mất nước...
- Đúng vậy, - Honey nói một mạch ngoại biên...
- Vâng.
- Và cô chẩn bệnh gì?
- Bệnh cúm thể bụng.
- Cô đã lấy mẫu phân chưa?
- Chưa. Để làm gì ạ?
- Còn để làm gì nữa. Bởi vì bệnh nhân của cô bị bệnh tả. - Ông ta gào lên. - Chúng ta sẽ phải đóng cửa cái bệnh viện chó chết này?

Chú thích:

- (1) Virgo - Cung thứ sáu của Hoàng đạo theo chiêm tinh.

20. Chương 20

Chương 20

- Bệnh tả? - Benjamin Wallace rít lên. - Anh đang bảo với tôi rằng bệnh viện này có người bị bệnh tả?
- Tôi e rằng đúng vậy.
- Anh có hoàn toàn chắc chắn không?
- Không còn nghi ngờ gì nữa. - Bác sĩ Ritter nói.
- Phân của anh ta nhưng nhúc khuôn phẩy. Độ pH động mạch thấp, huyết áp giảm, tim đập nhanh và da tím tái. Theo luật, tất cả những trường hợp bệnh tả và những bệnh lây truyền khác đều phải được báo cáo tức khắc lên Bộ Y tế và Trung tâm kiểm soát bệnh dịch ở Atlanta.
- Ben, chúng ta phải báo cáo thôi.
- Họ sẽ tức khắc đóng cửa! - Wallace đứng lên, lồng lộn. - Trời tru đất diệt tôi đi. Tất cả bệnh nhân ở đây sẽ phải bị kiểm dịch. Anh ta biết mình bị bệnh không?
- Không. Anh ta không nói được tiếng Anh. Đó là một người Ấn.
- Ai đã tiếp xúc với anh ta?
- Hai y tá và bác sĩ Taft.
- Và bác sĩ Taft đã chẩn đoán đó là bệnh cúm?
- Phải. Anh sẽ sa thải cô ta chứ?
- Ồ không, - Wallace nói. - Ai chẳng có lúc sai lầm. Không nên khinh suất. Biểu đồ ghi là bệnh cúm thể bụng à?
- Vâng.

Wallace đi đến quyết định.

- Cứ để thế. Còn anh làm ngay việc này. Truyền ven chống mất nước, dùng dung dịch Ringer lactat. Cho Tetacyline. Nếu chúng ta phục hồi được dung tích máu và nước của bệnh nhân ngay lập tức thì anh ta có thể qua khỏi trong vài giờ.

- Chúng ta sẽ không báo cáo? - Bác sĩ Ritter hỏi.

Wallace nhìn vào mắt ông ta.

- Báo cáo một ca cúm thể bụng ư?

- Còn về hai y tá và bác sĩ Taft?

- Cũng cho dùng Tetracyline luôn. Tên bệnh nhân là gì?

- Pandit Jawah.

- Cho cách ly bốn mươi tám tiếng. Trong khoảng chừng đó hắn sẽ khỏi hoặc sẽ chết.

Honey hoảng sợ thật sự. Cô hét hải đi tìm Paige.

- Tổ cần cậu giúp đỡ.

- Có chuyện gì vậy?

Honey kể cho bạn nghe chuyện về anh chàng Ấn độ.

- Tổ muốn cậu nói chuyện với anh ta. Anh ta không nói được tiếng Anh, mà cậu lại biết tiếng Ấn.

- Tiếng Hindu.

- Thì cũng thế cả. Cậu sẽ thông ngôn hộ mình chứ?

- Tất nhiên.

Mười phút sau, Paige nói chuyện với Pandit Jawah. Năm phút sau nữa, Honey đón Paige ở ngoài hành lang.

- Anh ta nói gì?

- Anh ta nói: “Tôi chết mất”. Minh bảo: “Anh sẽ khỏe thôi”. Anh ta bảo phải cầu xin thượng đế. Minh giải thích là chúng ta sẽ chữa chạy ngay. Anh ta rất cảm ơn.

- Minh cũng cảm ơn cậu.

- Thế bạn bè để làm gì nào?

- Bệnh tả là thứ bệnh có thể dẫn đến tử vong trong vòng hai tư tiếng đồng hồ vì mất nước, hoặc cũng có thể chữa khỏi chỉ trong vài giờ. Năm tiếng sau đợt chạy chữa tích cực, Pandit Jawah đã gần như trở lại bình thường.

Paige ghé lại thăm Jimmy Ford.

Mắt anh ta sáng lên khi nhìn thấy cô.

- Chào. - Giọng anh ta vẫn còn yếu, nhưng sức lực thì đã tiến triển một cách thần kỳ.

- Thế nào? - Paige hỏi.

- Tuyệt. Chị có nghe chuyện một bác sĩ bảo với bệnh nhân: “Tốt nhất anh phải bỏ rượu, bỏ thuốc và ngừng sinh hoạt tình dục”. Bệnh nhân nói: “Tôi chẳng xứng đáng với cái gì tốt nhất đâu. Tốt thứ hai là gì, bác sĩ?”

Bây giờ thì Paige biết rằng Jimmy Ford sẽ khỏi.

Mallory vừa hết phiên trực, đang định đi gặp Kat thì nghe tên mình bị xướng lên. Hắn ngẩn ngừ, tự hỏi có nên mặc kệ mà chuồn đi không. Tên hắn lại bị xướng một lần nữa. Miễn cưỡng, hắn nhấc máy.

- Bác sĩ Mallory.

- Bác sĩ, xin ông đến ngay phòng cấp cứu số 2. Có một bệnh nhân...

- Rất tiếc, - Mallory nói. - Tôi hết giờ rồi. Tìm ai khác vậy.

- Không còn ai ở đây xử lý được ca này. Hiện bệnh nhân bị chảy máu dạ dày, tình trạng nguy cấp. E rằng chúng ta có thể mất người bệnh nếu...

- Mẹ kiếp!

Thôi được. Tôi sẽ đến ngay. Mình phải gọi cho Kat và báo rằng mình sẽ đến muộn.

Bệnh nhân trong phòng cấp cứu là một người đàn ông quãng sáu mươi. Ông ta gần như mê man, nhợt nhạt như xác chết, mồ hôi đầm đìa, thở nặng nhọc, rõ ràng là đau khủng khiếp. Mallory nhìn lướt ông ta và nói:

- Đưa vào phòng mổ, stat!

Mười lăm phút sau, bệnh nhân đã ở trên bàn mổ.

Bác sĩ gây mê đang theo dõi huyết áp.

- Tụt nhanh quá.

- Bơm thêm máu cho ông ta.

Ken Mallory bắt đầu phẫu thuật, chạy đua với thời gian. Chỉ mất một giây đã cắt lớp da, tiếp đến là lớp mỡ, lớp mạc, lớp cơ và cuối cùng là lớp màng bụng trong mờ, “lần vải lót” của ổ bụng. Máu chảy tràn ra từ dạ dày.

- Gọi ngân hàng máu gửi đến đây bốn đơn vị. - Mallory bắt đầu đốt các động mạch để cầm máu.

Ca mổ kéo dài bốn tiếng, và đến khi kết thúc, Mallory mệt phờ. Hắn cúi nhìn bệnh nhân và nói.

- Ông ta sẽ sống.

Cô y tá tặng Mallory một nụ cười nồng nàn.

- Thật may có anh ở đây, thưa bác sĩ Mallory.

Ken ngắm cô ả. Cô ta trẻ, xinh xắn và rõ là đang mời mọc. Phải xếp hàng sau thôi, cô em ạ, Mallory nghĩ. Hắn quay sang một bác sĩ nội trú năm đầu.

- Đóng bụng ông ta lại và chuyển sang phòng hồi sức. Sáng mai tôi sẽ đến kiểm tra.

Mallory cân nhắc xem có nên gọi điện cho Kat không, nhưng bây giờ đã là nửa đêm. Hắn gửi cho cô một tá hoa hồng.

Sau khi điểm danh vào lúc sáu giờ sáng, Mallory đến phòng hồi sức để thăm người bệnh vừa mổ đêm qua.

- Ông ta đã tỉnh. - Y tá thông báo.

Mallory lại gần giường bệnh.

- Tôi là bác sĩ Mallory. Ông cảm thấy thế nào?

- Cứ nghĩ đến chuyện suýt chết là tôi thấy khỏe ngay, - người bệnh nói yếu ớt. - Người ta bảo bác sĩ đã cứu sống tôi. Đúng là cái chuyện chết tiệt. Tôi đang ngồi trong xe đi dự tiệc tối thì đau quặn lên, và chắc là tôi đã ngất đi. Thật may bệnh viện lại ở ngay gần, và người ta đã mang ngay tôi vào phòng cấp cứu.

- Số ông hên đấy. Ông mất rất nhiều máu.

- Người ta bảo chỉ chậm thêm mười phút là tôi đi tiêu. Tôi muốn cảm ơn bác sĩ.

Mallory nhún vai.

- Tôi chỉ làm phận sự của tôi thôi.

Người bệnh chăm chú nhìn hắn.

- Tôi là Alex Harrison.

Cái tên không có ý nghĩa gì với Mallory.

- Hân hạnh được biết ông, ông Harrison. - Ken bắt mạch người bệnh. - Bây giờ ông còn đau nữa không?

Một chút thôi, nhưng tôi đoán người ta đã tổng cho tôi khá nhiều thuốc.

- Thuốc giảm đau sẽ tiêu dần, ông đừng lo. Và đau đớn cũng sẽ hết. Rồi ông sẽ khỏe lại.

- Tôi sẽ phải nằm viện bao lâu?

- Vài ngày nữa là ông ra viện thôi.

Một nhân viên phòng hành chính bước vào mang theo một sổ tờ khai của bệnh viện.

- Ông Harrison, để làm hồ sơ, bệnh viện cần biết ông có bảo hiểm y tế không?

- Ý anh muốn biết tôi có trả nổi viện phí không chứ gì?

- Tôi không nói như vậy, thưa ông.

- Anh có thể kiểm tra ở nhà băng San Francisco Fidelity. - Ông ta nói khô khan. - Tôi là chủ nhà băng đó.

Buổi chiều, khi Mallory đến thăm bệnh cho Alex Harrison, hắn thấy một người đàn bà quỵến rũ ngồi bên cạnh ông. Cô ta cỡ ngoài ba mươi, tóc vàng, thon thả và ăn bận sang trọng với bộ váy Adolfo mà Mallory ước tính phải hơn một tháng lương của hắn.

- A! Người hùng của chúng ta đây rồi, - Alex Harrison nói. - Bác sĩ Mallory, đúng không nhỉ?

- Vâng. Ken Mallory.

- Bác sĩ Mallory, đây là con gái tôi, Lauren.

Cô ta chìa ra bàn tay mảnh dẻ, tía tốt.

- Cha tôi nói bác sĩ đã cứu sống ông.

Ken mỉm cười.

- Vì thế mới tồn tại nghề bác sĩ.

Lauren nhìn hắn tán thưởng.

- Không phải tất cả các bác sĩ đâu.

Mallory thấy rõ hai con người này không thuộc về một bệnh viện tỉnh. Hắn nói với Harrison.

- Ông đang bình phục, nhưng để cho yên tâm, có lẽ ông nên gọi bác sĩ riêng.

Alex Harrison lắc đầu.

- Không cần thiết. Ông ta có phải là người cứu sống tôi đâu. Mà chính là anh. Anh có thích làm việc ở đây không?

Một câu hỏi lạ lùng.

- Có chứ. Nhưng sao ông hỏi vậy?

Harrison ngồi dậy trên giường.

- À tôi đang nghĩ. Một anh chàng bánh trai, đầy năng lực như anh có thể có một tương lai rực rỡ. Tôi không nghĩ anh sẽ có nhiều tương lai ở một nơi như thế này.

- Ồ. Tôi...

- Có lẽ định mệnh đã mang tôi đến đây.

Lauren xen vào.

- Tôi nghĩ ba tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn với anh đấy.

- Lauren nói đúng. Anh và tôi cần phải nói chuyện nghiêm túc hơn khi tôi được ra viện. Tôi muốn mời anh về nhà ăn tối.

Mallory nhìn Lauren và nói chậm rãi.

- Tôi rất hân hạnh.

Đời hân đã sang trang.

Ken Mallory bắt đầu thấy việc làm tình với Kat là không dễ dàng.

- Tối thứ hai được không, Kat?

- Tuyệt vời.

- Hay lắm. Anh sẽ đón em ở...

- Khoan đã! Em vừa sực nhớ ra. Tối hôm đó em phải đón bà chị họ từ New York đến chơi.

- Thế thứ ba?

- Thứ ba em phải trực.

- Thứ tư thì sao?

- Em đã hẹn với Paige và Honey rồi.

Mallory phát sốt lên. Thời hạn của hân đang đến gần.

- Thế thứ năm?

- Thứ năm thì được.

- Tuyệt. Anh đến đón em nhé?

- Không. Tại sao chúng ta không hẹn nhau ở Chez Pnissee nhỉ?

- Được thôi. Tám giờ nhé?

- Em đã nóng lòng rồi đây.

Mallory đợi ở tiệm ăn đến tận chín giờ mới gọi điện cho Kat. Không có trả lời. Hân chờ thêm nửa tiếng. Chắc cô ta hiểu sai, hân nghĩ. Cô ta không thể cố ý lỡ hẹn với mình.

Sáng hôm sau, hân gặp Kat ở bệnh viện. Cô chạy tới bên hân.

- Ôi Ken, em xin lỗi! Thật ngớ ngẩn hết sức. Em định chợp mắt một chút trước khi gặp anh. Thế rồi em ngủ thiếp đi và khi em tỉnh dậy thì đã nửa đêm. Tội nghiệp anh yêu. Anh đợi em có lâu không?

- Không, không. Không sao. - Con đàn bà ngu ngốc! Hân áp sát vào cô. - Anh muốn kết thúc cái đang làm dở, bé ạ. Anh phát điên khi nghĩ về em.

- Em cũng thế, - Kat nói. - Em không thể chờ được nữa.

- Tuần sau chúng ta có thể ...

- Ôi cưng, tuần sau em bận mất rồi.

Thế là lại hỏng.

Thời gian thì cứ trôi đi.

Kat đang tường thuật lại sự việc cho Paige nghe thì chuông reo.

- Xin lỗi. - Cô nhắc phon.

- Bác sĩ Hunter. - Cô lắng nghe giấy lát. - Cảm ơn. Tôi sẽ đến ngay. - Cô dập máy. - Mình phải đi đây. Cấp cứu.

Paige thở dài.

- Thì còn cái quái gì nữa!

Kat rảo bước dọc hành lang rồi theo thang máy xuống phòng cấp cứu. Bên trong đặt hơn hai chục chiếc giường, tất cả đều chật kín. Kat nghĩ nơi đây giống như một căn phòng khổ nạn, ngày và đêm nhồi đầy những nạn nhân của các vụ đụng xe, đâm chém, bắn giết, đầy những cánh tay cẳng chân lệch lạc. Một tập cảnh những cuộc đời đứt vỡ. Đối với Kat, đây là một góc của địa ngục.

Một phục vụ viên lao đến:

- Bác sĩ Hunter...

- Chuyện gì vậy? - Cô hỏi. Họ len tới chiếc bàn cấp cứu ở cuối phòng.

- Ông ta bất tỉnh. Trông như bị đánh đập tàn tệ. Mặt và đầu méo mó, mũi bị gãy, trật một bên khớp vai, ít nhất có hai chỗ gãy trên cánh tay phải và...

- Sao lại gọi tôi?

- Đội cấp cứu thấy có vết thương ở đầu. Có thể chấn thương não.

Họ đã đến chỗ nạn nhân nằm. Mặt người đó bê bết máu, sưng to, bầm dập. Ông ta đi giày da cá sấu và tìm Kat hệt một nhịp. Cô nhao tới nhìn kỹ hơn.

Đó là Lou Dinetto.

Kat thành thạo đưa ngón tay kiểm tra da đầu và mắt hấn. Chắc chắn có chấn thương.

Cô chạy vội tới điện thoại và quay số.

- Bác sĩ Hunter đây. Tôi muốn cho scan đầu. Bệnh nhân tên là Dinetto. Lou Dinetto. Hãy gửi xe đẩy đến đây stat.

Kat bỏ máy và quay lại với bệnh nhân. Cô bảo người phục vụ.

- Ở lại đây với ông ta. Khi nào xe đến, hãy đưa ông ta lên tầng ba. Tôi chờ ở đó.

Ba mươi phút sau, trên tầng ba, Kat đang nghiên cứu CAT scan.

- Ông ta bị xuất huyết não, sốt cao và sốc nặng. Tôi muốn để ông ta ổn định lại trong hai tư tiếng. Sau đó mới có thể quyết định khi nào thì mổ được.

Kat tự hỏi chuyện xảy ra với Dinetto có ảnh hưởng gì đến Mike không. Và như thế nào.

Kat ăn tối với Mallory trong một quán ăn nhỏ, riêng biệt ở gần bờ vịnh. Ngồi đối diện với Mallory, nhìn hấn, Kat cảm thấy hối tiếc. Lẽ ra mình không nên dính vào chuyện này, Kat nghĩ. Mình đã biết tổng ý đồ của hấn ta, vậy mà mình vẫn thích ở bên hấn.

Gã đàn ông chết tiệt? Nhưng bây giờ mình không thể dừng kế hoạch lại được nữa.

Họ đã uống cà phê.

Kat vươn qua bàn.

- Chúng ta về chỗ anh nhé, Ken?

Chắc ăn rồi, Mallory nghĩ.

Kat cựa quậy trong ghế một cách khó chịu.

- Ôi! - Cô nhăn nhó.

- Em sao thế? - Mallory hỏi.

- Em không biết. Em xin lỗi một phút được không?

- Tất nhiên. - Hấn nhìn cô đứng dậy và chạy vào nhà vệ sinh.

Khi trở ra, cô nói:

- Không đúng lúc rồi, cưng ạ. Em xin lỗi. Anh đưa em về nhà thôi.

Hấn chăm chăm nhìn cô, cố giấu thất vọng. Định mệnh khốn kiếp đang âm mưu chống lại hấn.

- Được! - Mallory nói cộc lốc. Hấn đã sẵn sàng nổ tung.

Hấn chỉ còn đứng năm ngày nữa.

Năm phút sau khi Kat trở về nhà, chuông cửa réo lên. Kat mỉm cười. Mallory đã tìm được cơ quay lại, và cô thăm rửa mình sao lại hài lòng đến thế. Cô đi ra mở cửa.

- Ken...

Rhino và Shadow đứng lù lù ở đó. Kat cảm thấy một cơn sợ hãi đột ngột. Hai tên ép cô lùi vào phòng.

Rhino lên tiếng:

- Cô sẽ mổ cho ngài Dinetto!

Cổ họng Kat khô khốc.

- Vâng.

Bọn này không muốn có bất cứ điều gì xảy ra cho ông ấy.

- Tôi cũng vậy, - Kat nói. - Bây giờ thì xin các anh, tôi rất mệt và...

- Có khả năng ông ấy chết không? - Shadow hỏi.

Kat ngáp ngừng.

- Trong phẫu thuật não luôn luôn có nguy cơ...

- Tốt nhất cô không nên để điều đó xảy ra.

- Hãy tin tôi. Tôi...

- Không được để chuyện đó xảy ra. - Hấn nhìn Rhino. - Đi mày.

Kat nhìn bọn chúng đi ra.

Đến cửa, Shadow quay lại và nói:

- Cho bọn này gửi lời chào Mike. - Kat chợt chờ người ra.

- Đó là là một kiểu đe dọa của các anh phải không?

- Bọn này không đe dọa ai hết, bác sĩ. Bọn này chỉ bảo cho mà biết thôi. Nếu ngài Dinetto chết thì cô và thằng em chó chết của cô sẽ cùng bị xoá tên trong cuốn sổ cuộc đời, hiểu không?

21. Chương 21

Chương 21

Trong phòng thay đồ, nửa tá bác sĩ đang chờ đợi sự xuất hiện của Ken Mallory.

Khi hấn bước vào, Grundy nói:

- Chào người anh hùng chinh phạt! Bọn này muốn nghe những tin tức sốt dẻo nhất. - Gã ngoác miệng cười
- Nhưng phải chính cô ả khai kia.

- Tổ đang gặp vận rủi. - Mallory mỉm cười. - Nhưng các cậu cứ xếp tiền ra đi.

Kat và Paige đang mặc áo choàng phẫu thuật.

- Cậu đã bao giờ mổ cho một bác sĩ chưa? - Kat hỏi.

- Chưa.

- Cậu may thật. Đó là loại bệnh nhân tệ hại nhất thế giới. Họ biết quá nhiều.

- Cậu mổ cho ai thế?

- Bác sĩ Mervyn Franklin “Cắm làm tôi đau”.

- Chúc may mắn.

- Tổ cần đến lời chúc của cậu.

Bác sĩ Mervyn Franklin là một người đàn ông ngoài sáu mươi, gầy, hói, tính tình nóng nảy.

Kat vừa bước vào phòng, ông ta đã gắt:

- Cô đứng giờ gồm nhĩ. Xét nghiệm điện phân đã có chưa?

- Rồi ạ, - Kat nói. - Tất cả đều bình thường?

- Ai bảo cô thế? Tin thể nào được cái phòng thí nghiệm chết tiệt đó! Có đến nửa thời gian họ chẳng biết mình làm gì. Phải dặn họ chớ có lẫn lộn trong khi truyền máu.

- Tôi xin bảo đảm, - Kat nói kiên nhẫn.

- Ai tiến hành phẫu thuật?

- Bác sĩ Jurgenson và tôi. Bác sĩ Franklin, tôi xin hứa không có gì phải lo lắng đâu.

- Ai bị mổ não nào, cô hay là tôi? Tất cả các ca mổ đều nguy hiểm. Cô biết tại sao không? Vì có tới nửa đám bác sĩ phẫu thuật bị lộn nghề. Lẽ ra họ phải làm đồ tể.

- Bác sĩ Jurgenson rất giỏi.

- Tôi biết, nếu không tôi đã chẳng cho anh ta sờ vào tôi Ai là bác sĩ gây mê?

- Chắc là bác sĩ Miller.

- Lão lang băm ấy hả? Tôi không muốn lão ta. Kiếm cho tôi người khác...

- Bác sĩ Franklin...

- Hãy kiếm người khác. Hỏi xem Haliburton có đây không!

- Thôi được.

- Và cho tôi biết tên các y tá. Tôi muốn kiểm tra họ.

Kat nhìn thẳng vào mắt ông ta.

- Hay là bác sĩ thích tự mổ lấy?

- Cái gì? Ông ta gườm gườm nhìn cô một lúc, rồi mỉm cười ngược ngạo. - Không phải thế đâu.

Kat nói nhẹ nhàng:

- Thế tại sao bác sĩ không để cho chúng tôi làm việc?

- Thôi được. Cô biết không? Tôi thích cô đấy.

- Ngược lại, tôi cũng vậy. Y tá đã cho bác sĩ thuốc giảm đau chưa?

- Rồi.

- Chúng tôi sẵn sàng rồi đây. Bác sĩ còn cần gì ở tôi nữa không?

- Có. Hãy dạy cho đám y tá ngớ ngẩn biết ven của tôi ở chỗ nào.

Trong phòng mổ số 4, ca phẫu thuật não cho bác sĩ Mervyn Franklin đang diễn ra tốt đẹp. Ông ta đã ca thán suốt dọc đường đến phòng mổ:

- Phải lưu ý cho thuốc mê tối thiểu thôi. Não không có cảm giác, một khi đã đục vào tới đó thì không cần gây mê nhiều.

- Tôi biết rồi mà, - Kat kiên nhẫn.

- Và phải chú ý giữ thân nhiệt dưới bốn mươi độ. Đó là mức tối đa.

- Được ạ. Hãy bật nhạc nhanh trong khi mổ. Bắt tất cả phải đi nhón chân.

- Được ạ - Và phải chắc chắn xin một y tá dụng cụ giỏi nhất.

- Được ạ!

Và cứ thế ông ta lải nhải.

Khi hộp sọ của bác sĩ Franklin được cưa ra, Kat nói:

- Tôi nhìn thấy cục máu rồi. Không đến nỗi nào đâu. Và cô bắt đầu tấn công vào nó.

Ba tiếng sau, khi họ bắt đầu khép đường rạch thì George Englund, chủ nhiệm khoa phẫu thuật bước vào phòng mổ, đến bên Kat.

- Kat, cô sắp xong chưa?

- Chúng tôi đang đóng gói.

- Để đó cho bác sĩ Jurgenson. Chúng tôi cần cô ngay. Cấp cứu.

Kat gật đầu. Cô quay sang Jurgenson.

- Anh kết thúc hộ nhé?

- Không vấn đề gì.

Kat đi ra với George Englund.

- Có chuyện gì vậy?

- Bệnh nhân của cô bị xuất huyết. Họ đang chuyển ông ta vào phòng mổ số 3. Trong có vẻ khó qua lắm. Cô phải mổ ngay.

- Ai vậy?

- Ông Dinetto.

Kat nhìn Englund, kinh hãi.

- Dinetto?

Nếu ngài Dinetto chết, cô và thằng em khôn kiếp của cô sẽ bị xoá sổ. Kat hồi hải chạy dọc hành lang dẫn đến phòng mổ số 3. Tiến lại gần cô là Rhino và Shadow.

- Có chuyện gì thể hả? - Rhino hỏi.

Mồm miệng Kat khô khốc đến nỗi khó khăn lắm mới nói được ra lời.

- Ông Dinetto bắt đầu xuất huyết. Chúng tôi phải mổ ngay bây giờ.

Shadow chộp lấy cánh tay cô.

- Thế thì làm đi! Nhưng nhớ lời thằng này đây. Ông ấy phải sống!

Kat giăng ra và lao vào phòng mổ.

Bác sĩ Vance cùng mổ với Kat. Anh là một phẫu thuật viên giỏi. Kat bắt đầu rửa tay theo đúng quy định: mỗi cánh tay nửa phút, rồi mỗi bàn tay nửa phút. Cô rửa lại và sau đó cọ các ngón tay.

Bác sĩ Vance bước tới bên cạnh cô và cũng bắt đầu thủ tục đó.

- Cô cảm thấy thế nào?

- Tốt. - Kat nói dối.

Lou Dinetto được đưa vào phòng phẫu thuật trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Đầu hắn được cạo trọc và sơn dung dịch Merthiolate, lấp lánh màu vàng nhạt dưới ngọn đèn mổ. Trông gã nhợt nhạt như một cây ma.

Tốp phẫu thuật đã vào vị trí: bác sĩ Vance, cũng là bác sĩ nội trú, một người gây mê, hai y tá dụng cụ và một y tá tuần hoàn. Kat rà soát lại lần cuối để tin chắc mọi thứ đều sẵn sàng. Cô nhìn các màn hình theo dõi độ bão hoà ô xy, carbon dioxide, nhiệt độ, điện tâm đồ, huyết áp tự động, các chuông báo động, ống nghe vùng trước tim. Tất cả đều đầu vào đầy.

Bác sĩ gây mê quàng băng quần đo huyết áp vào cánh tay phải của Dinetto, rồi úp tấm mặt nạ cao su lên mặt bệnh nhân.

- Được rồi. Bây giờ thở sâu. Ba lần.

Dinetto đã thiếp đi trước khi thở hơi thứ ba.

Ca mổ bắt đầu.

Kat thông báo rành rọt.

- Có vùng tổn thương ở chính giữa não do van động mạch chủ đứt ra tạo thành cục đông máu. Nó làm tắc nghẽn một mạch máu nhỏ ở bên phải não và hơi tràn sang bên trái. - Cô xem xét kỹ hơn. - Nó ở rìa thấp của cổng Sylvius. Dao mổ. Khoan điện trở một lỗ nhỏ xíu bằng đồng xu để lộ màng cứng não.

Sau đó, Kat cắt mở màng cứng để lộ một phần vỏ não ở bên dưới:

- Kẹp?

Y tá dụng cụ đưa cho cô chiếc kẹp điện. Vết rạch dưới được nong ra bằng một cái panh nhỏ.

- Máu chảy khiếp quá, - Vance nói.

Kat cầm lấy bovie và bắt đầu đốt các nơi chảy máu.

- Chúng ta sẽ cầm lại.

Bác sĩ Vance bắt đầu thấm máu trên màng cứng bằng những miếng bông mềm. Các tĩnh mạch đang rỉ máu trên màng cứng đã tự hàn và đóng lại.

- Có vẻ tốt - Vance nói - Ông ta sẽ qua khỏi.

Kat thở dài nhẹ nhõm.

Và ngay khoảnh khắc đó Lou Dinetto bỗng cứng đờ và bắt đầu co giật. Bác sĩ gây mê thông báo:

- Huyết áp đang rơi!

- Truyền thêm máu! - Kat nói.

Tất cả nhìn lên màn hình. Những đường cong thoải ra nhanh chóng. Hai nhịp tim dội lên kèm theo sự rung tâm thất.

- Sốc tim! - Kat dẫn giọng. Cô hối hả nối bằng điện vào người bệnh nhân và bật máy.

Ngực Dinetto phồng lên một lần rồi xẹp xuống.

- Tiêm Epinephrine! Gấp!

- Tim ngừng đập! - Bác sĩ gây mê kêu lên sau một giây.
- Kat thử lại lần nữa, tăng thêm điện.
- Một lần nữa, người bệnh lại giật lên.
- Tim ngừng đập! - Bác sĩ gây mê la lớn. - Suy tâm thu. Mất nhịp hoàn toàn.
- Tuyệt vọng, Kat cố thử một lần cuối cùng. Lần này, cả thân người Dinetto nảy bật lên, rồi rũ xuống.
- Không có gì hết.
- Ông ta chết rồi. - Vance nói.

22. Chương 22

Chương 22

Mật mã Đỏ là lệnh báo động khẩn cấp kêu gọi đốc toàn bộ chi viện y tế để cứu sống bệnh nhân. Khi tim Lou Dinetto ngừng đập vào giữa ca mổ, топ Mật mã Đỏ phẫu thuật lao ngay đến để ứng cứu.

Kat nghe rõ tiếng gọi gấp gáp qua hệ thống truyền thanh. “Mật mã Đỏ, phòng mổ số 3... Mật mã Đỏ...”

Mật mã Đỏ đồng nghĩa với Tử thần.

Kat hoảng hồn. Cô dùng sốc điện một lần nữa.

- Không phải cô đang cố cứu tính mạng của người bệnh mà là của chính cô và Mike. Cả người Dinetto nảy tung lên rồi rơi xuống, bất động.

- Thử một lần nữa! - Bác sĩ Vance thúc giục.

Bọn này không dọa ai hết, bác sĩ. Bọn này chỉ bảo cho mà biết thôi. Nếu ngài Dinetto chết, cô và thằng em khốn kiếp của cô sẽ bị xoá sổ.

Kat xoay núm và lại gắn chiếc máy lên ngực Dinetto. Người bệnh lại bật lên và rũ xuống.

- Lại lần nữa!

Không ăn thua rồi. Kat tuyệt vọng nghĩ. Mình sẽ chết cùng với hắn.

Phòng mổ bỗng đông nghịt các bác sĩ và y tá.

- Cô còn chờ đợi gì nữa chứ? - Một ai đó nói.

Kat hít một hơi dài và lại ép băng điện xuống ngực Dinetto. Ngay lúc đó không có gì xảy ra. Rồi một gợn sáng mờ nhạt xuất hiện trên màn hình. Nó trùng đi giây lát, rồi lại xuất hiện và trùng đi và rồi nó bắt đầu dâng lên mạnh hơn, cao hơn cho đến khi thành nhịp đều đều, ổn định.

Kat nhìn trống trờng, không tin nổi.

Tiếng vô tay dậy lên trong căn phòng đầy người.

- Ông ta sống rồi! - Ai đó reo lên. - Chúa ơi! Đã kờ miệng lỗ rồi ấy chứ.

Họ không biết là kờ sát đến mức nào, cả hấn lẫn mình, Kat nghĩ.

Hai tiếng sau, Lou Dinetto được chuyển từ bàn mổ sang xe lăn và trở lại phòng chăm sóc đặc biệt.

Kat đi bên cạnh hấn. Rhino và Shadow đang đợi ngoài hành lang.

- Ca mổ đã thành công, - Kat nói. - Ông ta sẽ khỏe.

Ken Mallory đang sa lầy. Hôm nay là ngày cuối cùng của vụ cá cược. Vấn đề lớn lên từ từ nên hắn khó nhận ra. Ngay từ tối đầu tiên hắn đã tin chắc kéo được Kat lên giường dễ hơn bất kỳ một người đàn bà nào. Khó khăn ư? Cô ả phát sốt lên còn gì! Bây giờ thời hạn của hắn đã hết, và hắn đang đứng trước thảm họa. Mallory ngẫm nghĩ về tất cả những trục trặc đã qua - bạn cùng phòng của Kat xộc vào đúng lúc cô ta sắp lên giường với hắn, chạt vật mới hẹn được một buổi, vậy mà cô ta bị gọi đi, bỏ lại hắn đứng trần truồng, rồi chị họ đến chơi, rồi ngủ quên, rồi đau bụng thán... Khoan đã! Không thể có chuyện tất cả đều ngẫu nhiên? Kat đã cố tình làm như thế! Bằng cách nào đó, chuyện cá cược đã đến tai cô ta, và cô ả quyết định chơi khăm hắn một vố, làm hắn mất toi mười ngàn đô. Con đi! Hắn chẳng gần kề chiến thắng hơn ngày đầu tiên được một chút nào. Cô ả đã chủ tâm xỏ mũi hắn. Sao mình lại bị nó lừa một cách chó chết như vậy? Hắn biết hắn không thể móc đâu ra tiền.

Khi Mallory bước vào phòng thay đồ, bọn kia đã chực sẵn.

- Ngày thanh toán! - Grundy hô lên.

Mallory nặn ra một nụ cười.

- Còn đến nửa đêm, đúng không nhỉ? Hãy tin tớ đi các tướng, cô ta đã sẵn sàng rồi.

Có tiếng cười khẩy.

- Được. Nhưng bọn này chỉ tin chính lời cô ta thôi đấy. Hãy chuẩn bị tiền mặt vào sáng mai.

Mallory phát lên cười.

- Các cậu phải nhả tiền ra thì có.

Hắn phải tìm được một cách. Và đột nhiên, hắn đã có câu trả lời.

Ken Mallory tìm thấy Kat ở phòng nghỉ. Hắn ngồi xuống đối diện với cô.

- Anh nghe nói em vừa cứu sống một bệnh nhân.

- Và luôn cả em nữa.

- Cái gì?

- Không có gì đâu.

- Em có muốn cứu sống đời anh không?

Kat nhìn anh ta giễu cợt.

- Đi ăn tối cùng anh nhé.

- Ken, em quá mệt rồi. - Cô mệt mỏi vì trò chơi với hắn. Quá đủ rồi, Kat nghĩ. Đã đến lúc dừng lại.

Mình đã rơi vào cái bẫy của chính mình. Cô ước sao hắn không phải loại người như vậy. Chỉ cần hắn thành thật với cô.

Mallory không thể để cho Kat thoát.

- Chúng ta sẽ về sớm, - hắn dỗ dành. - Đẳng nào em cũng phải ăn tối chứ?

Miễn cưỡng, Kat gật đầu. Cô biết đây sẽ là lần cuối cùng. Cô sẽ nói cho hắn rằng cô đã biết hết. Cô sẽ kết thúc cuộc chơi.

- Thôi được.

Honey hét ca vào lúc bốn giờ chiều. Cô nhìn đồng hồ và quyết định còn đủ thời gian để đi mua sắm.

Cô vào cửa hàng Candilier mua một ít nến, rồi sang Hãng Chè và Cà phê San Francisco mua cà phê cho bữa sáng, và ở Christ Kelly, cô mua một tấm khăn trải bàn.

Hôm nay mình sẽ tự nấu bữa tối ở nhà, Honey tự nhủ. Cô biết Kat có hẹn với Mallory, còn Paige phải trực.

Tay rách nát mang, Honey bước vào căn hộ và sập cửa lại. Cô bật đèn. Một gã da đen khổng lồ lết ra từ nhà tắm, máu nhỏ giọt xuống thảm. Hắn chìa súng về phía cô:

- Kêu một tiếng tao bắn tung óc đấy.

Honey rú lên.

23. Chương 23

Chương 23

Mallory ngồi đối diện với Kat trong tiệm ăn Schoroeder ở phố Front.

Sẽ xảy ra chuyện gì nếu hắn không trả nổi mười ngàn đô la? Người ta sẽ rêu rao khắp bệnh viện rằng hắn là một tên lừa đảo, một thằng huyênh hoang bệnh hoạn.

Kat đang kể về một bệnh nhân. Mallory nhìn vào mắt cô, nhưng không nghe lọt câu nào. Hắn còn những chuyện quan trọng hơn phải nghĩ.

Bữa tối đã gần qua, và bồi bàn đã mang cà phê đến. Kat nhìn đồng hồ.

- Mai em phải trực sớm, Ken ạ. Chúng ta về thôi.

Hắn ngồi im, nhìn đăm đăm xuống bàn.

- Kat... - Hắn ngẩng lên. - Anh có chuyện phải nói với em.

- Gì vậy?

- Anh cần phải thú tội. - Hắn hít một hơi sâu. - Thật không dễ dàng đối với anh.

Cô nhìn hắn, bối rối.

- Có chuyện gì vậy?

- Anh không biết phải nói thế nào với em. - Hắn dò dẫm từng từ. - Anh... anh đã ngu ngốc đánh cuộc với vài bác sĩ rằng... rằng anh sẽ ngủ được với em.

Kat chăm chăm nhìn hắn.

- Anh...

- Xin em đừng nói gì cả. Anh xấu hổ quá về việc anh đã làm. Bắt đầu chỉ là chuyện đùa cợt về phía anh. Rồi đã xảy ra một điều anh không ngờ tới. Anh đã phải lòng em mất rồi.

- Ken...

- Anh chưa bao giờ yêu, Kat. Anh đã quen biết nhiều đàn bà, nhưng chưa bao giờ anh cảm thấy thế này. Anh không thể nào thôi nghĩ đến em. - Hắn lấy hơi thở run run. Anh muốn cưới em.

Đầu óc Kat chao đảo. Tất cả bỗng dừng lại.

- Em... em... không biết phải...

- Em là người đàn bà duy nhất anh cần hôn. Xin em hãy nhận lời đi. Em đồng ý lấy anh chứ, Kat?

Tim cô đập rộn lên. Thật giống như một giấc mơ tuyệt vời bỗng trở thành hiện thực. Tất cả những gì cô muốn ở Ken là thành thật. Và bây giờ Ken đã thú thực với cô. Suốt thời gian qua chàng đã luôn cảm thấy day dứt, ân hận. Chàng không giống như bọn đàn ông khác. Chàng chân thành và nhạy cảm.

Kat nhìn Mallory, mặt cô cháy rực.

- Vâng, Ken. Ôi, vâng! Nụ cười của hắn ngời sáng căn phòng.

- Kat... - Hấn nhào tới hôn cô. - Anh xin lỗi vì vụ cá cược ngu ngốc ấy. - Hấn lắc đầu, vẻ tự giễu cợt. - Mười ngàn đô la. Chúng ta có thể dùng số tiền ấy đi hưởng tuần trăng mật. Nhưng thà anh mất nó để được có em.

Kat đang nghĩ. Mười ngàn đô la.

- Anh ngốc quá. - Ken lẩm bẩm.

- Khi nào là ngày hết hạn của anh?

Nửa đêm hôm nay, nhưng không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là chúng ta. Là chúng ta sẽ cưới nhau. Chúng ta...

- Ken?

- Gì hả em yêu!

- Về chỗ anh đi. - Một ánh tinh nghịch loé lên trong mắt Kat. - Anh vẫn còn thời gian để thắng cuộc đấy!

Kat là một con hổ cái trên giường.

Lạy Chúa tôi. Thật đáng của? Mallory nghĩ. Tất cả những cảm xúc dồn nén Kat bấy nhiêu năm bỗng chốc vỡ tung ra. Kat là người đàn bà cuồng nhiệt nhất mà Mallory từng biết. Sau hai giờ đồng hồ, Ken mệt lử. Hấn ôm Kat trong tay.

- Em thật kỳ diệu. - Hấn nói.

Cô chống khuỷu tay lên giường, cúi nhìn hấn.

- Anh cũng thế. Em hạnh phúc lắm.

Mallory toét miệng cười.

- Anh cũng rất hạnh phúc. Mười ngàn đô la! Hấn nghĩ. Và một cú làm tình long trời lở đất.

- Hãy hứa với em sẽ luôn luôn như thế này đi, Ken.

- Anh hứa. - Mallory nói bằng giọng chân thành nhất.

Kat nhìn đồng hồ.

- Em phải mặc quần áo đây.

- Em không ngủ lại đêm ở đây ư?

- Không, sáng mai em phải đưa Paige đến bệnh viện. - Cô trao cho hấn một cái hôn nồng nàn. - Đừng lo. Chúng ta sẽ sống cả đời bên nhau cơ mà.

Hấn nhìn cô mặc quần áo.

- Anh mong thu được tiền cược quá l Anh sẽ tổ chức cho chúng ta một tuần trăng mật tuyệt vời. - Hấn cau mày. - Nhưng nếu họ không tin anh thì sao?

- Họ sẽ không tin đâu!

Kat dăm chiêu giây lát. Cuối cùng, cô nói:

- Đừng lo. Em sẽ cho họ biết.

Mallory toe toét cười.

- Quay lại giường đi em.

24. Chương 24

Chương 24

Tên da đen chìa súng vào Honey đang gào rú.

- Tao bảo ngậm mồm lại!
- Tôi... tôi xin lỗi, - Honey nói, run rẩy. - A... nh... muốn gì?

Hắn ép tay vào một bên sườn, cố bịt dòng máu:

- Tao muốn gặp chị tao.
- Honey nhìn hắn. Kinh ngạc. Tên này loạn trí rồi.
- Chị anh?
- Kat. - Giọng hắn thều thào.
- Ôi lạy Chúa? Cậu là Mike?
- Vâng.

Khẩu súng rơi xuống, gã da đen nằm vật ra sàn, Honey lao đến. Máu tuôn ra từ một vết thương do đạn xuyên vào.

- Nằm yên, - Honey nói. Cô cuống cuống chạy vào phòng tắm, gom mấy lọ oxy già và một chiếc khăn bông lớn. Rồi cô trở ra với Mike. - Sẽ đau đấy. - Cô báo trước.

Mike nằm sõng soài, không nhúc nhích.

Cô đổ oxy già vào vết thương và ép chiếc khăn tắm lên. Hắn nắm chặt tay để khỏi gào thét.

- Tôi sẽ gọi xe cấp cứu đưa cậu đến bệnh viện, - Honey nói.
- Hắn chộp lấy tay cô.
- Không! Không bệnh viện. Không cảnh sát. - Giọng hắn yếu dần. - Kat đâu?
- Tôi không biết, - Honey nói, bất lực. Cô biết Kat đi chơi với Mallory, nhưng cô không biết rõ họ ở đâu. Để tôi gọi bạn tôi.
- Paige? - Mike hỏi.

Honey gật đầu.

- Phải.
- Vậy là Kat đã kể về bọn mình.

Bệnh viện phải mất mười phút mới tìm được Paige.

- Cậu phải về nhà ngay, - Honey nói.
- Mình đang trực, Honey. Mình đang...
- Em trai Kat đang ở đây...
- Ồ hãy bảo cậu ấy...
- Cậu ta bị bắn.
- Cái gì?
- Cậu ta bị bắn!
- Mình sẽ gửi xe cấp cứu đến và...
- Cậu ra không cho gọi bệnh viện hay cảnh sát gì hết. Mình không biết phải làm gì.

- Bị nặng không?

- Khá nặng.

Paige lặng đi một lát.

- Mình sẽ tìm ai đó trực thay. Nửa tiếng nữa mình về.

Honey đặt máy và quay sang Mike.

- Paige sẽ về.

Hai tiếng sau, trên đường trở về nhà, Kat lâng lâng hạnh phúc. Cô đã lo lắng về khả năng làm tình của mình, sợ rằng mình sẽ căm ghét chuyện đó suốt đời sau nỗi đau khủng khiếp thời thơ ấu. Nhưng chính là Mallory đã biến nó thành một điều tuyệt diệu. Chàng đã gọi ra những lạc thú mà cô chưa bao giờ biết rằng nó vẫn tồn tại trong mình.

Mỉm cười với ý nghĩ họ đã thắng được đám bác sĩ kia vào giờ phút cuối cùng, Kat mở cửa và... đứng ngây ra. Paige và Honey đang quỳ bên Mike. Còn cậu em cô thì nằm sổng sượt trên sàn, gối kê dưới cổ, một chiếc khăn tẩm nút bên sườn, áo quần bê bết máu.

Paige và Honey ngẩng lên nhìn khi Kat xông vào.

- Mike! Lạy Chúa! - Cô lao đến và quỳ xuống bên Mike. - Xảy ra chuyện gì thế này?

- Chào chị. - Giọng hần chỉ còn là tiếng ào phào.

- Cậu ấy bị bắn, - Paige nói. - Mất máu nhiều quá.

- Đưa đến bệnh viện thôi. - Kat nói.

Mike lắc đầu.

- Không, - hần thì thào. - Chị là bác sĩ. Hãy chữa cho em.

Kat nhìn Paige.

- Mình có thể cầm máu bằng mọi cách, nhưng viên đạn còn trong người. Chúng ta không có dụng cụ ở đây để lấy nó ra.

- Nó vẫn bị mất máu. - Kat nói. Cô nâng đầu đưa em lên tay. - Nghe đây, Mike. Nếu không cho cấp cứu, em sẽ chết mất thôi.

- Không... thể... lộ... ra. Em không muốn cảnh sát biết...

Kat nói trầm giọng.

- Em đã dính vào chuyện gì, Mike?

- Không có gì đâu. Em ký một... hợp đồng kinh doanh... thất bại... mấy thằng khốn đó rò lên và bắn em.

Đó là câu chuyện Kat đã nghe hàng trăm lần. Dối trá. Tất cả là dối trá. Trước kia cô biết, và bây giờ cô vẫn biết, nhưng cô cố tránh né sự thật.

Mike bám vào cánh tay Kat.

- Chị giúp em với, chị.

- Được rồi. Chị sẽ giúp em, Mike. - Kat cúi xuống, hôn lên má cậu em. Rồi cô đứng lên và bước tới điện thoại quay số bệnh viện.

- Bác sĩ Hunter đây, - cô nói giọng run rẩy. - Tôi cần ngay một xe cấp cứu...

Ở bệnh viện, Kat nhờ Paige mổ cho Mike để lấy viên đạn ra.

- Cậu ta mất nhiều máu, - Paige bảo bác sĩ phụ mổ. - Truyền thêm một đơn vị nữa.

Trời hửng sáng khi cuộc phẫu thuật kết thúc. Và thành công.

Paige gọi Kat ra một bên.

- Cậu muốn mình ghi vào biên bản thế nào? - Cô hỏi. - Mình có thể báo cáo như một tai nạn, hoặc...

- Không. - Kat nói. Giọng cô đầy đau khổ. - Lẽ ra mình phải làm điều này từ lâu rồi. Mình muốn cậu báo cáo là vết thương do súng đạn gây ra.

Mallory đang đợi Kat ở ngoài phòng mổ.

- Kat! Anh nghe nói về em trai em...

Kat gật đầu mệt mỏi.

- Anh rất tiếc. Cậu ấy không sao chứ?

Kat nhìn Mallory và nói:

- Vâng! Lần đầu tiên trong đời, Mike sẽ yên ổn.

Mallory xiết chặt tay Kat.

- Anh chỉ muốn em biết rằng đêm qua thật tuyệt.

- Em là một phép thần. Ôi, anh vừa sực nhớ ra. Mấy tay bác sĩ đánh cuộc với anh đang đợi. Nhưng sau chuyện vừa xảy ra, chắc em không muốn đến gặp họ với lý do đó...

- Tại sao không?

Cô khoác tay Ken và hai người sánh vai tới phòng nghỉ. Đám bác sĩ trần trối nhìn họ tiến lại gần.

- Chào Kat, - Grundy nói. - Chúng tôi cần một lời chứng của cô. Bác sĩ Mallory khẳng định là qua đêm cùng với cô, rất tuyệt vời.

- Còn hơn cả tuyệt vời, - Kat nói. - Phải nói là kỳ diệu! - Cô hôn lên má Mallory. - Gặp anh sau nhé, anh yêu.

Cánh đàn ông đứng đó, ngạc nhiên và giận dữ nhìn Kat đi ra.

Trong phòng thay đồ bác sĩ, Kat nói với Paige và Honey.

- Vừa rồi bắn cả lên, mình chưa kịp thông báo với các cậu một tin mới.

- Tin gì thế?

Ken đã cầu hôn với mình.

Vẽ sững sờ hiện trên mặt họ.

- Cậu đùa! - Paige nói.

- Không. Anh ấy đã ngỏ lời với mình tối hôm qua. Và mình đã đồng ý.

- Nhưng cậu đừng lấy hấn! - Honey la lên. - Cậu biết tổng hấn ta rồi còn gì. Hấn chỉ muốn lôi được cậu lên giường để thắng cuộc thôi.

- Anh ấy đã thắng. - Kat toe toét cười.

Paige nhìn cô:

- Cậu lú lẫn mất rồi, Kat.

- Chúng ta đã nhầm về Ken, - Kat nói. - Hoàn toàn nhầm. Chính Ken đã thú nhận với mình về chuyện cá cược. Suốt thời gian qua anh ấy rất day dứt. Các cậu có biết chuyện gì không? Mình đi chơi với Ken để trừng trị anh ấy, và anh ấy đi với mình để mong được cuộc. Kết cục là bọn mình đã phải lòng nhau. Ôi mình không thể nói hết là mình hạnh phúc biết chừng nào!

Honey và Paige đưa mắt nhìn nhau.

- Khi nào cậu cưới? - Honey hỏi.

Bọn mình chưa bàn chuyện đó, nhưng chắc là sắp thôi Minh muốn hai đứa cậu làm phù dâu cho mình.

- Yên trí, - Paige nói. - Bọn mình nhận đấy. Nhưng một nỗi nghi ngờ vẫn lẩn quất trong tâm trí cô. Cô ngập. - Thật là một đêm dài. Minh về nhà ngủ đây.

- Minh ở đây với Mike, - Kat nói. - Khi nào nó tỉnh, cảnh sát sẽ đến hỏi chuyện. - Cô cầm lấy tay các bạn. - Cảm ơn, các cậu tốt với mình quá.

Trên đường về nhà, Paige nghĩ lại chuyện xảy ra lúc đêm. Cô biết Kat thương xót cậu em đến mức nào. Phải can đảm lắm mới dám giao cậu ta cho cảnh sát. Lẽ ra mình phải làm điều này từ lâu rồi.

Chuông điện thoại reo vang khi Paige bước vào nhà. Cô vội nhấc máy.

Đó là Jason.

- Chào. Anh chỉ gọi để nói rằng anh nhớ em. Em sống ra sao?

Paige muốn kể cho anh nghe, để chia sẻ nỗi niềm. Nhưng đây là chuyện riêng của Kat.

- Vẫn bình thường thôi. - Cô nói.

- Tốt lắm. Bữa tối nay em có rảnh không?

Paige hiểu đó không chỉ đơn thuần là một lời mời ăn tối. Nếu còn gặp gỡ mình sẽ gắn bó với anh ta mất. Cô biết đây là một trong những quyết định quan trọng nhất của đời cô.

Cô hít một hơi sâu.

- Jason... Chuông cửa reo lên. - Chờ em một chút nhé, Jason.

Paige đặt phon xuống và ra mở cửa.

Chính là Alfred Turner

25. Chương 25

Chương 25

Paige đứng chờ ra.

Alfred mỉm cười.

- Anh vào được không?

Cô lắp bắp:

- Tất... tất nhiên. Em x... in lỗi. - Cô nhìn Alfred bước vào phòng khách, lòng tràn ngập những cảm xúc trái ngược. Cô vừa sung sướng, vừa hồi hộp, vừa giận dữ. Sao mình lại thế này? Paige nghĩ. Có khi anh ấy chỉ ghé qua thăm hỏi.

Alfred quay sang cô:

- Anh bỏ Karen rồi.

Paige choáng váng.

Alfred bước lại gần cô.

- Paige, anh đã sai lầm kinh khủng. Lẽ ra, anh không bao giờ được bỏ em. Không bao giờ.

- Alfred... - Paige sực nhớ ra. - Xin lỗi.

Cô vội vã tới nhấc máy.

- Jason?

- Thế nào Paige? Và tối nay, chúng ta có thể ...

- Em... em không thể gặp anh được đâu.

-Ồ nếu tối nay không được thì tối mai vậy nhỉ?

- Em... em không chắc...

Anh cảm thấy sự căng thẳng trong giọng cô.

- Em sao thế?

- Không. Không sao. Mai em sẽ gọi cho anh và giải thích tất cả.

- Thôi được. - Giọng anh nghe có vẻ hoang mang.

Paige đập máy.

- Anh nhớ em, Paige. - Alfred nói. - Em có nhớ anh không?

Không. Tôi chỉ đuổi theo những người qua đường và gọi họ là Alfred thôi.

- Có. - Paige thú nhận.

- Anh biết mà. Chúng ta thuộc về nhau. Luôn luôn là như vậy.

Thật ư? Thế thì tại sao anh lại lấy Karen? Anh tưởng anh có thể bước ra bước vào cuộc đời tôi lúc nào tùy thích hay sao?

Alfred đứng sát vào cô:

- Đúng không em?

Paige nhìn anh, bối rối:

- Em không biết...

Alfred cầm lấy tay cô.

- Đương nhiên là đúng rồi.

- Chuyện gì đã xảy ra với Karen?

Alfred nhún vai.

- Karen là một sai lầm. Anh cứ nghĩ hoài về em và những năm tháng tuyệt diệu của chúng ta. Chúng ta luôn hợp nhau, về mọi thứ.

Cô nhìn anh, thận trọng, dè dặt.

- Alfred...

- Paige, anh về đây để ở lại. Nhưng không phải ở đây. Chúng ta sẽ đi New York.

- New York?

- Phải. Rồi anh sẽ nói em nghe. Cho anh một tách cà phê đi chứ.

- À vâng. Em sẽ pha ngay, chỉ vài phút thôi.

Alfred theo Paige vào bếp và xem cô pha cà phê.

Cô cố gắng sắp xếp những ý nghĩ lộn xộn trong đầu. Cô đã mong mỏi đến tuyệt vọng Alfred quay lại, và bây giờ anh đang ở đây...

Alfred nói:

- Paige, anh đã học được nhiều trong mấy năm qua. Anh đã khôn lớn ra rồi.

- Sao?

- Đúng vậy. Em biết đấy, anh đã làm việc cho WHO gần đây này.

- Em biết.

- Những đất nước ấy chẳng biến đổi gì, vẫn y hệt như cái hồi chúng ta còn nhỏ. Sự thật, một số nước còn tồi tệ đi. Bệnh tật nhiều hơn, đói khổ hơn...

- Nhưng anh vẫn cứu giúp họ. - Paige nói.

- Phải, và bắt chột anh tỉnh ra.

- Tỉnh ra?

- Anh nhận thấy anh đang bỏ phí cuộc đời. Anh chui rúc mãi ở đó, sống trong khốn khổ, làm việc hai tư tiếng một ngày, cứu chữa cho một lũ man di mọi rợ, trong khi anh có thể kiếm hàng đồng tiền ở đây.

Paige không tin vào tai mình nữa.

- Rồi anh gặp một bác sĩ có phòng khám ở Đại lộ Công Viên, New York. Em có biết một năm hắn làm được bao nhiêu tiền không? Hơn năm trăm ngàn đô! Em nghe rõ chưa hả? Năm trăm ngàn đô la một năm?

Paige chăm chăm nhìn anh.

- Anh tự hỏi: "Cả đời mình kiếm đâu ra số tiền ấy? - ông ta đã đề nghị anh cộng tác. - Alfred nói tự hào. - Và anh sẽ hành nghề với ông ta. Đó là lý do anh và em chuyển đến New York.

Paige đứng lặng, tê tái vì những điều cô đang nghe.

- Anh có thể kiếm đủ cho chúng ta một dãy phòng trên tầng thượng, mua cho em quần áo đẹp và tất cả những gì anh vẫn thường hứa với em. - Anh toét miệng cười. - Em ngạc nhiên lắm hả?

Miệng Paige khô khốc.

- Em... em không biết phải nói gì.

Alfred bật cười.

Hắn nhiên rồi. Năm trăm ngàn đô la một năm đủ làm cho bất cứ ai kinh ngạc.

- Em không nghĩ đến tiền, - Paige nói chậm chạp.

- Không ư?

Cô nhìn anh, như thể lần đầu tiên mới gặp.

- Alfred, khi anh làm việc cho WHO, anh có cảm thấy mình đang giúp đỡ mọi người không?

Alfred nhún vai:

- Không gì có thể giúp nổi những con người ấy. Mà quan tâm đến họ làm quái gì. Em có thể tin nổi Karen lại muốn anh ở lại Bangladesh không? Anh cầm lấy tay Paige... - Và anh về đây với em. Em hơi trầm lặng. Bất ngờ quá phải không?

Paige nghĩ đến cha cô. Ông đã có thể thành công lớn ở Đại lộ Công Viên, nhưng ông không màng tới tiền bạc. Mỗi quan tâm duy nhất của ông là cứu chữa con người.

- Anh đã ly dị Karen, nên chúng ta có thể cưới nhau ngay bây giờ. - Anh vỗ vào tay cô. - Em nghĩ thế nào về chuyện sống ở New York?

Paige hít một hơi sâu.

- Alfred...

Anh mỉm cười chờ đợi.

- Sao hả em?

- Anh đi đi.

Nụ cười từ từ biến mất:

- Cái gì?

Paige đứng dậy.

- Em muốn anh đi khỏi đây.

Anh lúng túng:

- Em muốn anh đi đâu?

- Em không thể nói được. Điều đó sẽ xúc phạm đến anh.

Sau khi Alfred đi khỏi, Paige ngồi nghĩ ngợi miên man. Kat nói đúng. Cô đã cô nứ một bóng ma. Cứu chữa cho một lũ man di mọi rợ, trong khi anh có thể kiếm hàng đông tiền ở đây... Năm trăm ngàn đô la một năm!

Và đó là hình ảnh mình vương vấn đến tận bây giờ! Cô nghĩ một cách ngạc nhiên. Lẽ ra cô phải thấy buồn, nhưng không, lòng cô tràn đầy cảm giác hoan hỉ. Bỗng chốc cô được tự do. Bây giờ cô đã biết mình muốn gì.

Cô nhắc máy gọi Jason. Anh đáp ngay:

- Alô!

- Jason, Paige đây. Anh còn nhớ đã kể với em về ngôi nhà ở thung lung Noe không?

- Có.

- Em muốn đến xem. Tối nay anh rảnh chứ?

Jason trầm giọng:

- Em có thể cho anh biết chuyện gì đã xảy ra không, Paige? Anh thật bối rối.

- Chính em mới là người bối rối. Em tưởng em yêu một người đàn ông mà em quen biết từ lâu. Nhưng anh ta không còn là người ấy nữa. Bây giờ em biết em muốn gì rồi.

- Gì vậy?

- Em muốn xem ngôi nhà của anh.

Thung lũng Noe thuộc về một kỷ nguyên khác.

Đó là một ốc đảo xanh tươi giữa tâm điểm của một trong những thành phố tân kỳ nhất thế giới. Ngôi nhà của Jason là một hình ảnh phản chiếu con người anh - ấm cúng, gọn gàng và duyên dáng. Anh dẫn Paige đi thăm khắp nhà.

- Đây là phòng khách, đây là bếp, buồng tắm dành cho khách, phòng làm việc... - Anh nhìn cô và nói, - phòng ngủ ở trên gác. Em có muốn xem không?

Paige nói nhỏ:

- Em rất muốn.

Họ lên cầu thang, vào phòng ngủ. Tim Paige đập dồn. Điều đang xảy ra là không thể tránh khỏi. Lẽ ra mình phải biết ngay từ đầu.

Cô không biết nổi ai đã đi bước đầu tiên khi họ. Ở trong vòng tay nhau và môi của Jason đã gắn lấy môi cô. Họ bắt đầu cởi quần áo cho nhau, cả hai cùng hồi hã. Rồi họ nằm lên giường, cùng nhau.

- Lạy Chúa, - anh thì thầm. - Anh yêu em.

- Em biết, - Paige trêu. - Từ lúc em bảo anh phải mặc áo choàng trắng, đúng không?

Rồi Paige nói thêm:

- Em muốn ngủ lại đêm nay.

Jason mỉm cười:

- Sáng ra em không ghét anh chứ?

- Em hứa mà.

Họ trò chuyện... làm tình... và trò chuyện, suốt đêm. Buổi sáng, cô làm điểm tâm cho anh.

Jason ngắm cô làm, và nói:

- Anh không biết mình may mắn đến mức nào, nhưng anh cảm ơn em.

- Em mới là người may mắn.

u trả lời.

- Em biết không? Lời cầu hôn của anh vẫn chưa có cả

- Anh sẽ có chiều nay.

Chiều hôm đó, một người đưa tin mang một chiếc phong bì đến văn phòng của Jason. Bên trong là tấm các anh đã gửi kèm với ngôi nhà mẫu.

26. Chương 26

Chương 26

Lou Dinetto chuẩn bị xuất viện. Kat đến phòng hắn để chào. Rhino và Shadow đã có ở đó.

Thấy Kat vào, Dinetto quay sang hai tên đồ đệ, quát:

- Biến đi!

Kat nhìn chúng lùi ra khỏi phòng.

Dinetto nhìn Kat và nói:

- Tôi nợ cô một.

- Ông không nợ tôi gì hết.

- Cô nghĩ cái mạng tôi rẻ thế ư? Tôi nghe tin cô sắp lấy chồng.

- Đúng vậy.

- Một bác sĩ.

- Hãy bảo anh ta chăm sóc cô cẩn thận, nếu không anh ta sẽ phải trả lời trước tôi đấy.

- Tôi sẽ nhắc lại.

Một thoáng ngập ngừng.

- Tôi rất tiếc về chuyện Mike.

- Nó không sao đâu, - Kat nói. - Tôi đã trò chuyện rất lâu với nó. Nó sẽ bình phục.

- Tốt. - Hắn chìa ra một phong bì to tướng. Một chút gọi là quà cưới cho cô.

Kat lắc đầu.

- Không, cảm ơn.

- Nhưng...

- Ông hãy giữ mình.

- Cô cũng vậy nhé. Cô biết không? Cô thực sự là người đàn bà cứng cỏi. Tôi muốn cô hãy nhớ điều này.

- Nếu cô cần giúp đỡ - bất cứ điều gì. - Hãy đến tôi. Cô nghe rõ không?

- Tôi nghe rõ.

Cô biết hẳn thực tâm. Và cô cũng biết mình sẽ không bao giờ nhờ cậy đến gã.

Những tuần sau đó, Paige và Jason gọi cho nhau ba bốn lần trong ngày, và ở bên nhau tất cả những đêm Paige không phải trực.

Bệnh viện bận rộn hơn bao giờ hết. Paige đã trực một mạch ba mươi sáu tiếng liền đầy những ca cấp cứu. Cô vừa ngã lưng xuống chiếc giường đơn thì nghe tiếng réo khẩn thiết của chuông điện thoại.

Cô quờ quạng nhắc ông nghe:

- A lô!

- Bác sĩ Taylor, xin mời đến ngay phòng 422, stat.

Paige cố định thần. Phòng 422. Đó là bệnh nhân của bác sĩ Barker. Lance Keny. Ông ta vừa mới thay van hai lá. Chắc có chuyện gì rồi. Paige lập cập leo xuống giường và đi ra hành lang vắng vẻ. Cô quyết định không chờ thang máy. Cô chạy lên cầu thang.

Có thể y tá chỉ lo lắng thôi. Nếu nghiêm trọng, mình sẽ gọi bác sĩ Barker, cô nghĩ.

Cô bước vào phòng 422, dừng lại nơi cửa. Bệnh nhân đang rên rỉ và thở hồng hộc. Y tá trông thấy Paige, như trút được gánh nặng.

- Tôi không biết phải làm gì, thưa bác sĩ. Tôi...

Paige vội vã đến bên giường bệnh.

- Không sao đâu. - Cô an ủi bệnh nhân. Cô đặt hai ngón tay lên cổ tay ông ta. Mạch đang đập điên cuồng. Van hai lá lại trực trặc.

- Cho giảm đau đã. - Paige ra lệnh.

Y tá chuẩn bị xong, Paige tiêm vào ven người bệnh. Rồi cô hạ lệnh:

- Yêu cầu y tá trưởng bố trí tốp mổ ngay. Và cho gọi bác sĩ Barker, stat.

Mười lăm phút sau, Kelly đã ở trên bàn mổ. Tốp phẫu thuật gồm hai y tá dụng cụ, một y tá tuần hoàn và hai bác sĩ nội trú. Một màn hình vô tuyến đặt ở góc cao trong phòng, biểu hiện nhịp tim, điện tâm đồ và huyết áp.

Bác sĩ gây mê bước vào, và Paige lập tức có cảm giác tai ương. Đa số các bác sĩ gây mê ở bệnh viện đều có tay nghề cao, nhưng Herman Kock là một ngoại lệ Paige đã cố tránh anh ta hết mức có thể. Cô không tin anh ta. Bây giờ cô không có lựa chọn nào khác.

Paige nhìn anh ta cố định ống truyền trong khi cô trằm trằm vãi phủ có khoét ô mổ lên ngực bệnh nhân.

- Nối một đường vào tĩnh mạch cổ, - Paige nói.

Kock gật đầu.

- Vấn đề ở đây là gì thế? - Một bác sĩ nội trú hỏi.

- Bác sĩ Barker vừa thay van hai lá hôm qua. Tôi nghĩ van bị đứt. - Paige nhìn bác sĩ Kock. - Bệnh nhân đã mê chưa?

Kock gật đầu:

- Say sưa như nằm ngủ ở nhà vậy.

Mong sao đứng là như thế, Paige nghĩ.

- Anh dùng gì đấy?

- Propofol.

Cô gật đầu:

- Được rồi. Bắt đầu!

Một bác sĩ nội trú bật nhạc.

Paige bước tới bên bàn mổ dưới ngọn đèn sáng trắng 1.100 watt và quay sang y tá dụng cụ.

- Đưa tôi con dao mổ...

Paige bắt đầu tháo các mối chỉ từ cuộc phẫu thuật hôm trước. Tiếp theo cô cắt một đường tử chân cổ xuống xương ức trong khi một bác sĩ nội trú thấm máu bằng những miếng gạc.

Cô thận trọng lách qua những lớp mỡ, lớp cơ, và trước mắt cô hiện ra quả tim đang đập ngoi ngóp.

- Vấn đề là đây, - Paige nói. - Tâm nhĩ bị thủng. Máu tụ lại xung quanh và dồn ép tim. - Paige nhìn màn hình trên tường.

- Tăng lưu lượng lên. - Paige ra lệnh.

Cửa phòng mổ bật mở và Lawrence Barker bước vào ông ta đứng sang một bên theo dõi sự việc.

Paige nói:

- Bác sĩ Barker, ông có định...

- Đây là ca mổ của cô.

Paige nhìn nhang sang Kock.

- Cẩn thận. Kéo gây mê quá liều đấy. Chậm lại, mẹ kiếp.

- Nhưng tôi...

- Tốc độ V rồi kìa? Huyết áp đang tụt?

- Cô muốn tôi phải làm gì? - Kock hỏi bất lực.

- Anh ta phải biết chứ.

- Tiêm Lidocaine và Epinephrine! Ngay lập tức! - Cô gào lên.

- Vâng.

Cô nhìn Kock lấy thuốc và tiêm vào tĩnh mạch của bệnh nhân.

Một bác sĩ nội trú nhìn lên màn hình và kêu:

- Huyết áp rơi rồi!

Paige làm việc cuống cuống để ngăn dòng máu. Cô ngược nhìn Kock.

- Lưu lượng quá nhiều! Tôi đã bảo anh...

Tiếng tim đập trên màn hình bỗng nhiên hỗn loạn.

- Lạy Chúa! Có chuyện rồi!

- Đưa tôi máy khử rung! - Paige la lên thất thanh.

Y tá tuần hoàn mở hai bảng điều khiển vô trùng, cắm điện và đưa cho Paige.

Paige áp chúng thẳng lên tim của Kelly. Người bệnh giật lên, rồi rũ xuống.

Cô thử lại lần nữa, cố làm ông ta sống lại, cố làm ông thở lại. Vô ích. Trái tim nằm bất động, một cơ quan vô dụng, đã chết.

Paige nổi giận. Cuộc phẫu thuật của cô đã gần thành công. Nhưng Kock đã gây mê quá liều.

Khi Paige áp máy khử rung lên cơ thể Lance Kelly lần thứ ba, bác sĩ Barker bước đến bên bàn mổ và nói:

- Cô giết ông ta rồi.

27. Chương 27

Chương 27

Jason đang dự cuộc họp thiết kế thì thư ký của anh thông báo.

- Bác sĩ Taylor đang chờ ở đầu đây. Tôi bảo cô ấy gọi lại nhé?

- Không. Để tôi nói chuyện. - Jason nhắc ông nghe. - Paige?

- Jason... em cần anh! - Cô nức nở.

- Có chuyện gì thế em?

- Anh có thể đến nhà em được không?

- Tất nhiên. Anh đến ngay đây. - Anh đứng dậy. - Cuộc họp kết thúc. Chúng ta sẽ tiếp tục vào sáng mai.

Nửa tiếng sau, Jason đến căn hộ của Paige. Cô mở cửa và lao vào vòng tay anh. Mắt cô đỏ hoe vì khóc.

- Sao thế này? - Jason hỏi.

- Thật khủng khiếp! Bác sĩ Barker nói em... em giết bệnh nhân, mà sự thực, đó... đó không phải là lỗi của em! - Giọng cô vỡ ra. - Em không chịu đựng nổi nữa...

- Paige, - Jason nói nhẹ nhàng, - em đã kể với anh là ông ta luôn khó chịu như vậy kia mà, em đau khổ làm gì?

Paige lắc đầu.

- Còn hơn thế nữa kia. Lão ta đã tìm mọi cách nhục mạ em ngay từ hôm đầu cùng làm việc. Jason, nếu một bác sĩ dốt bảo em ngu thì em chẳng thêm bận tâm, nhưng lão quái đản này lại quá giỏi. Em phải tôn trọng sự đánh giá của lão. Em nghĩ em không đủ năng lực.

- Vớ vẩn! - Jason giận dữ. - Em mà không đủ năng lực ư? Mọi người đều nói em là một bác sĩ tuyệt vời.

- Nhưng mọi người không phải là Lawrence Barker.

- Quên Barker đi!

- Em sẽ quên, - Paige nói. - Em sẽ bỏ bệnh viện.

Jason ôm lấy cô.

- Paige, anh biết em yêu nghề, biết em sẽ không thể nào bỏ được.

- Em không bỏ nghề đâu. Em chỉ không bao giờ muốn thấy lại cái bệnh viện này nữa.

Jason rút khăn lau nước mắt cho Paige.

- Em xin lỗi đã làm anh bận lòng vì tất cả những chuyện này, - Paige nói.

- Thế vị hôn phu để mà làm gì, hả em?

Cô mỉm máo cười.

- Nghe hay lắm. Thôi được. - Paige hít một hơi sâu: Em đỡ hơn rồi. Cám ơn anh đã an ủi em. Em đã gọi điện cho bác sĩ Wallace xin thôi việc. Bây giờ em đến bệnh viện gặp ông ta đây.

- Hẹn em tối nay nhé.

Paige đi qua những hành lang bệnh viện, biết rằng đây là lần cuối cùng. Xung quanh cô là tiếng ồn ào quen thuộc và những con người hối hả ngược xuôi.

Nơi đây đã trở thành mái ấm của cô, thân thiết với cô hơn là cô tưởng. Cô nghĩ đến Jimmy và Chang, và bao nhiêu bác sĩ tuyệt vời mà cô đã cùng làm việc.

Jason yêu quý đã cùng đi tua với cô trong chiếc áo choàng trắng. Cô đi qua căng tin, nơi cô cùng Honey và Kat đã ăn hàng trăm bữa sáng, qua phòng ngủ, nơi họ định tổ chức dạ tiệc mà không thành. Những hành lang và những căn phòng đầy kỷ niệm. Minh sẽ nhớ nơi này, Paige nghĩ, nhưng mình từ chối làm việc cùng dưới một mái nhà với con quái vật ấy.

Cô đến văn phòng của bác sĩ Wallace. Ông ta đang đợi cô

- Phải nói là cú phen của cô làm tôi ngạc nhiên đấy Paige! Cô quyết định dứt khoát chưa?

- Rồi, thưa bác sĩ.

Benjamin Wallace thở dài:

- Thôi được. Trước khi cô đi, bác sĩ Barker muốn gặp cô.

- Tôi cũng đang muốn gặp ông ta đây.

Bao cảm giận chất chứa trong lòng Paige sôi lên sùng sục.

- Ông ta ở trong phòng thí nghiệm. Thôi... chúc cô may mắn.

- Cám ơn. - Paige đáp rồi xăm xăm tới gặp "hung thần".

Bác sĩ Barker đang sắn soi một số phim dương bản dưới kính hiển vi. Khi Paige bước vào, ông ta ngẩng lên và hỏi ngay:

- Tôi nghe nói cô quyết định rời khỏi bệnh viện?

- Đúng vậy. Cuối cùng thì ông cũng thoả nguyện rồi chứ?

- Thế là thế nào? - Barker ngạc nhiên.

- Ông đã muốn tôi rút xéo khỏi đây ngay từ phút đầu tiên nhìn thấy tôi. Được, ông thắng rồi đấy. Tôi không thể chống chọi ông hơn được nữa. Khi ông bảo tôi giết bệnh nhân của ông, tôi... - Giọng Paige đứt đoạn. - Tôi... tôi nghĩ ông là đồ vô lương tâm, ngấm máu phun người. Tôi căm thù ông.

- Cô ngồi xuống đi, - Barker nói.

- Không. Tôi không còn gì để nói nữa.

- Nhưng tôi còn. Mẹ kiếp! Cô tưởng cô là ai mà...

Đột nhiên, ông ta cứng họng và bắt đầu thở hổn hển.

Paige đứng đó, kinh hoàng nhìn bác sĩ Barker với những ngón tay co quắp túm chặt lấy ngực áo, ngã vật xuống ghế, mồm há hốc, gương mặt nhợt nhạt vẹo sang một bên.

Tức khắc, cô lao đến bên ông ta.

- Bác sĩ Barker! - Cô chụp lấy điện thoại và gào vào máy. - Mật mã Đỏ! Mật mã Đỏ!

- Ông ấy bị đột quỵ nặng, - bác sĩ Peterson nói. - Còn quá sớm để kết luận ông ấy có qua khỏi được không.

- Đó là lỗi tại mình, Paige nghĩ. Mình đã cầu cho ông ta chết. Cô cảm thấy khốn khổ.

Cô quay lại gặp Ben Wallace.

- Tôi rất tiếc về chuyện xảy ra, - cô nói. - Ông ta là một bác sĩ giỏi.
- Đúng. Đáng tiếc thật. Rất đáng tiếc... - Wallace quan sát cô giây lâu. - Paige, nếu bác sĩ Barker không thể làm việc tại đây nữa, cô có ý định ở lại không?

Paige ngáp ngừng.

Có chứ... Dĩ nhiên.

28. Chương 28

Chương 28

Bệnh án của ông ta ghi: John Cronin, đàn ông, da trắng, 70 tuổi. Chẩn đoán: u tim.

Paige chưa gặp John Cronin. Ông ta đã được lên lịch phẫu thuật tim. Cô vào phòng ông ta, đi cùng với một y tá và một bác sĩ. Cô mỉm cười niềm nở và nói:

- Chúc buổi sáng tốt lành, ông Cronin.

Người ta vừa rút ra các thứ ống, quanh miệng ông ta vẫn còn vết băng dính. Và tay trái được nối với hai chai truyền dịch lơ lửng trên đầu.

Cronin nhìn Paige.

- Cô là cái đích gì vậy?
- Tôi là bác sĩ Taylor. Tôi sẽ khám cho ông và...
- Cút ngay! Đừng có động tay vào người tôi.
- Sao người ta không cho tôi một bác sĩ thực sự nhỉ?

Nụ cười của Paige tắt lặng.

- Tôi là phẫu thuật gia tim mạch. Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp ông.
- Cô sẽ mổ tim tôi?

- Đúng vậy, tôi...

John Cronin nhìn người bác sĩ đi cùng Paige và nói:

- Vì Chúa, đây là thứ tốt nhất của cái bệnh viện này đấy hả?
- Tôi đảm bảo với ông, bác sĩ Taylor rất có trình độ - người bác sĩ kia nói.
- Cái mông đít tôi cũng thế.

Paige nói cứng nhắc:

- Hay ông muốn mời bác sĩ phẫu thuật riêng?
- Tao không có, - Ông già rít lên. - Tao không đủ tiền cho lũ lang băm chết tiệt đó. Bác sĩ chúng bay thấy đều như vậy. Chỉ quan tâm đến tiền, còn mạng người chẳng đáng nửa xu. Với chúng bay thì bệnh nhân chỉ là những miếng thịt.

Paige cố kiềm chế mình.

- Tôi biết lúc này ông đang hoảng loạn, nhưng...
- Hoảng loạn? Chỉ vì mày sẽ cắt tim tao à? - Ông ta gào lên. - Tao biết tao sẽ chết trên bàn mổ. Mày sẽ giết tao. Tao hy vọng người ta biết mày giết người.
- Đủ rồi đấy! - Paige nói.
- Nếu ta chết thì lý lịch của cô cũng chẳng ra gì, phải không cô ả bác sĩ? Có lẽ ta sẽ cho cô mổ thịt ta.

Paige cảm thấy mình ghen thối. Cô bảo người y tá:

- Tôi muốn làm điện tâm đồ và xét nghiệm hoá học. - Cô đưa mắt nhìn John Cronin lần nữa, rồi đi ra khỏi phòng.

Một tiếng sau, khi Paige quay lại với các bản xét nghiệm, John Cronin ngẩng lên:

- Ôi dào, con mẹ ấy lại đến.

Paige mở cho John Cronin vào sáu giờ sáng hôm sau.

Ngay lúc mở lồng ngực ông ta, cô đã biết không còn hy vọng gì nữa. Vấn đề không phải là tim. Các cơ quan nội tạng của Cronin đã có dấu hiện di căn.

Một bác sĩ nội trú thốt lên:

- Ôi lạy Chúa! Chúng ta làm gì bây giờ?

Chúng ta sẽ cầu nguyện để người này không phải sống quá lâu.

Khi Paige ra khỏi phòng mổ, cô thấy một phụ nữ và hai người đàn ông đang đợi cô ngoài hành lang.

Người phụ nữ có mái tóc đỏ rực, mặt bị son phấn và nồng nặc mùi nước hoa rẻ tiền.

Chị ta mặc một chiếc váy bó sát người như để khẳng định thêm tấm thân đầy nhục cảm. Hai người đàn ông cỡ ngoại tứ tuần, và cả hai đều tóc đỏ. Với Paige, trông họ như một gánh xiếc.

- Cô là bác sĩ Taylor? - Người đàn bà hỏi.

- Vâng.

- Tôi là bà Cronin. Còn đây là các anh trai tôi. Chồng tôi thế nào?

Paige ngập ngừng. Cô nói thận trọng.

- Ca mổ đã kết thúc như chúng tôi dự đoán.

- Ôi ơn Chúa! - Bà Cronin kêu lên thống thiết, chấm chấm mắt bằng một chiếc khăn tay ren. - Tôi sẽ chết mất nếu có gì không may xảy ra với John!

Paige có cảm giác như đang xem một vở kịch rẻ tiền.

- Tôi có thể gặp người yêu quý của tôi bây giờ không?

- Chưa được, thưa bà Cronin. Ông ấy đang ở trong phòng hồi sức. Ngày mai bà hãy nên quay lại.

- Chúng tôi sẽ quay lại. - Chị ta quay sang đám đàn ông. - Đi thôi các tướng.

Paige nhìn họ đi khỏi. Tội nghiệp John Cronin, cô nghĩ.

Paige nhận được báo cáo vào sáng hôm sau. Ung thư đã di căn khắp cơ thể Cronin. Quá muộn rồi để điều trị bức xạ.

Chuyên gia ung thư nói với Paige.

- Không còn làm gì được ngoài việc giữ cho bệnh nhân dễ chịu. Ông ta sẽ đau khủng khiếp đấy.

- Ông ta còn bao nhiêu thời gian nữa?

- Nhiều lắm là một hoặc hai tuần.

Paige vào thăm John Cronin trong phòng chăm sóc đặc biệt. Ông đang ngủ. Ông không còn là lão già cẩu kính, cay độc nữa, mà là một con người đang chống chọi tuyệt vọng để giành lấy sự sống. Ông phải thở bằng máy, và đang được tiếp ven. Paige ngồi xuống bên giường, nhìn ông. Trông ông mệt mỏi và giống như người bại trận. Ông là một trong những kẻ xấu số Paige nghĩ thầm. Thậm chí với tất cả phép mầu của y học hiện đại, chúng ta cũng không thể làm gì để cứu được. Cô dịu dàng chạm vào tay ông. Một lúc sau, cô đi ra.

Chiều hôm đó, Paige lại ghé qua thăm Cronin.

Ông đã được bỏ máy hô hấp. Khi mở mắt và nhìn thấy Paige, ông nói thần thờ.

- Ca mổ xong rồi, hả?

Paige mỉm cười trấn an.

- Vâng. Tôi ghé qua xem ông có được dễ chịu không.

- Dễ chịu à? - Ông ta khịt mũi. - Cô quan tâm để làm quái gì?

- Xin đừng cãi vã nữa, - Paige nói.

Cronin nằm yên, lặng lẽ quan sát cô.

- Người ta kể với tôi rằng cô đã mổ rất khéo.

Paige không nói gì.

- Tôi bị ung thư, đúng không?

- Đúng.

- Có nặng lắm không?

Đó là một câu hỏi mà tất cả các phẫu thuật gia sớm hay muộn cũng phải đương đầu.

- Khá nặng, - Paige nói.

Một thoáng im lặng kéo dài.

- Thế còn chữa trị bằng tia xạ hay phương pháp hoá học thì sao.

- Rất tiếc, cách đó chỉ làm ông khổ sở hơn thôi, mà chẳng giúp được gì...

- Tôi hiểu. Không sao... Tôi đã sống một cuộc đời sung sướng.

- Tôi biết.

- Cô có thể không nghĩ như vậy khi nhìn tôi trong tình trạng này, nhưng tôi đã có vô khối đàn bà.

- Tôi tin.

- Phải. Đàn bà... tiệc tùng... xì gà ngon... Cô có gia đình chưa?

- Chưa ạ.

- Cô cần phải có. Ai cũng phải có gia đình. Tôi cũng đã có vợ. Hai lần. Lần đầu tiên sống với nhau được ba mươi năm. Bà ấy là một phụ nữ tuyệt vời. Rồi bà ấy mất vì đau tim...

- Thật đáng tiếc.

- Phải. - Ông ta thở dài. - Sau đó, chắc tôi bị trời trừng phạt nên mới cưới phải một con mụ vô đạo. Ắ và hai thằng anh hấu dối của ắ. Lỗi tại tôi, ai bảo hăng máu lên lắm vào? Mái tóc đỏ của ắ đã làm tôi nóng máu.

- Tôi chắc bà ấy...

- Không phải biện hộ. Cô biết tại sao tôi phải vào nằm cái nhà thương chó chết này không? Vợ tôi quăng tôi vào đây đây. Mụ ta không muốn phí của cho tôi đi bệnh viện tư. Có như thế mụ và mấy thằng anh mới bầu vèo được nhiều tiền của tôi hơn. - Ông ta ngược nhìn Paige. - Tôi còn bao lâu nữa?

- Ông muốn biết sự thật không?

- Không... à có.

- Một hoặc hai tuần.

- Lạy Chúa! Tôi sẽ còn đau đớn khủng khiếp hơn, đúng không?

- Tôi sẽ cố hết sức để cho ông được dễ chịu, thưa ông Cronin.
 - Hãy gọi tôi là John.
 - John.
 - Đời chó má thật, đúng không?
 - Bác nói bác đã sống một cuộc đời sung sướng cơ mà?
 - Đúng, tôi nói vậy. Biết đời sắp hết thì nói đùa thôi. Cô có biết chúng ta đang đi đến đâu không?
 - Tôi không biết.
 - Tôi sẽ cho cô biết khi nào đến đó.
 - Người ta mang thuốc đến kìa. Tôi có thể làm gì giúp bác khuây khoả hơn không?
 - Có! Đêm nay hãy trở lại đây trò chuyện với tôi.
- Hôm nay Paige không phải trực đêm, và cô đã mệt nhoài.
- Tôi sẽ quay lại.
- Đêm đó, khi Paige trở lại thăm John Cronin, ông vẫn thức.
- Bác cảm thấy thế nào?
 - Ông co rúm lại.
 - Kinh khủng. Tôi không phải người giỏi chịu đau. Tôi đã đến ngưỡng cửa rồi.
 - Tôi hiểu.
 - Cô gặp Hazel rồi hả?
 - Hazel?
 - Mụ vợ tôi. Con vô đạo đức ấy. ả và mấy thằng anh ả đến đây thăm tôi. Bọn chúng nói đã gặp cô.
 - Vâng.
 - ả gớm đấy chứ, đúng không? Tôi tự rước vạ vào thân rồi. Chúng không đợi được đến lúc tôi nghèo nữa.
 - Bác đừng nói thế.
 - Sự thật như vậy. Lý do duy nhất Hazel lấy tôi là vì tiền. Nói thật với cô, chuyện đó chẳng làm tôi bận lòng lắm. Tôi đã được tung hoành với cô ả trên giường nhưng rồi ả và mấy thằng anh bắt đầu tham lam vô độ. Chúng luôn luôn muốn nhiều hơn nữa.
- Họ ngồi bên nhau, im lặng.
- Tôi đã kể với cô là tôi chu du được nhiều nơi chưa nhỉ?
 - Chưa ạ.
 - Ồ. Tôi đã đến Thụy Điển... Đan Mạch... Đức. Cô đã sang châu u chưa?
- Cô nghĩ đến hôm ở hăng du lịch. Mình thèm được thấy London chết đi được. Paris mới là nơi mình muốn đi. Mình muốn dạo chơi trên thuyền gondola dưới ánh trăng ở Venice.
- Chưa ạ. Chưa bao giờ.
 - Cô phải đi.
 - Có thể là một ngày nào đó.
 - Chắc cô chẳng kiếm được bao nhiêu ở một bệnh viện như thế này, hả?
 - Cháu kiếm đủ.

Ông gật đầu.

- Ừ. Cô phải sang thăm cháu u. Hãy cho tôi một ân huệ. Hãy đến Paris, nghỉ lại ở Crillon, ăn tối tại nhà hàng Maxim, gọi một miếng bít tết to dày, một chai sâm panh, và trong khi thưởng thức, tôi muốn cô hãy nhớ đến tôi. Cô sẽ làm thế chứ?

Paige đáp chậm rãi.

- Cháu sẽ làm như vậy, một ngày nào đó.

John Cronin quan sát cô.

- Tốt. Thôi, tôi mệt rồi. Mai cô lại đây và nói chuyện với tôi nữa nhé.

- Cháu sẽ quay lại, - Paige nói.

John Cronin đã ngủ.

29. Chương 29

Chương 29

Ken Mallory là người rất tin vào Nữ thần May mắn, và sau cuộc gặp gỡ với cha con Harrison, hắn càng tin chắc rằng mình có thần May mắn phù hộ. Rất hiếm khi có một người giàu có như Alex Harrison lại được đưa vào bệnh viện què như thế này. Và mình là người cứu sống ông ta, nên ông ấy muốn bày tỏ sự cảm ơn. Mallory nghĩ thế.

Ken dò hỏi qua bạn bè về gia đình Harrison. Họ giàu đến mức không thèm che dấu điều đó.

Một người bạn nói.

- Ông ta có chừng vài chục triệu, có khi còn hơn, và một cô con gái rất xinh. Cô này đã có ba bốn đời chồng thì phải. Lần sau cùng là một bá tước.

- Cậu đã gặp nhà Harrison lần nào chưa?

- Chưa bao giờ. Nhà này không hoà mình với dân chúng đâu.

Sáng thứ bảy, Alex Harrison gọi điện cho Ken Mallory.

- Ken này, anh có nghĩ rằng đến tuần sau thì tôi đủ sức khỏe để tổ chức một dạ tiệc không?

- Nếu ông không làm quá phức tạp thì tôi không thấy có lý do gì cản trở cả. - Mallory trả lời.

- Tuyệt. Anh sẽ là khách danh dự đêm đó đấy.

Mallory đột nhiên mừng cuống lên. Ông già thực tâm đây.

- Cảm ơn ông.

- Lauren và tôi sẽ đợi anh vào lúc bảy giờ rưỡi tối thứ bảy. - Ông ta cho Mallory địa chỉ ở Nob Hill.

- Tôi sẽ đến. - Mallory nói. Cơ hội ngàn năm đây.

Mallory có hứa là sẽ đưa Kat đi nhà hát vào tối đó nhưng hủy cuộc hẹn này cũng dễ thôi. Hắn đã thu đủ tiền cá cược và lại còn được vui vẻ với cô gái. Vài lần mỗi tuần hai người lại tìm được một chỗ vắng vẻ, hoặc là ở phòng trực, hoặc một phòng trống nào đó của bệnh viện hoặc ở nhà một trong hai người. Cô ấy tự kiểm chế trong một thời gian dài, Mallory nghĩ, nên bây giờ được giải toả mới ghê gớm thế. Rồi thì đến một lúc nào đó cũng phải nói bai bai thôi.

Hôm có hẹn với nhà Harrison, Mallory gọi điện cho Kat.

- Em yêu, có tin không hay.

- Anh yêu, chuyện gì vậy?

- Một bác sĩ bị ốm và người ta nhờ anh trực thay. Có lẽ tối nay mình không gặp nhau được.

Kat không muốn để Mallory biết rằng cô rất thất vọng, và rằng cô cần ở bên anh đến mức nào, cô chỉ nói nhỏ nhẹ.

- Thôi được, nghề của bác sĩ mà.

- Đúng thế, anh sẽ đền em sau vậy.

- Anh chẳng phải đền gì đâu. Em yêu anh.

- Anh cũng yêu em.

- Ken này, khi nào thì bàn chuyện của chúng mình?

Chuyện gì cơ? - Hấn hỏi, tuy thừa biết cô muốn gì.

Một lời cam kết. Đàn bà bao giờ cũng thế. Họ cứ dùng mỗi chữ, hy vọng những thằng ngổ phá hoài cuộc đời với họ. Nhưng hấn đủ khôn. Đến lúc đó gã sẽ làm ra vẻ rất tiếc rồi cho rơi như hấn đã làm cả chục lần trước nay.

Kat nói tiếp, như thúc giục:

- Bọn mình phải định ngày chứ, Ken? Em còn bao nhiêu việc phải làm.

- Tất nhiên. Bọn mình sẽ làm mà.

- Có thể vào tháng Sáu. Anh nghĩ sao?

- Em chẳng nên biết anh nghĩ gì đâu.

Nếu anh tính đúng thì khi đó anh sẽ có lẽ cưới, nhưng không phải với em.

- Được rồi, chúng ta sẽ bàn chuyện đó. Anh phải đi ngay bây giờ.

Ngôi nhà của Harrison giống như từ trong phim hiện ra, nằm trên một khu đất rộng với những cây cỏ được tỉa tót cẩn thận. Bản thân ngôi nhà gây một cảm giác là nó sẽ tồn tại mãi mãi. Có khoảng hai chục vị khách. Một dàn nhạc nhỏ đang chơi trong phòng khách rộng thênh thang. Khi Mallory bước vào, Lauren bèn tiến lại trong chiếc váy lụa dài quét đất.

Cô nắm chặt tay hấn:

- Xin chào vị khách danh dự. Tôi rất mừng được đón tiếp, anh ở đây.

- Tôi cũng vậy. Ông cụ sức khỏe ra sao?

- Bố tôi rất khỏe. Anh là người hùng trong ngôi nhà này đấy.

Mallory cười khiêm tốn:

- Tôi chỉ làm công việc của mình thôi.

- Tôi cho rằng hàng ngày Chúa vẫn nói những lời như vậy.

Nói đoạn, Lauren cầm tay Mallory dắt đi giới thiệu với khách khứa.

Toàn là khách quan trọng. Trong danh sách có thống đốc bang California, Đại sứ Pháp, chánh án và nhiều nhà hoạt động chính trị, nghệ thuật, tài chính khác. Mallory có cảm giác quyền lực tràn ngập gian phòng này và cảm thấy phần khích. Mình thuộc vào lớp người này, gã nghĩ, chính ở đây, những con người này.

Bữa tiệc thật ngon và phục vụ thật chu đáo, kiểu cách. Cuối cùng khi khách khứa lần lượt ra về, Harrison nói với Mallory:

- Đừng vội đi, Ken, tôi muốn nói chuyện với anh.

- Tôi rất sung sướng. - Ken nở mặt nở mày đáp.

Harrison, Lauren và Ken ngồi trong thư viện. Hai cha con ngồi cạnh nhau.

- Lúc còn trong bệnh viện, khi nói rằng tôi nghĩ anh có một tương lai tuyệt vời trước mắt, là tôi có ý đấy
- Tôi rất cảm ơn sự tin tưởng của ông!
- Anh nên mở phòng khám tư đi.

Mallory cười nhún nhường.

- Tôi e rằng chuyện ấy không dễ dàng, thưa ông Harrison. Cần phải có nhiều thời gian tích lũy kinh nghiệm, và cả tiền bạc nữa, mà tôi thì...
- Bình thường thì thế, nhưng anh đâu phải người bình thường.
- Tôi không hiểu.
- Sau khi anh kết thúc giai đoạn nội trú, cha định gây dựng cho anh một phòng khám, - Lauren nói xen vào như giải thích.

Trong một giây, Mallory chẳng biết nói gì. Mọi việc quá đẹp. Cứ như trong mơ.

- Tôi... tôi chẳng biết nói gì để cảm ơn. - Hấn lắp bắp.
- Tôi có nhiều bạn bè giàu có. Tôi đã nói với họ về anh. Tôi có thể hứa rằng anh sẽ có nhiều khách hàng ngay khi anh mở phòng khám. - Ông bố nhiệt tình hứa hẹn.
- Ba ơi, luật sư mới cần khách hàng chứ. - Cô con gái nũng nịu trách yêu.
- Dù thế nào, tôi thích tài trợ cho anh. Anh có quan tâm tới việc đó không?

Mallory cảm thấy khó thở.

- Rất nhiều, thưa ông. Nhưng tôi không rõ là liệu tôi có đủ tiền trả lại ông.
- Anh không hiểu rồi. Đây là tôi trả anh. Anh chẳng nợ gì hết.

Lauren nhìn Mallory với đôi mắt rực cháy.

- Anh nói đồng ý đi.
- Chỉ có kẻ nào ngốc mới nói không, đúng không. - Mallory làm bộ đùa cợt.
- Rõ rồi. - Lauren nói nhẹ. - Và tôi tin rằng anh chẳng ngốc.

Trên đường về nhà, Ken Mallory như bay trong trạng thái lâng lâng. Người ta bảo cầu được ước thấy. Hấn nghĩ. Đây còn hơn thế. Hấn không cầu mà vẫn được.

Lauren gọi điện đến Mallory:

- Em hy vọng anh không phản đối kết hợp công việc với vui chơi.
- Hấn mỉm cười một mình:
- Không đâu. Em có ý gì đấy?
 - Có một vũ hội từ thiện tổ chức vào tối thứ bảy này. Anh có đưa em đi được không?
 - Ôi cô em, anh sẵn sàng đưa cô em đi mọi nơi. Anh rất sung sướng.

Hấn phải trực ở bệnh viện vào đúng tối hôm đó, nhưng hấn sẽ cáo ốm và người ta sẽ tìm được một ai đó thay thế thôi.

Mallory là người ít khi tin vào sự may rủi, hấn cho rằng thành công chỉ đến khi mọi việc đã được lên kế hoạch cẩn thận. Nhưng những gì đang xảy ra lại vượt quá những giấc mơ ngây cuồng nhất, chẳng thể nào tiên liệu được. Chỉ trong vài ngày hấn đã gặp và quen biết rất nhiều bạn bè của Lauren. Nhịp độ cuộc sống của hấn bị thay đổi. Hấn thường xuyên đi chơi với Lauren đến quá nửa đêm để ngày hôm sau gà gât khi ở

bệnh viện. Người ta kêu ca nhiều về hắn nhưng hắn chẳng quan tâm. Tao sẽ biến khỏi đây sớm, hắn luôn tự nhủ như vậy.

Chỉ riêng nghĩ về khả năng thoát khỏi cái bệnh viện buồn tẻ này và mở một phòng khám riêng đã đủ làm hắn phấn chấn, nhưng thêm vào đó Nữ thần May mắn còn cho hắn một phần thưởng vô giá nữa, đó là Lauren.

Kat bây giờ đã trở thành một vật cản khó chịu.

Mallory luôn phải nghĩ ra cơ này cơ nọ để từ chối gặp cô Khi bị cô gặng hỏi, hắn lại ca cái bài ca cũ rích:

- Em yêu, anh đang phát điên lên vì em đây, tất nhiên anh sẽ cưới em, nhưng ngay bây giờ thì... - và hắn bịa ra một lý do nào đó.

Thế rồi lại chính Lauren là người đề nghị hắn cùng nghỉ cuối tuần với cô ta tại một trang trại của gia đình ở vùng Big Sur. Mallory quá hài lòng. Mọi việc đều trôi chảy, hắn nghĩ, ta sắp sửa sở hữu toàn bộ những thứ này.

Trang trại nằm trên quả đồi phủ đầy phi lao, một toà nhà lớn bằng đá, gạch, gỗ trông ra Thái Bình Dương. Trong nhà có một phòng ngủ của chủ nhân, tám phòng ngủ dành cho khách, một phòng khách rộng thênh thang với lò sưởi xây bằng đá, cả bể bơi trong nhà... Tất cả đều toát lên sự giàu sang lâu đời.

Khi họ vào nhà, Lauren quay lại với Mallory và nói:

- Em đã cho người hầu nghỉ cuối tuần rồi.

Ken cười toác miệng.

- Hay quá.

Hắn vòng tay quanh Lauren và nói cái câu cửa miệng của gã với mọi cô gái.

- Anh đang phát rồ lên vì em đây.

- Chúng tớ cho em xem nào. - Lauren nũng nịu.

Họ quần nhau cả ngày, và Lauren cũng cuồng nhiệt chẳng kém gì Kat.

- Em làm anh tả tơi ra đây này! - Mallory hỗn hển.

- Chính thế. Em chẳng muốn anh còn sức lực để làm tình với một ai nữa.

Lauren nói và ngời dậy, hỏi:

- Anh không còn ai khác nữa phải không, Ken?

- Hoàn toàn không, - Mallory nói thành thật, - thế giới này, với anh, ngoài em ra chẳng còn ai hết. Anh yêu em, Lauren.

Đây là thời điểm quyết định. Tương lai của hắn đã được gói ghém trong một cái hộp đẹp đẽ. Một bác sĩ thành đạt là một chuyện và con rể của Alex Harrison lại là một chuyện khác.

- Anh muốn cưới em.

Chưa bao giờ hắn thành thật như lúc này.

Và hắn nín thở chờ câu trả lời.

- Ồ vâng, anh yêu! Vâng! - Lauren nói.

Trong lúc đó, Kat đang phát điên vì lo lắng. Cô cố gọi cho Mallory ở bệnh viện.

- Tôi rất tiếc, bác sĩ Hunter, bác sĩ Mallory không trả lời điện thoại, anh ta không có ở đây.

- Anh ấy có dặn lại là tìm mình ở đâu không?

- Không!

Kat đặt máy rồi quay sang Paige.

- Một việc gì đã xảy ra. Mình biết mà. Anh ấy phải gọi cho mình chứ?

- Có cả trăm lý do khiến anh ta không gọi cho cậu được. Có lẽ anh ta phải rời thành phố, hoặc là...

- Phải đấy. Mình tin rằng phải có lý do gì đấy.

Kat nhìn mãi vào máy điện thoại và ước rằng nó sẽ réo vang.

Khi Mallory trở lại San Francisco, hấn gọi ngay đến bệnh viện tìm Kat.

- Bác sĩ Hunter hôm nay nghỉ bù, - người trực nói.

- Cảm ơn.

Mallory gọi về nhà. Kat đang chờ máy.

- Chào em!

- Ken, anh ở đâu đấy? Em lo cho anh quá. Em đã cố gọi cho anh mà...

- Anh có chuyện gia đình, gấp quá. - Hấn nói bình thản. - Anh xin lỗi vì không kịp gọi cho em. Anh phải rời thành phố. Bây giờ anh qua chỗ em được không?

- Anh biết là được mà. Em rất vui mừng vì anh bình an.

- Nửa giờ nữa nhé. - Hấn đặt máy và nghĩ một cách sung sướng. Thời điểm đã đến rồi. Phải nói nhiều chuyện, Kat ạ, chuyện của chúng mình thật vui nhưng chỉ là vui thế thôi.

Khi Mallory đến, Kat lao tới quàng tay quanh người hấn.

- Em nhớ anh quá. - Cô không thể nói rõ là cô đã lo lắng đến tuyệt vọng tới mức nào. Đàn ông thường chẳng thích những chuyện đó. Cô lùi lại. - Anh yêu, trông anh có vẻ mệt mỏi quá.

Mallory gạt đầu:

- Anh chẳng được ngủ tí nào suốt hai tư giờ qua.

Điều này thì đúng. Hấn nghĩ.

Kat vội vã:

- Khổ anh quá. Em nấu gì cho anh ăn nhé?

- Thôi. Anh chẳng sao đâu. Cái mà anh thật sự cần là một giấc ngủ. Nào ngồi xuống đây, Kat. Chúng mình phải nói chuyện.

- Sao, có chuyện gì vậy? - Kat hỏi, thâm lo lắng.

Mallory hít một hơi dài.

- Kat, anh đã nghĩ nhiều về chuyện của hai ta.

Cô cười:

- Em cũng thế. Em có một tin cho anh đây.

- Không, hãy cho anh nói hết, Kat, anh nghĩ chúng mình hơi vội vã, hơi quá vội vã.

Mặt Kat nhợt ra.

- Sao? Anh nói cái gì?

- Anh nói chúng mình phải lui mọi chuyện lại.

Cô cảm thấy mọi vật xung quanh đồ sộ. Khó thở quá.

- Ken, chúng ta không hoãn được. Em đã có thai với anh.

30. Chương 30

Chương 30

Nửa đêm, Paige mới về đến nhà. Cô mệt rũ. Đó là một ngày bận rộn đến quá quắt, bòn rút hết sinh lực của cô. Không có thời gian để ăn trưa, và bữa tối chỉ là một miếng sandwich giữa ca mổ. Cô lăn ra giường, ngủ ngay tức khắc. Rồi cô bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Loạng choạng, cô vớ lấy ống nghe và chờ dần liếc nhìn đồng hồ bên cạnh giường. Ba giờ sáng.

- A lô...

- Bác sĩ Taylor? Xin lỗi vì phải quấy rầy nhưng một bệnh nhân của bác sĩ yêu cầu được gặp bác sĩ ngay.

Cổ họng Paige khô rang. Khó nhọc lắm cô mới cất được tiếng nói.

- Tôi đã hết giờ trực. Có thể gọi ai đó...

- Ông ta không chịu đâu. Ông ta nói cần gặp chính bác sĩ.

- Ai thế?

- Jason Cronin.

Cô ngồi thẳng dậy.

- Có chuyện gì vậy?

- Tôi không biết. Ông ta từ chối nói chuyện với bất cứ ai ngoài bác sĩ Taylor.

Thôi được, - Cô nói mệt mỏi, - Tôi đến ngay đây.

Ba mươi phút sau, Paige đến nơi. Cô đi thẳng vào phòng của Jason Cronin. Ông nằm trên giường, vẫn thức. Những chiếc ống thở ra từ mũi và hai cánh tay ông.

- Cảm ơn cô đã đến. - Giọng ông yếu ớt và khàn đặc.

Paige ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường. Cô mỉm cười:

- Không sao đâu, Jason. Cháu chẳng phải làm gì khác ngoài ngủ. Cháu có thể làm cho bác điều gì mà không một ai khác trong cả cái bệnh viện khổng lồ này có thể làm được?

- Tôi muốn cô nói chuyện với tôi.

Paige rên rầm.

- Vào giờ này ư? Cháu lại cứ nghĩ phải cấp cứu cho bác.

- Thì đúng vậy mà. Tôi muốn ra đi.

Cô lắc đầu:

- Không thể được. Bác không thể về nhà bây giờ. Bác sĩ không thể được chăm sóc như ở...

Ông ngắt lời cô:

- Tôi không muốn về nhà. Tôi muốn ra đi.

Cô nhìn ông và nói chậm chạp.

- Bác nói cái gì vậy?

- Cô biết tôi muốn nói điều gì rồi. Thuốc thang chẳng còn tác dụng nữa. Tôi không thể chịu nổi sự đau đớn này. Tôi muốn chết.

Paige cúi xuống và cầm lấy bàn tay ông ta:

- John, cháu không thể làm như vậy. Để cháu cho bác một ít...

- Không, tôi mệt mỏi rồi, Paige. Tôi muốn đến cái nơi mà tôi sẽ phải đến. Tôi không muốn nán lại một cách khốn khổ như thế này. Không một chút nào nữa.

- John...

- Còn mấy thời gian nữa đâu? Chỉ vài ngày thôi.

- Tôi đã bảo cô là tôi kém chịu đau lắm mà. Tôi nằm đây như con thú nằm trong bẫy, người nhằng nhịt những cái ống khốn kiếp này. Cơ thể tôi đã mục ruỗng ở bên trong. Như thế này không phải là sống mà là chết khổ chết sở. Vì Chúa, hãy giúp tôi đi!

Ông oằn người vì một cơn đau bất chợt. Rồi ông lại nói, giọng yếu dần:

- Tôi xin cô... Hãy giúp tôi với...

Paige biết cô phải làm gì. Cô phải báo cáo lời thỉnh cầu của John Cronin lên bác sĩ Benjamin Wallace. Rồi ông ta lại phải thông qua Ủy ban quản lý bệnh viện.

Họ sẽ tập hợp một nhóm bác sĩ để đánh giá tình trạng của Cronin, rồi mới ra quyết định. Sau đó, quyết định lại phải được chuẩn y bởi...

- Paige... đây là sinh mạng của tôi. Hãy để tôi được làm điều tôi thích.

Cô nhìn cái thân hình thống khổ đang bị kìm kẹp trong đau đớn.

- Tôi van xin cô...

Cô cầm lấy bàn tay ông và giữ nó hồi lâu. Rồi cô thốt lên:

- Thôi được, John. Cháu sẽ làm điều đó cho bác.

Ông cố gượng một nét cười.

- Tôi biết tôi có thể trông cậy vào cô mà.

Paige cúi xuống và hôn lên trán ông.

- Bác nhắm mắt lại và ngủ đi.

- Chào Paige.

- Chúc ngủ ngon, John.

John Cronin thở dài và khép mắt lại, một nụ cười thanh thản hiện trên mặt ông.

Paige ngồi đó ngẩn nhìn, nghĩ tới điều mình sắp phải làm. Cô nhớ cô đã ghê sợ ra sao vào cái ngày đầu tiên đi tua cùng bác sĩ Radnor. Bà ấy bất tỉnh đã sáu tuần. Không còn biểu hiện nào của sự sống.

Chúng ta không thể làm gì cho bà ấy được nữa. Chúng ta sẽ rút phích chiều nay. Có gì sai trái khi giải thoát cho một con người khỏi nỗi đau đớn triền miên trước giờ phút lìa đời?

Chầm chậm, tựa hồ như đang cử động dưới nước, Paige đứng lên và đi tới tủ thuốc ở góc phòng, nơi có để một lọ insulin dùng cho trường hợp cấp cứu. Cô lấy lọ thuốc ra và đứng lặng, nhìn chăm chăm vào nó.

Rồi cô bật nắp lọ. Cô hút đầy insulin vào ống tiêm rồi quay lại giường của John Cronin. Vẫn còn thời gian để rút lui. Tôi nằm đây như một con thú nằm trong bẫy... Như thế này không phải là sống mà là chết khổ chết sở. Vì Chúa, hãy giúp tôi đi!

Paige cúi xuống và từ từ tiêm insulin vào tĩnh mạch của Cronin.

- Hãy ngủ yên, - Paige thì thầm. Cô không nhận thấy mình đang khóc.

Paige lái xe về nhà và thao thức suốt đêm, nghĩ về điều cô đã làm.

Sáu giờ sáng, cô nhận được cú phôn của một bác sĩ nội trú ở bệnh viện.

- Bác sĩ Taylor, rất tiếc phải báo một tin xấu. Bệnh nhân của bác sĩ, John Cronin, đã chết vì tim ngừng đập vào sáng sớm hôm nay.

Bác sĩ trực ca sáng hôm đó là Arthur Kane.

31. Chương 31

Chương 31

Có một lần đi xem opéra, Ken Mallory đã ngủ gật. Nhưng đêm nay gã say mê từng phút trong vở Rigoletto, được trình diễn tại Nhà hát Opéra San Francisco. Hắn được ngồi cùng lô với cha con Harrison. Vào giờ nghỉ ở ngoài đại sảnh của nhà hát, Alex Harrison đã giới thiệu hắn với khắp lượt bạn bè của ông ta.

- Đây là con rể tương lai của tôi và là một bác sĩ xuất sắc Ken Mallory.

Là con rể của Alex Harrison đã đủ biến hắn thành một bác sĩ xuất sắc.

Sau buổi biểu diễn, cha con Harrison và Mallory đến khách sạn Fairmon ăn bữa khuya. Mallory thích thái độ cung kính của người quản lý khách sạn khi dẫn họ đến bàn riêng trong phòng ăn sang trọng. Từ giờ trở đi, ta có thể lui tới những nơi như thế này, Mallory nghĩ, và mọi người rồi sẽ biết ta là ai.

Sau khi gọi các món, Lauren nói:

- Chúng ta phải tổ chức một bữa tiệc để tuyên bố đính hôn, anh yêu ạ.

- Ý kiến hay đấy? - Cha cô nói. - Chúng ta sẽ làm một đại tiệc. Anh nghĩ sao, Ken?

Một hồi chuông báo động rung lên trong đầu Mallory. Một bữa tiệc đính hôn có nghĩa là cả thiên hạ biết. Ta phải tính chuyện với Kat trước đã. Tiền có thể dần xấp xỉ. Mallory thăm rửa vụ cá cược ngu ngốc mà hắn đã mắc vào. Chỉ vì mười ngàn đô la, cả tương lai sản lạn của hắn có cơ sụp đổ. Hắn có thể hình dung điều gì sẽ xảy ra nếu hắn tìm cách giải thích về Kat cho cha con Harrison. À tôi quên không nói, tôi đã đính hôn với một bác sĩ ở bệnh viện. Cô ta là người da đen... hoặc: Tôi bị vướng vào một tình thế thật nực cười. Tôi đã chót cuộc với mấy người trong bệnh viện mười ngàn đô là rằng tôi có thể làm tình với một bác sĩ da đen...

- Không, Mallory nghĩ. Mình phải tìm cách giải quyết Kat.

Hắn mỉm cười.

- Có vẻ là một ý tưởng tuyệt diệu đấy.

Lauren sôi nổi nói:

- Hay lắm. Em sẽ khởi sự ngay. Đàn ông các anh chẳng biết thế nào là tổ chức một bữa tiệc đâu.

Alex Harrison quay sang Mallory.

- Tôi đã bắt đầu cho quả bóng lăn rồi đấy, Ken.

- Dạ, thưa ngài...

- Gary Gitlin, giám đốc bệnh viện NorthShore là bạn chơi golf lâu năm với tôi. Tôi đã nói chuyện với ông ấy về anh, và ông ta đã đồng ý nhận anh. Đó là một bệnh viện khá uy tín, anh biết đấy. Trong khi đó tôi sẽ lo giúp anh mở phòng mạch tư.

Mallory nghe mà bay bổng.

- Thật tuyệt vời.

- Tất nhiên phải mất vài năm mới gây dựng được một phòng mạch đáng hoàng, nhưng ta nghĩ anh có thể kiếm được hai hoặc ba trăm ngàn trong một hoặc hai năm đầu tiên.

- Hai hoặc ba trăm ngàn đô la! Lạy Chúa! Ông ta nói cứ như kiếm vài thanh kẹo cao su.

- Rất... rất hay, thưa ngài.

Alex Harrison mỉm cười.

- Ta sắp là bố vợ anh. Ken, anh hãy bỏ chữ “thưa ngài” khách sáo đi được rồi đấy. Gọi ta là Alex thôi.

- Vâng, Alex.

- Anh biết không, em chưa bao giờ được làm cô dâu vào tháng Sáu, - Lauren nói. - Tháng Sáu được không, anh yêu!

Gã nghe văng vẳng giọng Kat: Chúng ta định ngày đi anh. Có thể là tháng Sáu.

Mallory cầm lấy tay Lauren.

Rất tuyệt. Còn khối thời gian để mình xử lý với Kat. Hấn cười thâm. Mình sẽ trích cho cô ả một ít trong số tiền thắng cuộc vì lỗi được ả lên giường.

- Ta có một du thuyền ở miền nam nước Pháp, - Alex Harrison nói tiếp. - Hai con có ưng hưởng tuần trăng mật ở Riviera không? Hai con có thể bay đến đó bằng chiếc Guldstream của gia đình ta.

Du thuyền Riviera. Giống như một giấc mơ hoang đường hơn. Nhưng nó chắc chắn sẽ trở thành hiện thực. Mallory nhìn Lauren.

- Con đi đâu cũng được, miễn là có Lauren.

Alex Harrison gật đầu.

- Mọi việc đều ổn thoả rồi nhé. - Ông ta mỉm cười với cô con gái. - Ba sẽ nhớ con, bé ạ. Ba không mất con đâu, ba. Ba lại được thêm một chàng bác sĩ.

Alex Harrison gật đầu.

- Mà lại giỏi nữa chứ. Ta không biết cảm ơn thế nào cho đủ vì con đã cứu mạng ta, Ken ạ.

Lauren vuốt ve tay Mallory.

- Con sẽ cảm ơn anh ấy cho ba.

- Ken, tại sao chúng ta không cùng ăn trưa tuần sau nhỉ? - Alex Harrison nói. - Ta sẽ kiếm cho anh một chỗ đặt văn phòng thật đàng hoàng, có thể ở cao ốc Post, và ta sẽ bố trí cho anh gặp Gary Gitlin. Nhiều bạn bè ta nóng lòng muốn biết anh đấy.

- Con nghĩ ba phải nhường con thôi, - Lauren nũng nịu. Cô quay sang Ken. - Em đã nói chuyện với bọn bạn em về anh. Chúng nó cũng đòi gặp anh đấy, nhưng em không cho đâu.

- Anh chẳng quan tâm đến ai khác ngoài em. - Mallory nói nồng nàn.

Khi họ vào chiếc Rolls - Royce có tài xế lái, Lauren hỏi:

- Em thả anh ở đâu hả cưng?

- Bệnh viện. Anh phải khám cho vài bệnh nhân.

Hấn không hề có ý định thăm bệnh nhân nào. Hôm nay là ngày trực của Kat.

Lauren vuốt má hắn.

- Tội nghiệp bé của em. Anh làm việc nhiều quá.

Mallory thở dài.

- Không sao. Chừng nào anh còn mang sứ mạng cứu chữa cho con người.

Mallory nhanh chóng vào phòng thay đồ bác sĩ và trút bỏ bộ com lê dạ tiệc.

Hắn tìm thấy Kat trong phòng bệnh lão khoa.

- Chào em.

Cô đang hờn giận.

- Ken, anh đã hẹn em đêm qua...

- Anh biết. Anh xin lỗi. Anh không thể đến được và...

Đây là lần thứ ba trong tuần qua. Chuyện gì vậy chứ? Cô ta đã bắt đầu trở nên phiền nhiễu.

- Kat, anh cần phải nói chuyện với em. Quanh đây có phòng nào trống không?

Cô nghĩ một thoáng.

- Có một bệnh nhân ở phòng 315 vừa ra viện.

- Chúng ta vào đó đi.

Họ xuống cầu thang. Một y tá đi ngược lên.

- Ôi bác sĩ Mallory! Ông Peterson đang tìm bác sĩ đấy!

- Bảo ông ấy tôi bận. - Hắn nắm cánh tay Kat và kéo cô vào thang máy.

Khi đến tầng ba, họ lặng lẽ bước dọc hành lang vào phòng 315. Mallory đóng cửa lại. Hắn cảm thấy ghen thở. Cuộc đời vàng son của hắn phụ thuộc vào mấy phút tới đây.

Hắn cầm lấy tay Kat. Đã đến lúc phải nói thật:

- Kat, em biết anh yêu em đến thế nào rồi. Anh chưa từng có tình cảm với ai như với em. Nhưng bé ả có con bây giờ... em không thấy trở ngại đến mọi thứ lắm ư? Anh muốn nói... chúng ta làm việc cả ngày cả đêm, và chúng ta chưa đủ tiền để...

- Chúng ta có thể cố gắng, - Kat nói. - Em yêu anh, Ken, và em...

- Khoan đã nào. Anh chỉ muốn bàn với em, chúng ta nên lui lại một thời gian nữa. Hãy để anh kết thúc việc tập sự ở bệnh viện và bắt đầu hành nghề tư ở đâu đó. Có thể chúng ta sẽ trở lại miền Đông.

- Vài năm nữa chúng ta có thể cưới nhau và sinh con để cái Vài năm nữa? Nhưng em đã nói với anh là em có thai rồi mà.

- Anh biết, em yêu, nhưng bây giờ... mới hai tháng thôi ả? Vẫn còn đủ thời gian để bỏ nó đi.

Kat nhìn gã, choáng váng.

- Không! Em không bỏ nó đâu. Em muốn chúng ta cưới nhau ngay. Bây giờ.

Ta có một du thuyền ở miền nam nước Pháp. Hai con có ưng hưởng tuần trăng mật ở Riviera không? Hai con có thể bay đến đó bằng chiếc Gulfstream của gia đình ta.

- Em đã kể với Paige và Honey là chúng mình sắp làm đám cưới. Các cô ấy hứa sẽ làm phù dâu cho em. Em cũng đã khoe với họ về đứa bé rồi.

Mallory cảm thấy ớn lạnh. Sự việc đã vượt quá tầm kiểm soát của hắn. Nếu Alex Harrison đánh hơi được chuyện này, thì đời hắn coi như hỏng hắc.

- Em không nên làm thế.

- Tại sao?

Mallory cố nặn ra một nụ cười.

- Hãy để chuyện riêng tư của chúng ta được riêng tư. - Ta sẽ lo giúp anh mở phòng mạch tư... Anh có thể kiếm được hai hoặc ba trăm ngàn đô la trong một hoặc hai năm đầu. - Kat, anh hỏi em lần cuối cùng, em có phá thai không? - Hắn cầu mong cô đồng ý, cố giữ cho giọng nói không tỏ ra tuyệt vọng.

- Không!

- Kat...

- Em không thể, Ken. Em đã kể cho anh việc đó kinh khủng như thế nào, hỏi em còn là cô bé. Em đã thể sẽ không bao giờ sống lại cảnh đó một lần nữa. Anh đừng hỏi em làm gì.

Vào giây phút đó, Ken Mallory hiểu rằng hắn không còn cơ hội. Hắn không còn cách nào khác. Hắn sẽ phải giết cô.

32. Chương 32 - 33

Chương 32

Honey mong từng ngày đến kỳ gặp bệnh nhân ở Phòng 306. Tên anh ta là Sean Reilly, một anh chàng người Ireland đẹp trai, với mái tóc và cặp mắt đen lấp lánh. Honey đoán anh ta khoảng ngoài bốn mươi.

Lần đầu tiên đến thăm bệnh cho anh ta, Honey nhìn biểu đồ và nói:

- Anh vào đây để phẫu thuật túi mật?
- Tôi nghĩ người ta sẽ bóc túi mật của tôi.

Honey mỉm cười.

- Đại loại như vậy.

Sean găm ánh mắt đen láy vào cô.

- Họ có thể cắt của tôi bất cứ bộ phận nào họ cần trừ trái tim. Nó đã thuộc về cô rồi.

Honey bật cười.

- Sự xu nịnh có thể đưa anh tới bất cứ chỗ nào anh muốn đấy.
- Hy vọng là như vậy, cô bác sĩ yêu dấu ạ.

Mỗi khi được vài phút rảnh rỗi, Honey lại ghé vào tán gẫu với Sean. Anh rất có duyên và vui nhộn.

- Cô bé ơi, có cô bên cạnh thì bị phanh thây ra cũng đáng thôi.
- Anh không sợ mổ chứ, phải không? - Cô hỏi.
- Nếu cô mổ cho tôi thì không, người yêu dấu ạ.
- Tôi không làm phẫu thuật. Tôi là bác sĩ nội khoa.
- Bác sĩ nội khoa có được đi ăn tối với bệnh nhân của họ không?
- Không. Như vậy là trái nguyên tắc.
- Bác sĩ nội khoa không bao giờ phá vỡ nguyên tắc ư?
- Không. - Honey mỉm cười.
- Tôi nghĩ cô rất đẹp, - Sean nói.

Trước đây chưa từng có ai nói thế với Honey. Cô đỏ mặt:

- Cảm ơn.
- Cô giống như sương mai trên thảo nguyên Killarney vậy.
- Anh đã ở Iceland bao giờ chưa? - Honey hỏi.
- Chưa, nhưng tôi hứa rồi sẽ có ngày cùng em đến đó.
- Đúng là kiểu tán tỉnh Ireland, nhưng...

Buổi chiều, khi Honey đến thăm Sean, cô hỏi:

- Anh cảm thấy thế nào?
- Đỡ hơn vì được nhìn thấy cô. Cô đã suy nghĩ về lời mời ăn tối của tôi chưa?
- Chưa. - Honey nói.

- Tôi hy vọng sau khi mổ, tôi có thể mời cô đi chơi. Cô chưa đính hôn, hay lấy chồng, hoặc làm điều gì ngăn cản tương tự chứ?

Honey mỉm cười:

- Tôi chưa đến nỗi ngớ ngẩn như vậy.

- Tốt! Tôi cũng thế. Ai thèm để mắt đến tôi?

Hàng đồng đàn bà con gái, Honey nghĩ.

- Nếu cô thích nấu nướng ở nhà, tôi là một đầu bếp tuyệt vời đấy.

- Được để xem.

Khi Honey vào phòng Sean sáng hôm sau, anh nói:

- Tôi có một món quà nhỏ cho cô. - Anh đưa cho cô một bức vẽ. Trên đó là phác hoạ khuôn mặt mềm mại của Honey.

- Đẹp quá! Honey reo lên. - Anh là một hoạ sĩ tuyệt vời? Bỗng nhiên cô nhớ đến lời của bà thầy bói: Cô sẽ yêu. Anh ta là một nghệ sĩ. Cô nhìn Sean, lạ lùng.

- Sao vậy?

- Không, - Honey nói chậm rãi. - Không sao.

Năm phút sau, Honey bước vào phòng Frances Gordon. Bà đồng vẫn đang bị làm hàng loạt xét nghiệm.

- A, Xử Nữ lại đến!

Honey hỏi:

- Bà còn nhớ đã phán rằng tôi sẽ yêu một người - một nghệ sĩ không?

- Nhớ chứ.

- Tôi... tôi nghĩ là tôi đã gặp anh ta.

Frances Gordon mỉm cười.

- Thấy chưa? Những vì sao không bao giờ nói dối.

- Bà có thể ... phán thêm một chút về anh ấy, về chúng tôi không?

- Có cỗ bài bói trong ngăn kéo kia. Đưa nó cho ta nào.

Khi Honey cầm cỗ bài, cô nghĩ: Thật kỳ quặc! Mình có tin trò này đâu.

Frances Gordon bắt đầu lật các quân bài. Bà ta gật gù, mỉm cười rồi lại gật gù. Đột nhiên, bà ta chứng lại mặt tái nhợt đi.

- Ôi lạy Chúa! - Bà ngược nhìn Honey.

- Cái gì có chuyện gì vậy? - Honey hỏi.

- Người nghệ sĩ này. Cô nói cô đã gặp anh ta?

- Tôi nghĩ như vậy. Vâng.

Giọng Frances Gordon đầy buồn bã.

- Anh chàng tội nghiệp. - Bà ta lại nhìn Honey. - Tôi rất tiếc... rất tiếc.

Sean Reilly được ấn định mổ vào sáng hôm sau.

8 giờ 15 sáng, bác sĩ Wallace Radnor vào phòng mổ số 2, chuẩn bị phẫu thuật.

8 giờ 25 sáng, chiếc xe cung cấp máu hàng tuần dừng lại trước cổng cấp cứu của bệnh viện Embarcadero. Người lái mang những túi huyết tương vào ngân hàng máu ở tầng hầm. Eric Foster, bác sĩ nội trú trực còn đang mải nhâm nhi cà phê và bánh quy Đan Mạch với một cô y tá trẻ, xinh xắn.

- Để chỗ nào đây? - Người lái xe hỏi.
- Cứ cất tạm đằng kia kìa. - Foster chỉ vào trong góc.
- Ô kê. - Người lái xe đặt những bịch máu xuống và rút ra một tờ khai. Foster ký vào đó.
- Cảm ơn.

Sau khi anh ta đi khỏi, Foster quay lại cô y tá.

- Chúng ta đến đoạn nào rồi nhỉ, Andrea?
- Anh vừa nói rằng em rất đáng yêu.
- Phải rồi. Nếu cô em chưa có chồng, anh sẽ bám ngay đấy. Em không bao giờ lãng quên một chút sao?
- Không. Chồng em là võ sĩ quyền anh!
- Ồ! Em có em gái không?
- Sự thật là có.
- Cô ấy cũng xinh như em chứ?
- Xinh hơn.
- Cô ấy tên là gì?
- Marilyn.

Tại sao chúng ta không chơi kếp một đêm nhỉ?

Trong khi họ tán chuyện, máy fax bắt đầu kêu.

Foster không để ý.

8 giờ 45 sáng, bác sĩ Radnor bắt đầu mổ cho Sean Reilly. Khởi đầu trôi chảy. Phòng mổ hoạt động như một cỗ máy trơn dầu trong tay những người vận hành thành thạo.

9 giờ 05 sáng, bác sĩ Radnor chạm tới túi mật.

Cho đến lúc này, ca mổ vẫn theo đúng bài bản. Khi Radnor vừa bắt đầu cắt túi mật, ông bị tuột tay và con dao mổ cửa vào một động mạch. Máu vọt ra.

- Lạy Chúa! - Radnor cố cầm máu lại. Bác sĩ gây mê kêu lên.
- Huyết áp tụt xuống 95. Anh ta bị sốc!

Radnor quay sang y tá tuần hoàn.

- Chuyển máu đến đây, stat!
- Có ngay, thưa bác sĩ.

9 giờ 06 sáng, chuông điện thoại đổ dồn ở ngân hàng máu,

- Dừng đi nhé, - Foster bảo Andrea. Anh ta đi qua chỗ máy fax, lúc này đã ngừng kêu, và cầm lấy phon.
- Bộ phận cung cấp máu đây.
- Chúng tôi cần bốn đơn vị nhóm O tại phòng mổ số 2, stat.
- Được.

Foster đặt máy và đi tới góc phòng nơi đặt chỗ máu mới. Anh ta rút ra bốn túi và đặt lên chiếc xe đẩy kim loại được dùng trong những ca cấp cứu như thế này. Anh ta kiểm tra lại hai lần:

- Nhóm O, - anh ta nói thành tiếng và gọi người phục vụ.

- Có chuyện gì thế? - Andrea hỏi.

Foster nhìn lịch mổ trước mặt.

- Có vẻ một bệnh nhân đang làm bác sĩ Radnor sợ cuống lên.

9 giờ 10 sáng. Người phục vụ bước vào ngân hàng máu.

Chuyển cái này đến phòng mổ số 2. Người ta đang đợi đấy.

Foster nhìn người phục vụ đẩy xe ra, rồi quay sang cô y tá.

- Kể tiếp về cô em gái của em đi.

- Nó cũng lấy chồng rồi.

- Đào ôi...

Andrea mỉm cười:

- Nhưng nó vẫn đi lằng quằng đấy.

- Thật không?

- Em đùa đấy thôi. Em phải trở lại làm việc đây, Eric. Cảm ơn anh đã khao em bánh và cà phê.

Foster nhìn cô y tá đi ra. Mông thê mới là mông ch ứ t 9 giờ 12 sáng, người phục vụ đang đợi thang máy lên tầng hai.

9 giờ 13 sáng, bác sĩ Radnor đang gắng hết sức để hạn chế tai biến.

- Chỗ máu chết tiệt ấy đâu rồi?

9 giờ 15 sáng, người phục vụ đẩy cửa vào phòng mổ số 2.

- Cảm ơn. - Y tá tuần hoàn nói. Cô ta mang máu lại bàn. - Có rồi đây, thưa bác sĩ.

- Truyền cho anh ta. Nhanh lên!

Ở ngân hàng máu, Eric Foster đã uống hết tách cà phê mà vẫn còn ngồi nghĩ về Andrea. Các em xinh xinh đều lấy chồng hết cả.

Anh ta bước lại bàn, bất chợt nhìn thấy tờ fax. Anh ta rút ra và đọc:

Tín hiệu Cảnh cáo 687, 25 tháng 6: Tế bào Hồng cầu, Huyết tương tươi Đông lạnh. Đơn vị CB83711, CB800007 Ngân hàng máu California, Arizona, Washington, Oregon. Những mẫu máu xét nghiệm có phản ứng lặp lại với kháng thể HIV Loại 1 đã bị phân phát.

Anh ta nhìn chăm chăm vào tờ fax, rồi chạy đến bàn làm việc cầm lấy tờ hoá đơn mà anh ta vừa ký khi giao máu. Số trên hoá đơn và số trên thông báo giống hệt nhau.

- Ôi lạy Chúa! - Foster kêu lên. Anh ta chớp lấy điện thoại. - Cho tôi phòng mổ số 2, nhanh lên!

Một y tá trả lời.

- Ngân hàng máu đây. Tôi vừa gửi bốn đơn vị nhóm O. Đừng sử dụng! Tôi sẽ gửi máu mới đến ngay bây giờ.

- Rất tiếc, đã quá muộn. - Người y tá đáp. - Chính bác sĩ Radnor là người tiết lộ tin buồn cho Sean Reilly.

- Đây là một sơ suất. - Radnor nói. - Một sai lầm kinh khủng. Tôi sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì để điều đó đừng xảy ra.

Sean trừng trừng nhìn ông ta, choáng váng.

- Lạy Chúa! Tôi sẽ chết!

- Chúng tôi không biết trong vòng sáu hoặc tám tuần nữa anh có bị HIV dương tính hay không. Và nếu có, cũng chưa chắc là anh sẽ bị AIDS. Chúng tôi sẽ làm tất cả những gì có thể được cho anh.

- Ông thì làm thế quái nào được. - Sean nói cay đắng. - Coi như tôi đã chết rồi.

Honey đau khổ khi biết tin. Cô nhớ lại lời của Frances Gordon. Anh chàng tội nghiệp.

Sean Reilly đang ngủ khi Honey bước vào. Cô ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, nhìn anh hồi lâu.

- Anh mở mắt và thấy Honey.

- Tôi mơ thấy điều tôi đang mơ, rằng tôi sẽ không chết.

- Sean...

- Cô đến thăm một xác chết đấy à?

- Xin anh đừng nói kiểu đó nữa.

- Làm sao điều đó lại xảy ra? - Anh kêu lên.

- Một ai đó đã lầm lẫn, Sean ạ.

- Lạy Chúa, tôi không muốn chết vì bệnh AIDS.

- Một số người nhiễm HIV có thể không bao giờ bị AIDS. Người Ireland thường hay may mắn.

- Giá mà tôi có thể tin cô.

Cô cầm lấy tay anh:

- Anh phải tin.

- Tôi sẽ bắt đầu cầu nguyện từ bây giờ, - Sean nói.

- Em sẽ cầu nguyện với anh.

Anh mỉm cười khô khan.

- Tôi nghĩ chúng ta nên quên đi bữa tối đã hẹn.

- Ồ không. Đâu có chối bỏ dễ dàng thế được. Em đang mong đến ngày ấy đây.

Anh nhìn cô giây lâu.

- Cô nói thực lòng đấy chứ?

- Thực mà! Dù có xảy ra chuyện gì chẳng nữa.

- Anh nhớ đấy, anh đã hứa đưa em về Iceland.

Chương 33

- Anh sao thế, Ken? - Lauren hỏi, - Anh có vẻ căng thẳng quá, anh yêu.

Chỉ còn lại hai người trong thư viện đồ sộ của Harrison. Người quản gia và cô hầu gái đã phục vụ một bữa tối ngon lành gồm sáu món, và trong khi ăn Ken và Alex Harrison - Hãy gọi tôi là Alex - đã bàn bạc về tương lai sán lạn của hắn.

- Sao anh căng thẳng thế?

- Bởi vì con dĩ da đen có bầu kia đang chờ làm đám cưới với tôi. Bởi vì tin đồn về cuộc đính hôn của chúng ta có thể bung ra bất cứ lúc nào, cô ta sẽ nghe được và sẽ tố cáo. Bởi vì tương lai đẹp đẽ của tôi có thể tan tành.

Hắn cầm lấy tay Lauren.

- Chắc tại anh làm việc căng thẳng quá. Đối với anh, bệnh nhân không chỉ là bệnh nhân, Lauren ạ. Họ là những con người đang lâm nạn, và anh không thể không lo lắng cho họ.

Cô ta vuốt ve mặt gã.

- Đó là điều khiến em yêu anh, Ken. Anh thật nhân ái.

- Anh được dạy dỗ như vậy.

- Ôi suýt nữa em quên nói với anh. Biên tập viên mục xã hội của tờ Chronicle và một nhiếp ảnh sẽ đến đây vào thứ hai để phỏng vấn.

Chẳng khác nào một cú đâm vào dạ dày hần.

- Anh đến đây với em được không, cưng? Họ muốn chụp hình anh.

- Anh... anh muốn đến lắm, nhưng hôm đó anh bận cả ngày ở bệnh viện rồi. - Hần nghĩ hồi hã. - Lauren, anh nghĩ phỏng vấn bây giờ không hay lắm. Hay là chúng ta để đến...

Lauren bật cười.

- Anh chưa biết báo chí rồi, anh yêu. Họ như một đám chó săn ấy. Tốt hơn hết là làm cho xong chuyện ấy đi anh yêu!

Thứ hai.

Sáng hôm sau, Ken Mallory bám theo Kat xuống phòng thiết bị. Trông cô mệt mỏi và phờ phạc. Cô không trang điểm, cũng không uốn lại tóc. Lauren chẳng bao giờ để cho mình như vậy, Mallory nghĩ.

- Chào em yêu!

Kat không trả lời.

Mallory ôm lấy cô.

- Kat, anh đã suy nghĩ nhiều về chuyện chúng ta. Suốt mấy đêm rồi anh không ngủ. Em là hạnh phúc duy nhất của anh. Em đúng, và anh đã sai. Chỉ vì anh hơi sốc một chút. Nhưng anh muốn đứa con của chúng ta. - Hần thấy gương mặt cô bừng sáng.

- Anh nói thật chứ, Ken?

- Sao lại không?

Cô vòng tay quanh người hần.

- On Chúa! Ôi, anh yêu. Em lo quá. Em không biết mình sẽ ra sao nếu thiếu anh.

- Em không phải lo như thế. Từ nay, mọi việc sẽ rất tuyệt. Cô sẽ không bao giờ biết tuyệt vời đến thế nào đâu. Coi này, tối chủ nhật anh được nghỉ. Em có rỗi không?

Cô nắm chặt tay hần.

- Em sẽ thu xếp.

- Tuyệt! Chúng ta sẽ ăn một bữa tối ngon lành, yên tĩnh rồi về chỗ em. Em có nghĩ Paige và Honey sẽ đi vắng không? Anh muốn chúng ta một mình.

Kat mỉm cười.

- Vâng. Anh không biết anh đã làm em hạnh phúc đến thế nào đâu. Đã bao giờ em nói em yêu anh nhiều đến chừng nào chưa?

- Anh cũng yêu em. Anh sẽ chứng tỏ cho em nhiều đến mức nào vào đêm chủ nhật.

Tính toán kỹ, Mallory quyết định đây là một kế hoạch hoàn hảo. Hần đã vạch đường đi nước bước đến chi tiết nhỏ nhất. Không thể có cách nào đổ tội cho hần về cái chết của Kat.

Thật quá mạo hiểm nếu lấy thứ hần cần ở quầy thuốc của bệnh viện, vì hệ thống bảo vệ đã chặt chẽ hơn từ sau vụ Bowman. Sáng sớm chủ nhật, Mallory đi tìm một hiệu thuốc ở xa vùng hần sống. Phần lớn hiệu thuốc đóng cửa vào chủ nhật, hần phải đi loay quanh mãi mới tìm được một hiệu mở cửa.

Dược sĩ sau quầy nói.

- Xin chào. Tôi có thể giúp gì ông?

- Tôi đi thăm bệnh cho một người ở gần đây. Tôi muốn kê đơn thuốc cho anh ta. - Hắn rút tập đơn thuốc ra và viết tên thuốc.

Ông dược sĩ mỉm cười.

- Thời buổi này chẳng có mấy bác sĩ được gọi đến nhà chữa bệnh.

- Tôi biết. Thật đáng tiếc, phải không? - Mallory đưa tờ giấy cho dược sĩ.

Ông ta xem và gật đầu.

- Xin chờ cho vài phút.

- Cảm ơn.

Bước một.

Chiều hôm đó, Mallory ghé qua bệnh viện. Hắn ở trong đó không quá mười phút rồi trở ra, mang theo một gói nhỏ.

Bước hai.

Mallory hẹn Kat ăn tối ở nhà hàng Trader Vic, và đã ngồi sẵn chờ khi cô đến. Hắn nhìn cô bước tới bên bàn. Đây là bữa cuối cùng, con đi.

Hắn đứng lên và sắp sẵn nụ cười âu yếm.

- Chào búp bê. Trông em đẹp lắm.

Và hắn phải thừa nhận là cô đẹp. Trông cô thật gợi cảm. Cô ta có thể làm người mẫu. Và cô ta rất tuyệt trên giường. Cái mà cô ta thiếu là vài chục triệu đô-la.

Một lần nữa, Kat lại nhận thấy những phụ nữ khác trong tiệm ăn dán mắt vào Ken, ghen tỵ với cô.

Nhưng Ken chỉ nhìn cô. Chàng lại là Ken của cô, nồng nàn và chu đáo.

- Ngày hôm nay thế nào em? - Mallory hỏi.

Cô thở dài.

- Bận rộn. Ba ca mổ buổi sáng và hai ca buổi chiều. - Cô vươn người. - Em biết vẫn còn quá sớm, nhưng em thề là em đã cảm thấy con đập trong bụng.

Mallory mỉm cười.

- Có thể nó muốn chui ra đây.

- Chúng ta phải đi siêu âm xem con trai hay con gái. Em thích mua quần áo cho nó ngay từ bây giờ.

- Hay lắm.

- Ken, chúng ta định ngày cưới đi anh. Em muốn làm lễ thành hôn càng sớm càng tốt.

- Xong ngay. - Mallory nói dễ dãi. - Tuần sau chúng ta đi đăng ký.

- Tuyệt vời! Có lẽ chúng ta nên xin nghỉ mấy ngày và đi đâu đó hưởng tuần trăng mật. Không cần xa lắm. - Oregon hoặc Washington.

Sai rồi, cô em. Anh sẽ hưởng tuần trăng mật vào tháng Sáu, trên du thuyền của anh ở Riviera.

- Hay đấy. Anh sẽ nói chuyện với Wallace.

Kat siết tay hắn.

- Cảm ơn anh, - giọng cô khàn đi. - Em sẽ cho anh một cô vợ ngoan nhất thế giới.

- Chắc chắn rồi. Bây giờ ăn món rau của em đi. Chúng ta muốn cu con khỏe mạnh, đúng không nào?

Họ rời tiệm ăn lúc 9 giờ tối. Khi về gần đến căn hộ của Kat, Mallory hỏi.

- Em có chắc là Honey và Paige đi vắng không?

- Chắc chắn, - Kat nói. - Paige trực ở bệnh viện, còn Honey, em đã bảo cô ấy rằng em muốn ở nhà một mình.

- Cút!

Cô nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

- Sao thế anh?

- Không sao đâu bé. Anh chỉ muốn phút riêng tư của đời ta được hoàn toàn riêng tư. Mình phải thận trọng. Hết sức thận trọng. Nhanh lên em.

Sự nôn nóng của hắn làm cho Kat bị kích động.

Trong căn hộ, Mallory giục.

- Vào buồng ngủ đi em.

Kat nhoẻn miệng cười.

- Ý kiến hay tuyệt.

Hắn nhìn cô cởi quần áo và nghĩ: Cô ta có thân bình đẹp thật. Nhưng con cái vào là hỏng hết.

- Anh không cởi ra à, Ken?

- Có chứ. - Hắn nhở lại cái lần cô bắt hắn cởi hết quần áo rồi bỏ đi. Được, bây giờ cô ta sẽ phải trả giá.

Hắn chậm chậm trút bỏ quần áo. Mình có làm được không? Hắn tự hỏi. Hắn gần như run lên vì căng thẳng. Điều mình sắp làm là lỗi của cô ta. Mình đã cho cô ta một cơ hội rút lui, nhưng cô ta quá ngu, không biết mà đón lấy.

Hắn trườn lên giường bên cạnh cô và cảm thấy thân thể nóng ấm của cô áp vào hắn. Họ bắt đầu vuốt ve nhau, và hắn thấy mình nổi hứng. Hắn đi vào trong cô và cô lập tức rên rỉ.

- Ôi anh yêu... tuyệt vời quá... - Cô cử động gấp gáp hơn. - Thế... thế. Ôi, lạy Chúa... Dừng dừng lại...

Người cô cong lên, co thắt, rồi cô rùng mình và nằm lịm đi trong tay hắn.

- Anh đã...? - Cô hỏi hắn.

- Rồi. - Mallory nói dối. Hắn quá căng thẳng. - Uống một chút gì nhé.

- Không. Em không được uống. Hại đến con...

- Để kỷ niệm mà, em yêu. Một chút xíu không hại gì đâu Kat ngáp ngừng.

- Thôi được. Một ly nhỏ thôi đấy. - Cô định đứng lên.

Mallory ngăn lại.

- Không. Không, cứ nằm trên giường đi, mẹ nó. Em phải quen dần với sự nuông chiều đi.

Kat nhìn theo Mallory ra phòng khách và cô nghĩ: Mình là người đàn bà may mắn nhất thế giới.

Mallory đi tới quầy rượu nhỏ và rót scotch vào hai chiếc ly. Hắn liếc vào phòng ngủ để tin chắc Kat không nhìn thấy, rồi bước lại đi vắng, chỗ hắn để áo vét. Hắn móc trong túi áo ra một cái lọ nhỏ và dốc dung dịch trong lọ vào ly của Kat. Hắn khuấy đều và đưa lên mũi ngửi. Không có mùi gì hết. Hắn mang rượu vào phòng ngủ và đưa cho Kat ly rượu có pha thuốc.

- Hãy nâng cốc chúc cho con của chúng ta, - Kat nói.

- Nào, chúc con chúng ta.

Mallory nhìn Kat nhắm nháp chỗ rượu.

- Chúng ta sẽ tìm một căn hộ xinh xắn. – Kat nói mơ màng. - Em sẽ bày biện một phòng trẻ. Bọn mình sẽ làm hư đứa bé mất thôi. - Cô nuốt thêm một ngụm nữa.

Mallory gật đầu.

- Chắc thế. - Hấn nhìn cô chăm chú. - Em cảm thấy thế nào?

- Tuyệt diệu. Em đã lo lắng nhiều quá. Bây giờ thì em yên tâm rồi.

- Thế thì tốt, - Mallory nói. - Có gì đâu mà phải lo.

Mắt Kat trĩu nặng.

- Đúng, - cô nói, - không có gì đáng lo cả. - Cô bắt đầu lú lười Ken, em cảm thấy kỳ lạ quá. - Người cô bắt đầu lắc lư.

Lẽ ra cô không được để bị mang bầu.

Cô nhìn hấn dờ dẩn.

- Cái gì cơ?

- Cô đã làm hỏng tất cả, Kat.

- Làm hỏng...? - Cô thấy lơ mơ.

- Cô ngáng đường tôi.

- S... sao?

- Không ai được phép ngáng đường tôi.

- Ken, em chóng mặt quá.

Hấn đứng đó, nhìn cô.

- Ken... giúp em với... Ken... - Đầu cô ngật ra gối.

Mallory nhìn đồng hồ. Vẫn còn khối thời gian.

33. Chương 34

Chương 34

Honey là người về nhà đầu tiên và vấp phải thi thể Kat nằm gục trong vũng máu trên sàn nhà tấm lát gạch men trắng. Một cái nạo nhuộm máu ở bên cạnh. Kat bị băng huyết từ tử cung.

Honey đứng đó bàng hoàng. “Ôi, lạy Chúa!”, giọng cô nghẹn tắt như thì thầm. Cô quỳ xuống bên cạnh và run rẩy bắt mạch. Không có gì hết. Honey vội vã vào phòng khách nhấc điện thoại và quay số cấp cứu. Một giọng đàn ông cất lên.

- Chín-một-một, cấp cứu đây.

Honey đứng đó, dờ dẩn, chẳng thốt nên lời.

- Chín-một-một, cấp cứu đây. Ai đó?

- Cứu cứu với. Tôi... - Lời của Honey như tắc lại. - Cô ta chết rồi!

- Ai chết thưa cô?

- Kat!

- Con mèo của cô chết ư?

- Không. - Honey gào lên. - Kat chết rồi. Phái ai đó đến đây mau lên?

- Thưa cô...

Honey đập máy. Với những ngón tay lật bật, cô quay số bệnh viện.

- Bác sĩ T... Taylor, làm ơn... - Giọng cô thều thào.

- Xin cô chờ một lát.

Honey nắm chặt máy điện thoại, những ngón tay tím đi.

- Bác sĩ Taylor nghe đây.

- Paige! Cậu phải về nhà ngay lập tức?

- Honey à? Chuyện gì vậy?

- Kat chết rồi.

- Cái gì? Giọng Paige lạc đi vì bàng hoàng. - Sao lại...

- Có lẽ nó muốn tự nạo thai.

- Ôi lạy Chúa. Được rồi. Tổ về ngay đây.

Khi Paige về đến nhà thì ở đó đã có hai cảnh sát, một thanh tra và một giám định viên pháp y. Honey ngồi trên giường, ngây dại. Người giám định đang cúi xuống quan sát cơ thể trần truồng của Kat. Viên thanh tra nhìn lên khi Paige bước vào nhà tắm đầy máu.

- Cô là ai?

Paige nhìn trân trân vào cơ thể đã chết. Mặt cô tái đi - Tôi là bác sĩ Taylor. Tôi sống ở đây.

- Có lẽ cô giúp được chúng tôi. Tôi là thanh tra Burns. Tôi đã cố gắng nói chuyện với cô kia. Nhưng cô ta hoảng quá, chẳng trả lời được gì. Bác sĩ vừa cho cô ta thuốc an thần.

Paige quay đi tránh nhìn cảnh khủng khiếp trên sàn.

- Ông muốn biết điều gì?

- Cô ấy sống ở đây à?

- Vâng.

Mình sắp có đứa con với Ken. Nó sẽ ra sao?

- Có vẻ như cô ấy muốn tổng khứ đứa bé, và tự làm ra mọi chuyện. - Burns nói.

Paige đứng đó, quay cuồng. Cô nói.

- Tôi không tin.

Thanh tra Burns quan sát cô rồi hỏi.

- Vì sao cô không tin, thưa bác sĩ?

- Cô ấy muốn có đứa bé. - Cô bắt đầu nghĩ mạch lạc trở lại. - Chỉ cha nó là không muốn.

- Cha nó?

- Bác sĩ Ken Mallory. Anh ta làm việc ở bệnh viện Embarcadero. Anh ta không muốn cưới cô ấy. Đây nhé. Kat là - đã là, thật đau lòng khi phải dùng thì quá khứ. - bác sĩ. Nếu cô ấy muốn nạo tháo thì chẳng đời nào tự làm trong nhà tắm. - Paige lắc đầu. - Có điều gì đó không ổn.

Giám định viên đứng dậy.

- Có lẽ cô ta phải tự giải quyết vì không muốn người khác biết về đứa bé.

- Không đúng. Cô ấy luôn kể cho chúng tôi nghe về nó.

Thanh tra Burns nhìn Paige.

- Cô ta ở đây một mình tối qua à?
- Không. Cô ấy có hẹn với bác sĩ Mallory.

Ken Mallory nằm trên giường, suy nghĩ cặn kẽ về những sự việc xảy ra tối hôm ấy. Hắn thử diễn lại từng chi tiết và tin rằng chẳng hề có một chỗ hở nào.

- Tuyệt, hắn tự nhủ. Nằm trên giường hắn tự hỏi vì sao cảnh sát chậm tới tìm hắn như vậy, và khi hắn vừa mỉm cười thì đúng lúc ấy, chuông cửa réo vang.

Mallory để chuông réo lần thứ ba mới đứng dậy khoác áo đi ra mở cửa. Hắn đứng trước cửa hỏi với ra.

- Ai đó? - Giọng hắn nghe như ngái ngủ.

Một giọng cất lên.

- Tôi cần gặp bác sĩ Mallory?

- Vâng!

- Thanh tra Burns. Sở cảnh sát San Francisco.

Sở cảnh sát? - Hắn chọn một giọng điệu hơi ngạc nhiên, rồi mở cửa.

Người đàn ông đứng trước cửa và chìa thẻ ra.

- Tôi vào được chứ?
- Vâng. Có chuyện gì vậy?
- Ông biết bác sĩ Hunter chứ?
- Tất nhiên tôi biết? - Trên mặt hắn thoáng vẻ hốt hoảng. - Có chuyện gì xảy ra với Kat à?
- Lúc tối ông có gặp cô ấy không?
- Vâng, lạ Chúa. Hãy nói cho tôi đi, cô ấy không sao chứ?
- Tôi e rằng có tin dữ. Bác sĩ Hunter đã chết.
- Chết? Tôi không tin. Làm sao lại đến nông nỗi ấy.
- Có lẽ cô ấy định tự nạp thai và đã phạm sai lầm.
- Ôi lạ Chúa! - Mallory nói. Hắn rơi mình xương ghe. - Lỗi của tôi.

Thanh tra nhìn chăm chú.

- Lỗi của ông?
 - Vâng? Tôi và bác sĩ Hunter sắp cưới nhau tôi nói với cô ấy rằng tôi không cho là nên có con bây giờ. Tôi muốn lui lại và cô ấy đồng ý. Tôi đề nghị cô ấy vào bệnh viện để người ta chăm sóc, nhưng có lẽ cô ấy đã tự quyết định. Tôi, tôi không tin được.
 - Khi nào ông chia tay cô ấy?
- Chắc chắn vào lúc 10 giờ. Tôi chở cô ấy về nhà rồi về luôn đây.
- Ông có vào nhà cô ấy không?
 - Không?
 - Bác sĩ Hunter có nói về việc định làm không?
 - Không. Chẳng một lời nào.

Thanh tra Burns rút danh thiếp ra.

- Nếu còn nhớ thêm điều gì có ích, xin ông làm ơn gọi cho tôi.

- Tất nhiên!

Paige và Honey thức suốt đêm nói chuyện về những điều xảy ra với Kat, nói đi nói lại mà không sao tin được rằng Kat đã chết.

Chín giờ sáng. Thanh tra Burns ghé qua.

- Xin chào. Tôi muốn nói với các cô rằng tối qua tôi đã nói chuyện với bác sĩ Mallory.

- Thì sao?

- Anh ta nói họ đi ăn tối và anh ta đã chở cô gái về đây rồi đi về thẳng nhà mình.

- Hẳn nói dối. - Paige nói. Cô hỏi tiếp. - Chờ một lát! Các ông có tìm thấy dấu vết tinh dịch trên người Kat không?

- Có. Sự thật là vậy.

- Như thế. - Paige nói phần khích. - Điều đó chứng tỏ hẳn nói dối. Hẳn đã lên giường với cô ấy và sau đó...

- Tôi đã nói về chuyện đó với anh ta sáng nay.

- Anh ta nói họ đã làm tình trước khi đi ăn tối.

-Ồ! - Nhưng cô vẫn chưa chịu. - Dấu tay của hẳn sẽ có trên cái nạo giết chết cô ấy. - Giọng cô say sưa. - Ông có tìm thấy dấu tay không?

- Có thưa bác sĩ. - Thanh tra trả lời với vẻ nhẩn nại - Dấu tay là của cô gái.

- Khoan đã! Hẳn có thể đeo găng và sau khi xong việc hẳn in dấu tay cô ấy lên đó. Ông thấy thế nào?

Giống như một người đã xem quá nhiều phim trong mục Giết người, Cô ấy ghi lại trên tivi. Thanh tra nghĩ.

- Ông không tin là Kat bị giết à? - Paige gắng hỏi.

- Tôi e là như vậy.

- Các ông đã khám nghiệm tử thi chưa?

- Rồi!

- Có gì không?

Người ta cho rằng chết bởi tai nạn. Bác sĩ Mallory nói cô ấy đã quyết định không có con, do vậy, có lẽ...

- Đi vào nhà tắm và tự móc nó ra? - Paige cắt ngang. - Lạy Chúa, ông thanh tra. Cô ấy là một bác sĩ một phẫu thuật gia. Không đời nào cô ấy làm điều ngu ngốc như vậy.

Thanh tra Burns trầm ngâm.

- Cô nghĩ rằng Mallory đã thuyết phục cô ấy nạo thai, giúp cô ta làm việc đó rồi bỏ đi khi chuyện đổ vỡ.

Paige lắc đầu.

- Không thể có chuyện ấy được. Kat sẽ không đời nào nghe theo. Hẳn ta đã giết Kat một cách có chủ tâm, - ý của Paige biến thành lời. - Kat rất khỏe.

Chắc cô ấy phải ngắt đi thì hẳn mới có thể làm được những điều như vậy.

Khám nghiệm tử thi cho thấy không có dấu hiệu nào chứng tỏ cô ấy bị ngắt đi...

- Các ông có thấy vết tích gì của thuốc ngủ hay là?

- Chẳng có gì! - Burns thấy một điều gì đó thoáng qua trên khuôn mặt Paige. - Tôi không thấy nó giống như một vụ giết người. Tôi cho là bác sĩ Hunter đã có một hành động sai lầm... và... tôi xin lỗi.

Paige nhìn theo thanh tra đi ra.

- Chờ một chút. - Cô nói. - Ông đã biết động cơ giết người rồi còn gì.

Thanh tra quay lại.

- Không hẳn. Mallory nói cô ấy đã đồng ý nạo thai. Chúng ta chẳng còn gì mà suy luận. Đúng không?

- Nhưng đây là vụ giết người. - Paige bướng bỉnh.

- Thừa bác sĩ, cái mà chúng ta cần là chứng cứ, dù chỉ một mẫu. Theo lời bác sĩ Mallory thì lỗi là ở nạn nhân; và cô ta đã chết. Tôi thật sự rất tiếc.

Paige nhìn theo thanh tra đi ra.

Mình sẽ không để Ken Mallory thoát khỏi vụ này. Cô nghĩ đây tuyệt vọng.

Jason ghé thăm Paige.

- Anh vừa nghe chuyện xảy ra. - Anh nói. - Thật không thể tin được. Làm sao cô ấy lại dám tự làm điều ấy.

- Cô ấy không tự làm, - Paige nói. - Cô ấy bị giết.

Cô kể lại cho Jason cuộc nói chuyện với thanh tra Burns.

- Cảnh sát sẽ chẳng làm gì thêm đâu. Họ cho là một tai nạn. Anh Jason, Kat chết là do lỗi của em.

- Lỗi của em?

- Em là người thuyết phục Kat chấp nhận cuộc chơi với Mallory. Cô ấy không muốn thế. Lúc đầu, đó là một trò đùa ngu ngốc. Nhưng về sau cô ấy lại yêu hấn ta.

- Em không thể lên án mình về chuyện đó. - Jason nói chắc chắn.

Paige nhìn quanh, hoảng sợ.

- Em không thể sống ở đây thêm một ngày nào nữa. - Em phải đi khỏi ngôi nhà này thôi.

Jason ôm lấy cô.

- Chúng ta cưới nhau ngay đi.

Sớm quá. Em nói là Kat vẫn chưa...

- Anh biết, chúng ta sẽ chờ một hai tuần nữa.

- Cũng được.

- Anh yêu em, Paige.

- Em cũng yêu anh. Thật là ngu ngốc! Em cảm thấy có lỗi vì cả Kat và em cùng đang yêu nhưng cô ấy đã chết còn em thì đang sống.

Vào thứ ba, trên trang nhất tờ San Francisco Chronicle xuất hiện tám ảnh Ken Mallory tươi cười quàng tay Lauren Harrison và dòng chữ lớn “NGƯỜI THỪA KẾ CUỐI MỘT BÁC SĨ”.

Paige nhìn vào tờ báo, không tin nổi. Kat mới chết có hai ngày mà Ken Mallory đã công bố đính hôn với người đàn bà khác. Vậy là trong khi hứa sẽ cưới Kat, hấn đã chuẩn bị làm chồng một người phụ nữ kia. Vì thế mà hấn giết Kat, gạt Kat ra khỏi con đường của hấn.

Paige nhắc điện thoại và quay số máy Sở cảnh sát.

- Làm ơn cho gặp thanh tra Burns.

Phút sau cô đã được nối với thanh tra.

- Bác sĩ Taylor đây.

- Vâng, chào bác sĩ!

- Ông đã thấy bức ảnh trên tờ Chronicle sáng nay chưa?

- Rồi.

- Như vậy ông đã biết động cơ rồi đấy, - Paige kêu lên. - Ken Mallory phải bịt miệng Kat trước khi Lauren Harrison biết. Ông phải bắt ngay Mallory. - Cô gần như quát lên trong máy điện thoại.

- Chờ một chút bình tĩnh nào. Chúng ta có thể thấy được động cơ nhưng tôi đã nói với cô, chẳng có mấy may một chứng cứ nào. Chính cô nói là bác sĩ Hunter phải bị đánh thuốc mê trước khi Ken Mallory có thể thực hiện việc nạo thai. Sau khi nói chuyện với cô tôi đã trao đổi với bên pháp y. Nhưng chẳng có dấu hiệu nào của một chất có thể gây mê trong người Kat cả.

- Như thế, nghĩa là hẳn ta đã cho cô ấy một thứ thuốc an thần. - Paige vẫn bướng bỉnh. - Có lẽ là Chloral hydrate. Đó là một chất tác dụng nhanh và...

Thanh tra Burns nói với giọng kiên nhẫn.

- Bác sĩ, không hề có dấu hiệu của Chloral hydrate trong người cô gái. Tôi rất tiếc. Thực sự rất tiếc, nhưng chúng ta không thể bắt một người với lý do anh ta sắp lấy vợ. Còn có điều gì nữa không?

- Có tất cả... Không! - Paige đáp và đập mạnh máy.

Mallory chắc phải cho Kat dùng một loại thuốc nào đó. Dễ nhất là kiểm tra trong khoa dược của bệnh viện.

Mười lăm phút sau Paige đã tới bệnh viện. Pete Samuels, dược sĩ trưởng bệnh viện đứng sau quầy.

- Chào bác sĩ Taylor. Tôi giúp được gì cô nào?

- Tôi tin rằng bác sĩ Mallory có đến đây mấy ngày trước và lấy một ít thuốc. Anh ấy có nói lại với tôi nhưng tôi không nhớ tên.

Samuels nhăn trán.

- Tôi không nhớ là bác sĩ Mallory có đến đây lần nào trong cả tháng vừa rồi.

- Chắc chắn chứ?

Samuels gật đầu.

- Chắc. Nếu không tôi đã nhớ. Chúng tôi luôn nói chuyện về bóng đá mà.

Paige cảm thấy hơi thất vọng.

- Cảm ơn!

Chắc hẳn phải đặt làm thuốc ở một hiệu nào đấy.

Paige biết rằng luật pháp quy định mỗi đơn có loại thuốc liên quan đến chất làm say đều phải có ba bản - một dành cho bệnh nhân, bản thứ hai gửi về Cục Quản lý và bản cuối cùng lưu trong hồ sơ của hiệu thuốc.

Paige nghĩ Ken Mallory phải lưu lại đơn thuốc ở một nơi nào đó trong số hai ba trăm hiệu thuốc ở San Francisco này. Chẳng có cách nào để cô lần theo vết của cái đơn thuốc ấy. Có lẽ Mallory đặt làm thuốc trước ngày giết Kat. Có lẽ là thứ bảy hay chủ nhật gì đó. Nếu là chủ nhật thì mình còn có cơ hội, Paige nghĩ. Rất ít hiệu thuốc làm việc vào ngày nghỉ. Điện tìm kiếm có thể thu hẹp.

Cô lên tầng trên và ghé vào phòng lưu trữ lịch trực. Bác sĩ Ken Mallory trực suốt ngày thứ bảy, như vậy có thể hẳn mua thuốc mê vào ngày chủ nhật. Có bao nhiêu hiệu thuốc ở San Francisco mở cửa vào chủ nhật?

Paige nhắc ống nghe và quay số hỏi ban quản lý dược của bang.

- Tôi là bác sĩ Taylor, - Paige nói. - Chủ nhật vừa rồi, một người bạn tôi đã đặt làm thuốc ở một cửa hiệu. Cô ấy nhờ tôi đi lấy nhưng tôi lại quên khuấy mất tên hiệu thuốc, chị có giúp tôi được không.

- Nhưng tôi chưa rõ sẽ giúp chị bằng cách nào khi chính chị...

- Có phải đa số các hiệu thuốc đóng cửa vào chủ nhật không?

- Đúng vậy, nhưng...
- Xin chị làm ơn cho tôi danh sách các hiệu thuốc mở cửa vào chủ nhật.

Im lặng.

- Cùng được, nếu chị rất cần!
- Rất quan trọng chị ạ.
- Chị chờ một lát.
- Cả thầy có ba mươi sáu hiệu thuốc mở cửa vào ngày chủ nhật nằm rải rác trên toàn thành phố.

Nếu cô có thể nhờ cảnh sát thì sẽ đơn giản hơn nhưng bây giờ thanh tra Burns không còn tin cô nữa. Minh và Honey phải tự làm thôi. Paige nghĩ và cô giải thích cho Honey việc phải làm.

- Chỉ là vớt vát phải không? - Honey nói. - Cậu cũng chưa chắc là hẳn có đặt thuốc vào chủ nhật không cơ mà?

Chỉ còn cách này thôi. Kat đã chết. Minh sẽ kiểm tra hiệu thuốc ở khu Richmond, Marina, Morth, Beach, Upper Market, Mission, Potrero, còn cậu làm ở vùng Excelsior, Ingleside, Lake Merced, Western Addition và Sunset nhé.

- Được thôi!

Đến hiệu thuốc đầu tiên, Paige bước vào chìa thẻ của mình rồi nói.

- Một đồng nghiệp của tôi, bác sĩ Ken Mallory đã đến đây hôm chủ nhật để đặt một loại thuốc. Anh ấy có việc phải ra ngoài thành phố và nhờ tôi đi lấy. Tôi không nhớ tên thuốc đó. Ông làm ơn xem lại giùm.
- Bác sĩ Ken Mallory à? Cô đợi cho một chút. - Lát sau ông ta quay ra. - Xin lỗi, ông Mallory không đặt chúng tôi làm gì cả.
- Cảm ơn?

Paige nhận được câu trả lời tương tự ở bốn hiệu thuốc tiếp theo.

Honey cũng chẳng khá gì hơn.

- Chúng tôi có cả hàng ngàn đơn ở đây. Cô biết đấy.
- Tôi biết, nhưng anh ấy đã đến vào chủ nhật vừa rồi.
- Nhưng chúng tôi không hề nhận được đơn của bác sĩ Mallory. Rất tiếc.

Suốt ngày hai cô gái đi từ hiệu thuốc này sang hiệu thuốc khác. Họ đã cảm thấy nản. Cho đến tận cuối giờ chiều, đã sắp đến giờ đóng cửa, Paige lần đến một hiệu thuốc nhỏ ở khu Potrero.

Người dược sĩ nói.

- Vâng, ở đây, bác sĩ Ken Mallory, tôi nhớ ông ta.
- Ông ấy đang trên đường thăm bệnh nhân. Tôi nhớ ngay vì bây giờ rất hiếm bác sĩ làm như vậy trong ngày nghỉ. Chẳng có bác sĩ nội trú nào đi thăm bệnh nhân tận nhà cả.
- Thế anh ấy đặt gì vậy?

Paige cảm thấy phải nín thở.

- Chloral hydrate.

Paige gần như run lên vì phấn khích.

- Chắc chắn chứ ạ?
- Đơn còn đây này!
- Tên bệnh nhân là gì nhỉ?

Ông ta nhìn lại đơn thuốc.

- Spuros Levathes.

- Ông làm ơn cho tôi xin một bản được không - Paige hỏi.

- Được chứ.

Một giờ sau, Paige ngồi trong phòng làm việc của thanh tra Burns. Cô đặt đơn thuốc lên trên bàn của ông.

- Chứng cứ ông cần đây. - Paige nói. - Ngày chủ nhật, bác sĩ Mallory đến một hiệu thuốc cách nhà hắn ta vài dặm và đặt thuốc Chloral hydrate. Hắn đã cho thuốc đó vào cốc nước của Kat và khi cô ta mê đi hắn móc bụng cô ấy, làm như một vụ tai nạn.

- Bây giờ còn một vấn đề nữa, bác sĩ Taylor. Không có Chloral hydrate trong người cô ấy.

- Chắc chắn có. Người của ông mắc sai lầm. Hãy yêu cầu ông ta làm lại.

Ông thanh tra bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Bác sĩ...

- Làm ơn. Tôi biết tôi đúng mà.

- Cô đang làm mất thời gian của mọi người đấy.

Paige nhìn thẳng vào ông ta. Cuối cùng thanh tra gật đầu.

- Thôi được. Tôi sẽ nhờ ông ta một lần nữa. Có thể ông ta mắc sai lầm thật.

Jason đón Paige đi ăn tối.

- Chúng ta sẽ ăn tối ở nhà anh. - Anh nói. - Anh muốn cho em biết một vài chuyện.

Khi ngồi trên xe, Paige kể lại cho Jason những thông tin mới nhất về vụ Kat.

- Họ sẽ tìm ra Chloral hydrate trong người cô ấy. - Paige nói. - và Ken Mallory sẽ nhận được cái mà hắn phải nhận.

- Anh rất tiếc về mọi chuyện vừa qua.

- Em biết. - Cô áp tay vào má anh. - Cám ơn Chúa đã mang anh lại cho em.

Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà Jason.

Paige nhìn ra cửa xe và cảm thấy xúc động. Xung quanh vườn cây xanh trước cửa nhà mọc lên một hàng rào gỗ sơn trắng.

Cô ở trong nhà một mình, chung quanh tối om.

Ken Mallory sử dụng chìa khoá mà Kat giao cho, mở cửa căn hộ rồi nhanh nhẹn tiến lại phòng ngủ. Paige nghe thấy tiếng chân Mallory lại gần, nhưng trước khi kịp kêu lên thì hắn đã chồm đến, hai tay thít chặt lấy cổ cô.

- Đồ chó. Mày định phá tao à. Được thôi, từ giờ mày sẽ không còn đi lãng nhãng được nữa. - Hắn siết chặt hơn. - Tao khôn hơn tất cả bọn mày. Đúng không?

Ngón tay hắn bám sâu vào cổ Paige.

- Chẳng ai chứng minh được là tao đã giết Kat.

Cô cố kêu lên, nhưng không sao thốt ra lời được.

Cô giãy giụa, và đột nhiên bừng tỉnh. Cô nằm một mình trong phòng. Ngồi dậy rồi mà Paige vẫn run.

Cô thức suốt đêm ấy, chờ cho thanh tra Burns gọi đến. Lúc mười giờ thì chuông réo.

- Bác sĩ Taylor?
- Vâng? - Cô cố nín thở.
- Tôi đang có trong tay báo cáo thứ ba của giám định.
- Sao? - Paige hồi hộp quá.
- Không có dấu hiệu của Chloral hydrate và bất cứ chất an thần nào trong người bác sĩ Harrison.
- Tuyệt đối không.
- Không thể như vậy được? Phải có. Không có dấu hiệu và đập nào có thể làm Kat ngất đi. Không có vết bầm ở cổ. Vô lý. Chắc chắn Kat phải mê đi khi Mallory giết cô ấy. Giám định chắc sai.

Paige quyết định nói chuyện trực tiếp với giám định viên.

Bác sĩ Dolan rất bức tức.

- Tôi không muốn bị hỏi như hỏi cung thế này.
- Ông ta nói. - Tôi đã kiểm tra ba lần. Tôi đã nói với thanh tra Burns rằng không hề có dấu hiệu của Chloral hydrate trong bất kỳ một bộ phận nào của cơ thể nạn nhân.
- Nhưng...
- Còn gì khác nữa không?

Paige nhìn ông ta cầu cứu. Hy vọng cuối cùng của cô đang trôi dần đi. Ken Mallory sẽ thoát khỏi tội giết người.

- Tôi đoán... Nếu ông không tìm thấy một hoá chất nào, thì tôi chẳng...
- Tôi không nói là không có hoá chất nào.

Cô nhìn ông ta một giây.

- Có tìm thấy?

Chỉ có dấu vết của Trichloroethylene.

Cô nhăn mặt.

- Nó có tác dụng gì?

Chẳng có gì. Một loại thuốc giảm đau. Không làm ai ngủ được cả.

- Tôi biết.
- Rất tiếc tôi không giúp gì được.

Paige gật đầu.

- Cảm ơn!

Cô đi dọc hành lang dài của nhà xác, vô cùng buồn bã, cảm tưởng như vừa mất cái gì thật gần gũi, thân thiết. Cô đã rất tin rằng Kat bị đánh mê đi bằng Chloral hydrate.

Người ta chỉ tìm thấy dấu hiệu của Trichloroethylene. Thuốc ấy chẳng làm ai ngủ được. Nhưng tại sao nó lại có trong người Kat. Nhưng Kat không hề dùng một loại thuốc nào cả. Paige dừng lại giữa hành lang, đầu óc làm việc tất bật.

Khi về đến bệnh viện, Paige lên ngay thư viện trên tầng năm. Chỉ một phút sau cô đã tìm thấy mục Trichloroethylene trong từ điển. Mục từ này viết: Một chất không màu, trong, dễ tan, ở nhiệt độ từ 1.47 đến 59 độ F. Công thức hoá học $\text{CCl}_2\text{-CHCl}$.

Và ở dòng cuối cùng cô đã tìm thấy điều cần thiết.

Khi Chloral hydrate phân hủy, nó tạo ra Trichloroethylene như một sản phẩm phụ.

34. Chương 35

Chương 35

- Thanh tra, bác sĩ Taylor xin gặp.

- Lại cô ta à? - Ông muốn quay lưng từ chối. - Cô ta bị ám ảnh bởi những lý thuyết nửa vời do cô ta dựng lên. Ông buộc sẽ phải dừng mọi chuyện lại. Đưa cô ta vào!

Khi Paige bước vào, thanh tra Burns nói ngay.

- Này bác sĩ, tôi cho rằng cô đi quá xa đấy. Bác sĩ Dolan đã gọi cho tôi phàn nàn về...

- Tôi đã biết Mallory làm thế nào! - Giọng của cô đầy phấn khích. - Có Trichloroethylene trong người Kat.

Thanh tra gật đầu.

- Bác sĩ Dolan có nói với tôi về điều đó. Ông ấy cũng nói chất này chẳng thể làm nạn nhân mê đi.

- Chloral hydrate đã biến thành Trichloroethylene! Paige nói hào hứng. - Mallory đã nói dối khi bảo không lên phòng với Kat. Chloral hydrate khi hòa vào rượu thì sẽ chẳng có mùi gì cả, và chỉ cần vài phút là nó sẽ tác dụng. Khi cô ấy mê đi hẳn đã giết cô ấy và dàn cảnh như một vụ nạo thai tai biến.

- Bác sĩ, xin cô thứ lỗi, nhưng cô hồ đồ quá đấy.

- Không hồ đồ đâu. Hẳn ta đặt thuốc cho bệnh nhân tên là Spyros Levathes, nhưng hẳn chưa bao giờ cho ông ta dùng thuốc đó.

- Làm sao cô biết?

Bởi vì hẳn không thể nào làm được việc đó. Tôi đã kiểm tra Spyros Levathes. Ông ta mắc bệnh loạn chuyển hoá pocphirin.

- Cái gì vậy?

- Đó là rối loạn trao đổi chất do di truyền. Bệnh này gây ra chứng nhạy cảm ánh sáng, đau đớn, căng thẳng thần kinh, tim đập nhanh và một số triệu chứng khó chịu khác. Đó là kết quả do gen bị sai hỏng.

- Tôi chưa hiểu.

- Bác sĩ Mallory không thể cho bệnh nhân dùng Chloral hydrate vì thuốc ấy sẽ giết chết ông ta! Chloral hydrate là thuốc chống chỉ định cho bệnh loạn chuyển hoá pocphirin. Nó sẽ gây ra phản ứng co giật tức thời.

Lần đầu tiên, thanh tra Burns thấy khâm phục.

- Cô đã làm thật tốt việc của mình.

Paige cố gây thêm áp lực.

- Vì sao Ken Mallory lại đi xa mấy dặm để đặt thuốc cho một người mà anh ta biết rõ rằng không thể dùng loại thuốc đó? Ông phải bắt anh ta ngay.

Thanh tra ngồi đó, gõ ngón tay lên mặt bàn.

- Không đơn giản như vậy.

- Ông phải bắt...

Thanh tra giơ ngón tay lên.

- Được rồi. Cô hãy nghe tôi nói điều mà tôi sẽ làm.

- Tôi sẽ gặp chương lý quận và thảo luận với ông ta xem chúng ta có thể làm gì.

Paige biết rằng cô đã làm tất cả những gì cô có thể làm được.

- Cảm ơn ông thanh tra.

- Tôi sẽ thông báo với cô sau.

Sau khi Paige đi khỏi, thanh tra Burns ngồi suy nghĩ về cuộc nói chuyện vừa rồi. Chưa có chứng cứ nào đủ mạnh để chống lại Mallory ngoài những nghi ngờ của một người đàn bà cương quyết. Ông kiểm lại những sự kiện ông có trong tay. Bác sĩ Mallory đã đính hôn với bác sĩ Kat Hunter. Chỉ hai ngày sau khi Hunter chết, anh ta đính hôn ngay với con gái Alex Harrison. Rất đáng ngờ, nhưng chưa phải là phạm luật.

Mallory nói rằng anh ta thả bác sĩ Hunter ở cửa rồi ra về mà không vào nhà. Tình dịch tìm thấy trên người nạn nhân nhưng anh ta đã đưa ra một lời giải thích có vẻ hợp lý cho chuyện đó.

Sau đến chuyện Chloral hydrate. Mallory đặt thuốc cho bệnh nhân, mà loại thuốc này có thể giết chết bệnh nhân. Anh ta có phạm tội giết người? Hay là không?

Burns bấm nút qua hệ thống liên lạc nội bộ gọi thư ký.

- Bacbara, thu xếp cho tôi gặp chương lý quận vào chiều nay.

Trong phòng đã có bốn người đàn ông khi Paige bước vào. Đó là chương lý quận, trợ lý của ông ta, một người tên là Warren và thanh tra Burns.

- Cảm ơn cô đã ghé qua, bác sĩ Taylor, - Chương lý nói. - Thanh tra Burns có kể cho tôi rằng cô quan tâm đến cái chết của bác sĩ Hunter. Tôi đánh giá cao điều đó. Bác sĩ Hunter là bạn cùng phòng của cô và cô muốn công lý được thi hành? Như vậy người ta sẽ bắt Ken Mallory.

- Vâng! Paige nói. - Không còn nghi ngờ gì nữa. Bác sĩ Mallory đã giết cô ấy. Bao giờ các ông bắt hắn. Hắn...

- Tôi e rằng chúng tôi không thể làm điều đó.

Paige nhìn ông ta không hiểu.

- Sao vậy?

- Chúng tôi không thể bắt bác sĩ Mallory.

- Nhưng vì sao?

- Chúng tôi chưa có chứng cứ.

- Các ông có rồi còn gì! - Paige kêu lên. - Chất Trichloroethylene chứng minh rằng...

- Thưa bác sĩ, trước toà, sự ngu dốt về luật pháp bị cấm kỵ còn sự ngu dốt về y học thì được châm chước.

- Tôi chưa hiểu.

- Đơn giản thôi. Có nghĩa là Mallory có thể nói rằng anh ta mắc sai lầm, anh ta không biết những hiệu ứng mà Chloral hydrate có thể gây ra cho bệnh nhân mắc porphyria. Chẳng ai chứng minh được là hắn nói láo. Điều ấy có thể chứng tỏ hắn là một bác sĩ dốt nhưng không có nghĩa là hắn phạm tội giết người.

Paige nhìn ông ta tức giận.

- Các ông định để hắn thoát chứ gì?

- Ông ta nhìn cô một lát.

- Tôi sẽ nói cho cô điều tôi chuẩn bị làm. Tôi đã thảo luận với thanh tra Burns. Nếu cô cho phép, chúng tôi sẽ cho người về nhà cô lấy đi những chiếc cốc. Nếu tìm thấy dấu hiệu của chất Chloral hydrate, chúng tôi sẽ tiến hành bước sau.

- Nếu hẩn rửa rồi thì sao?

Thanh tra Burns nói khô khan.

- Tôi không hình dung được hẩn còn thời gian để dùng chất tẩy. Còn nếu như hẩn chỉ tráng cốc qua loa thì chúng ta sẽ tìm thấy.

Hai giờ sau, thanh tra Burns gọi cho Paige.

- Chúng tôi đã phân tích hoá học tất cả những cái cốc, thưa bác sĩ.

Paige chuẩn bị cho sự thất vọng.

- Chúng tôi đã tìm thấy dấu hiệu của Chloral hydrate ở một trong những chiếc cốc đó.

Paige nhắm mắt lại và cầu Chúa.

- Và trên đó còn có dấu vân tay. Chúng tôi đã kiểm tra xem có phải là của Ken Mallory không?

Đột nhiên Paige cảm thấy phân vân.

Thanh tra nói tiếp.

- Khi giết cô ấy nếu như hẩn giết - Hẩn mang găng, do vậy dấu tay của hẩn không có trên cái nạo. Nhưng không thể mang cốc rượu đến cho cô ta mà tay lại mang găng được, có thể hẩn cũng không mang găng đặt cốc lại vào giá, sau khi tráng rửa qua.

- Không, - Paige nói. - Chắc chắn hẩn sẽ chẳng làm thế, phải không?

- Tôi buộc phải thừa nhận rằng, lúc đầu tôi không tin là giả thuyết của cô có thể dẫn đến điều gì bổ ích. Bây giờ tôi nghĩ rằng bác sĩ Mallory có lẽ là người mà chúng tôi cần quan tâm. Nhưng chứng minh anh ta phạm tội lại là một chuyện khác. Chương lý luận có lý. Cần phải khéo léo mới lôi Mallory ra toà được. Hẩn vẫn có thể cãi rằng hẩn đặt thuốc cho bệnh nhân của hẩn. Chẳng có luật nào cấm người ta phạm sai lầm trong y tế cả. Tôi chưa rõ sẽ phải làm thế nào.

- Khoan đã. - Paige nói nhanh, kích động. - Tôi nghĩ là tôi biết cách.

Ken Mallory đang nghe Lauren nói qua điện thoại.

- Cha và em đã tìm thấy một văn phòng mà anh sẽ mê tơi cho mà xem, anh yêu. Một dãy trong toà nhà 490 Post Building. Em sẽ thuê cho anh một cô thư ký, nhưng cô ta không được quá xinh đâu, anh đừng mừng vội.

Mallory cười.

- Em chẳng cần lo chuyện ấy. Trên đời này, ngoài em ra, chẳng có người phụ nữ nào khiến anh quan tâm cả.

- Em rất mong anh đến xem. Anh có thể đi bây giờ không?

- Sau một hai giờ nữa anh sẽ được nghỉ.

- Tuyệt. Anh sẽ đón em ở nhà nhé.

- Được rồi, anh sẽ đến đó. - Mallory đặt máy.

- Không thể tốt hơn được. Hẩn nghĩ. Trên trời có Chúa, cô ấy yêu mình.

Hẩn nghe gọi tên mình qua hệ thống truyền thanh nội bộ.

"Bác sĩ Mallory... Phòng 430... Bác sĩ Mallory... Phòng 430...". Hẩn ngồi đó mà mơ tưởng về một tương lai chói lọi phía trước. Một phòng đẹp trong toà nhà 490 PostBuilding, ở đó toàn các quý bà, quý ông lắm tiền, họ sẵn sàng ném tiền cho hẩn. Hẩn lại nghe gọi tên mình... "Bác sĩ Mallory... phòng 430". Hẩn lắc đầu rồi đứng dậy. Ta sẽ thoát khỏi cái nhà thương điên này. Hẩn nghĩ khi bước đi.

Một bác sĩ nội trú đợi hẩn ngoài hành lang.

- Tôi e rằng chúng tôi có một vấn đề. - Anh ta nói. - Đây là bệnh nhân của bác sĩ Peterson, nhưng ông ấy không có ở đây, tôi đang tranh luận với mấy bác sĩ khác.

Họ bước vào. Trong phòng có ba người. Một người trên giường bệnh, một y tá nam và một bác sĩ mà Mallory chưa gặp bao giờ.

Bác sĩ nội trú nói.

- Đây là bác sĩ Edwards. Chúng tôi cần lời khuyên của anh, bác sĩ Mallory.

- Gì vậy?

Bác sĩ nội trú giải thích.

- Bệnh nhân này mắc bệnh loạn chuyển hoá porphyrin và bác sĩ Edwards yêu cầu cho ông ta thuốc an thần.

- Tôi chưa thấy có gì ở đây.

- Cảm ơn, - Bác sĩ Edwards nói. - Đã 48 giờ qua bệnh nhân không ngủ. Tôi đã chỉ định cho ông ta dùng Chloral hydrate để ông ta có thể nghỉ một lát và Mallory nhìn ông ta kinh ngạc.

- Anh điên à? Thuốc ấy có thể giết ông ta đấy. Nó sẽ làm ông ta co giật lập tức và có thể ông ta sẽ chết. Anh học y ở chỗ quỷ quái nào vậy?

Người đàn ông nhìn Mallory nói nhỏ nhẹ.

- Tôi không học y, - Rồi anh ta chìa thẻ ra. - Tôi làm việc ở Sở cảnh sát San Francisco, đội trọng án.

- Anh ta quay lại người nằm trên giường. - Cậu đã thu được chưa?

Người đó lôi từ dưới gối ra một máy ghi âm.

- Được rồi.

Mallory nhìn người này rồi người kia, nhăn nhó.

- Tôi chẳng hiểu gì cả. Chuyện gì xảy ra vậy?

Thanh tra quay lại.

- Bác sĩ Mallory, ông đã bị bắt. Chúng tôi nghi ngờ ông liên quan đến cái chết của bác sĩ Hunter.

35. Chương 36 - 37 End

Chương 36

Tờ San Francisco Chronicle trương hàng tit lớn “MỘT BÁC SĨ BỊ BẮT TRONG CUỘC TÌNH TAY BA”. Câu chuyện bên dưới tường thuật đông dài mọi chi tiết gay cấn của vụ án.

Mallory đọc được bài viết đó trong phòng giam.

Hắn tức giận vò tờ báo vút đi.

Thằng bạn tù nói.

- Có vẻ họ tóm được “chim” mày rồi.

- Mày đừng có tin báo, - Mallory nói đầy tự tin. - Tao có nhiều chỗ quen biết, và họ sẽ kiếm cho tao một luật sư giỏi nhất thế giới. Tao sẽ ra khỏi đây trong hai tư tiếng đồng hồ. Tao chỉ cần gọi một cú phôn là xong.

Hai cha con Harrison đọc tờ báo đó trong khi ăn sáng.

- Lạy Chúa! - Lauren nói. - Ken! Con không tin nổi?

Một người hầu tiến lại gần bàn.

- Xin lỗi, cô Harrison, bác sĩ Mallory gọi điện cho cô. Tôi nghĩ rằng ông ấy gọi từ nhà tù.

- Được tôi sẽ ra nghe! - Lauren định đứng dậy.

Alex Harrison nói.

- Con hãy ngồi xuống và ăn cho xong bữa sáng. - Quay sang người hầu, ông ta nói. - Chúng tôi không quen biết ông Mallory nào hết.

Paige đọc tờ báo trong khi mặc quần áo. Mallory sẽ bị trừng phạt bởi những điều khủng khiếp mà hắn đã làm, nhưng cô không vì thế mà được thanh thản.

Cho dù người ta có làm gì hắn đi nữa thì cũng chẳng giúp Kat sống lại.

Chuông cửa réo vang. Paige ra mở. Một người lạ đứng đó. Ông ta mặc bộ comple màu sẫm, tay xách chiếc cặp.

- Cô là bác sĩ Taylor?

- Vâng.

- Tôi tên là Rodenrk Pelham. Tôi là luật sư của hãng Rothman và Rothman. Tôi có thể vào nhà được không?

Paige nhìn ông ta, khó hiểu.

- Vâng!

- Ông ta vào phòng.

- Ông cần gặp tôi có chuyện gì?

Cô nhìn ông ta mở cặp và lôi vài tờ giấy ra ngoài.

- Cô có lẽ đã biết rằng cô là người được hưởng quyền lợi chính theo di chúc của John Cronin chứ?

Paige vẫn nhìn ông ta, hoàn toàn không hiểu.

- Ông nói gì vậy? Có lẽ ông nhầm rồi.

-Ồ không, chẳng có nhầm lẫn nào cả. Ông Cronin để lại cho cô số tiền là một triệu đô-la.

Paige ngồi phịch xuống ghế, bàng hoàng. Cô nhớ lại. Cô phải sang thăm châu u. Hãy cho tôi một ân huệ. Hãy đến Paris, nghỉ lại ở Crillon, ăn tối tại nhà hàng Maxim, gọi một miêng bít tết to, đầy, một chai sâm panh và khi ăn uống tôi muốn cô hãy nhớ đến tôi.

- Nếu cô ký vào đây, chúng tôi sẽ lo mọi thủ tục còn lại.

Paige nhìn lên.

- Tôi... tôi chẳng biết nói sao. Nhưng ông ta còn cả gia đình cơ mà?

- Theo như di chúc, họ chỉ được hưởng phần tài sản còn lại, một số tiền không lớn lắm.

- Tôi không thể nhận được. - Paige nói.

Pelham nhìn cô ngạc nhiên.

- Vì sao?

- Cô chẳng biết trả lời ra sao. John Cronin muốn cô nhận số tiền ấy.

- Tôi không biết. Nhưng điều này không phù hợp với đạo đức thế nào ấy. Ông ấy là bệnh nhân của tôi.

- Thôi được. Tôi sẽ để cái séc lại đây. Cô sẽ quyết định làm gì với nó thì làm. Chỉ cần cô ký vào đây.

Paige ký vào tờ giấy mà vẫn chưa hoàn hồn.

- Tạm biệt bác sĩ.

Cô nhìn ông ta đi khỏi, vẫn ngồi bất động nghĩ về John Cronin.

Tin Paige nhận được thừa kế là chủ đề những chuyện ngồi lê đôi mách ở bệnh viện. Paige cứ hy vọng là chuyện đó sẽ được giữ kín. Cô vẫn chưa rõ phải làm gì với số tiền ấy. Nó không thuộc về mình, cô nghĩ. Ông ta còn có gia đình.

Paige vẫn quá xúc động để có thể làm việc bình thường, nhưng bệnh nhân vẫn chờ cô chăm sóc. Sáng nay, theo lịch, cô có một ca phẫu thuật. Athur Kane đợi cô ở ngoài hành lang. Họ không nói chuyện với nhau kể từ sau vụ phim X quang bị đảo ngược. Tuy Paige chẳng có gì chứng minh rằng Kane làm điều đó nhưng nó vẫn cứ làm cô e sợ.

- Hello, Paige. Nào, hãy để mọi chuyện cũ qua đi, được chứ?

Paige nhún vai.

- Được thôi!

- Thành Mallory làm một chuyện ghê quả phải không? - Kane hỏi.

- Đúng!

Kane nhìn cô gái một cách độc ác.

- Cô có hình dung ra một bác sĩ cố tình giết một con người không? Thật là khủng khiếp.

- Phải

- Nhân tiện, - Hấn nói. - xin chúc mừng cô. Tôi nghe nói cô đã là triệu phú.

- Tôi chẳng biết trả lời sao.

- Tôi có hai vé đi nhà hát tối nay. Paige, tôi nghĩ chúng ta có thể cùng đi.

- Cảm ơn, - Paige nói. - Tôi đã đính hôn rồi.

- Nếu thế, tôi cho rằng cô nên từ hôn đi.

Cô nhìn hấn ngạc nhiên.

- Tôi không hiểu ông nói cái gì?

Kane tiến lại gần cô.

- Tôi đã ra lệnh khám nghiệm John Cronin.

Paige thấy tim cô đập nhanh.

- Thì sao?

- Ông ta không chết do hỏng tim. Ai đó đã tiêm cho ông ấy một liều insulin quá cao. Tôi đoán rằng kẻ đó không ngờ người ta lại làm khám nghiệm thi thể ông ta.

Mồm Paige trở nên khô khốc.

- Cô ở bên cạnh Cronin khi ông ấy chết, đúng không?

Cô hơi do dự.

- Vâng.

- Tôi là người duy nhất biết điều này và là người duy nhất có báo cáo. - Hấn cầm lấy tay cô. - Tôi sẽ khoá mồm lại. Thế nào, cô nghĩ sao về tối nay?

Paige rút tay ra.

- Không!

- Cô có biết là cô đang làm gì không?

Cô hít một hơi.

- Có và bây giờ xin ông thứ lỗi... - Cô bỏ đi. Kane nhìn theo, mặt lão đành lại, lão đi về phía văn phòng của bác sĩ Wallace.

Chuông đổ ở nhà cô lúc một giờ sáng.

- Cô là một đứa ngu xuẩn, đáng ghét.

Vẫn là giọng nói đó. Tuy người nói đã cố gắng làm lạc đi, nhưng lần này Paige đã nhận ra. Lạy Chúa cô nghĩ. Hoá ra mình e ngại hẳn là có lý.

Sáng hôm sau, khi Paige đến bệnh viện, hai người đàn ông đang chờ cô.

- Bác sĩ Taylor?

- Vâng!

- Cô phải đi theo chúng tôi. Cô bị bắt do liên quan đến cái chết của ông John Cronin.

Chương 37

Ngày cuối cùng của phiên tòa xử Paige, luật sư bào chữa cho cô, Alan Penn, tóm tắt ý kiến của mình trước đoàn bồi thẩm.

- Thưa quý bà, quý ông, các vị đã nghe nhiều nhân chứng nói về trình độ nghiệp vụ của bác sĩ Taylor.

Tất nhiên quan tòa Young sẽ nhắc các vị rằng đó không phải là nội dung phiên tòa hôm nay. Tôi tin chắc rằng với mỗi bác sĩ không đồng tình với công việc của cô ta, chúng ta lại có thể tìm cả tá bác sĩ khác ca ngợi cô ấy. Nhưng đó cũng không phải là vấn đề chủ yếu hôm nay.

Paige Taylor bị đưa ra tòa do cái chết của John Cronin. Cô ta thừa nhận là đã giúp ông ấy chết. Cô ta làm như vậy vì ông ấy rất đau đớn và vì ông ấy yêu cầu cô ta làm. Đó là việc chấm dứt cuộc sống theo yêu cầu, nó đang được chấp nhận trên toàn thế giới.

Năm ngoái, tòa thượng thẩm California đã chấp nhận quyền của người trưởng thành và tỉnh táo được từ chối hay đòi hỏi không bị điều trị bằng phương tiện y tế dưới bất kỳ hình thức nào. Cá nhân được quyền sống hay chết tùy thuộc vào sự chọn lựa hay từ chối việc chữa chạy.

Ông nhìn thẳng vào bồi thẩm đoàn.

- Chấm dứt cuộc sống theo yêu cầu là một hành động xuất phát từ lòng trắc ẩn và tình thương, và tôi dám chắc rằng nó được chấp nhận ở dạng này hay dạng khác trong các bệnh viện trên toàn thế giới. Công tố viên đòi hỏi bản án tử hình. Các vị đừng để ông ta đánh lộn việc này với việc kia. Chưa bao giờ trên thế giới có bản án tử hình cho tội chấm dứt cuộc sống theo yêu cầu.

Sáu mươi ba phẩm trăm người Mỹ tin rằng cần phải cho phép làm việc đó. Và thực tế, trên mười tám bang của nước Mỹ, nó đã là hợp pháp. Vấn đề là ở chỗ liệu rằng chúng ta có quyền ép buộc những bệnh nhân vô phương cứu chữa phải sống trong đau đớn, sống và bị hành hạ hay không? Câu hỏi càng trở nên phức tạp vì những tiến bộ vĩ đại của công nghệ trong y học.

Chúng ta đã chuyển nhiệm vụ săn sóc bệnh nhân cho máy móc. Mà máy móc đâu có tình thương. Nếu một con ngựa bị gãy chân người ta giải thoát cho nó bằng cách bắn vào đầu. Còn với con người, người ta khẹp họ vào một cực hình sống dở chết dở - Đó là địa ngục.

- Bác sĩ Taylor không quyết định để John Cronin chết lúc nào. John Cronin tự quyết định lấy. Không còn nhầm lẫn gì nữa, điều bác sĩ Taylor làm là một hành động của tình thương. Cô ấy đã đứng ra chịu trách nhiệm hoàn toàn về điều đó. Các vị có thể tin rằng cô ấy không hề biết gì về số tiền ông ta để lại cho cô. Điều cô ta đã làm là một sự đồng cảm với bệnh nhân.

John Crollin sống với một trái tim bệnh hoạn, không sao chữa chạy được, căn bệnh ung thư đã vào giai đoạn chót, di căn tới khắp cơ thể, gây ra những cơn đau khủng khiếp kéo dài. Các vị thử tự hỏi mình xem. Trong hoàn cảnh đó liệu các vị có muốn sống nữa không? Xin cảm ơn.

Anh quay lại đi về phía bàn của mình và ngồi xuống bên cạnh Paige.

Gus Venable đứng dậy đi đến trước mặt Paige, lắc đầu rồi quay lại trước đoàn bồi thẩm.

- Đồng cảm ư? Tình thương ư? Thưa quý bà, quý ông trong đoàn bồi thẩm, tôi đã hành nghề luật hơn hai mươi năm và tôi phải nói rằng, trong suốt những năm ấy, chưa bao giờ tôi gặp phải một trường hợp giết người vụ lợi lại rõ ràng và tàn nhẫn như trường hợp này...

Paige cảm thấy chói với theo từng lời buộc tội của ông ta.

- Bên bào chữa nói về sự chấm dứt cuộc sống theo yêu cầu. Có phải bác sĩ Taylor làm điều đó xuất phát từ lòng trắc ẩn? Tôi không nghĩ như vậy. Chính bác sĩ Taylor và những nhân chứng khác khẳng định rằng John Cronin chỉ có thể sống thêm vài ngày nữa. Có lẽ bởi vì cô ta sợ rằng bà Cronin sẽ biết được chuyện chồng bà thay đổi di chúc và sẽ ngăn chặn việc đó lại. Thật là một sự trùng hợp lý thú, ngay sau khi ông Cronin thay đổi di chúc, để lại cho bác sĩ Taylor một triệu đô-la, cô ta đã cho ông ta một liều insulin cao, giết chết ngay ông ấy.

Bằng chính lời của mình, bên bị đã tự buộc tội cho mình. Bị cáo nói rằng cô ta và John Cronin có quan hệ tốt và rằng ông ấy quý mến và kính trọng cô ta. Nhưng các vị đã nghe những nhân chứng khẳng định rằng họ nghe thấy ông ta gọi bác sĩ Taylor là “Con mẹ ấy” và “Đừng có đụng tay vào người tao?”.

Gus Venable lại nhìn bị cáo. Ông ta quay lại đoàn bồi thẩm.

“Luật sư đã chứng thực rằng, khi nghe tin về một triệu đô-la dành cho mình, bác sĩ Taylor đã nói ”Không phù hợp đạo lý. Ông ấy là bệnh nhân của tôi”.

”Nhưng cô ta đã chụp lấy ngay số tiền ấy. Cô ta đang cần tiền. Cô ta có đầy ngăn kéo những quyển hướng dẫn du lịch đi Paris, London, Venice... Cần nhớ rằng không phải cô ta đến hỏi các hãng du lịch sau khi có tiền. Không, cô ta đã chuẩn bị trước. Tất cả những thứ mà cô ta cần là tiền và cơ hội. John Cronin có cả hai điều kiện ấy. Một người ốm yếu, sắp chết mà cô ta có thể khống chế. Cùng theo lời cô ta, một người đang chịu những đau đớn thì khó mà suy nghĩ tỉnh táo được. Chúng ta hiện giờ vẫn không biết bằng cách nào bác sĩ Taylor thuyết phục ông Cronin thay đổi di chúc, tước quyền lợi của gia đình mà ông ta yêu quý để trao lại tiền cho cô ta trong cái đêm định mệnh ấy. Họ nói những gì? Phải chăng ông ta đề nghị một triệu đô-la để chấm dứt thảm cảnh của ông?”

Đó là một khả năng mà chúng ta phải tính đến. Nhưng trong mọi trường hợp nào đó thì cũng là việc giết người nhẫn tâm.

Thưa quý toà, trong suốt quá trình xử án, các vị có biết ai là nhân chứng buộc tội quan trọng nhất không?

- Ông ta chỉ vào Paige. - Chính là bị cáo. Các vị nghe thấy cô ta nói rằng chưa bao giờ cô ta vi phạm lời thề thiêng liêng Hippocrat, nhưng đó là cô ta nói dối. Chúng ta đã được nghe người làm chứng nói về chuyện cô ta truyền máu không hợp pháp, sau đó lại giả mạo giấy tờ. Cô ta nói chưa hề giết ai ngoài Cronin.

Nhưng chúng ta đã được nghe rằng bác sĩ Barker, một thầy thuốc được mọi người kính trọng, đã lên án cô ta giết chết bệnh nhân của ông ấy.

Thật không may, thưa quý bà, quý ông, Lawrence Barker bị mệt nặng nên không thể có mặt ở đây để làm chứng chống lại bị cáo. Nhưng chúng ta hãy nghe ý kiến của bác sĩ Barker về bị cáo. Bác sĩ Peterson đã chứng nhận về bệnh nhân mà bị cáo đã mổ.

Ông ta đọc bản tốc ký.

”Bác sĩ Barker đã vào phòng mổ khi ca phẫu thuật đang tiến hành?

- Phải!

- Ông ta có nói gì không?

Trả lời: Ông ta quay lại bác sĩ Taylor và nói: “Cô đã giết ông ta rồi”.

Còn đây là lời nói của y tá Berry.

Hỏi: Cô hãy nói những điều mà bác sĩ Barker nói về bác sĩ Taylor?

Trả lời: Ông ta nói rằng cô ta là một bác sĩ tồi. Lần khác ông ấy nói sẽ không cho cô ta mổ ngay cả một con chó.

Gus Venable nhìn lên.

- Ở đây có một âm mưu gì đó, hoặc là tất cả những bác sĩ, y tá đáng kính đều đã nói dối về bác sĩ Taylor hoặc là chính bị cáo nói dối. Không chỉ nói dối đơn thuần mà còn bệnh hoạn...

Cánh cửa ngách phòng xử án bật mở và một trợ lý công tố bước vào. Anh ta dừng lại một lát trên ngưỡng cửa, hơi do dự. Sau đó anh ta tiến thẳng đến bên Gus Venable.

- Thưa ngài...

Gus Venable quay lại, tức giận.

- Anh không thấy tôi đang...

Người trợ lý thì thầm điều gì đó. Gus Venable nhìn anh ta ngạc nhiên.

- Sao? Thật tuyệt...

Chánh án Young nhào người về phía trước, giọng nghiêm khắc.

- Tôi xin lỗi ngắt lời, hai ông nghĩ gì về việc các ông đang làm?

Gus Venable quay lại nói với quan toà, giọng phấn khích.

- Thưa quý toà, tôi vừa được thông báo là bác sĩ Lawrence Barker đang chờ bên ngoài phòng xử án.

- Ông ấy ngồi trên xe đẩy, nhưng vẫn sẵn sàng làm nhân chứng. Tôi muốn hỏi ông ta mấy điều.

Tiếng ồn ào nổi lên trong gian phòng.

Alan Penn đứng bật dậy.

- Tôi phản đối! - Ông kêu lên - Công tố viên đang kết thúc lời của ông ta. Chẳng có lệ nào lại cho gọi nhân chứng muộn như thế này. Tôi...

Chánh án Young đập búa.

- Đề nghị hai vị luật sư gần đây. - Penn và Venable làm theo.

- Điều này không bình thường, thưa quý toà, tôi phản đối... - Penn tiếp tục.

Young thông thả đáp.

- Đúng là không bình thường, thưa ông Penn, nhưng ông đã lầm khi nói rằng chưa có tiền lệ. Tôi có thể dẫn ra cả tá trường hợp trong đó những nhân chứng quan trọng được ra làm chứng trong những tình huống đặc biệt. Nếu muốn quan tâm đến, ông có thể xem lại phiên toà cách đây năm năm. Chính tôi chủ tọa phiên đó.

Alan Penn hậm hực.

- Như vậy là toà cho phép ông ta ra làm chứng?

Chánh án Young suy nghĩ giây lâu rồi nói.

- Bởi vì bác sĩ Barker là một nhân chứng quan trọng, trước đây ông ta không thể ra làm chứng do sức khỏe. Vì lợi ích của công lý, tôi sẽ cho phép ông ta làm việc đó vào lúc này.

- Ngoại lệ! Nhưng tôi đòi ông ấy phải được kiểm tra khả năng trước khi làm chứng.

- Ông Penn, trước toà ông không được dùng từ đòi mà phải dùng từ yêu cầu. - Quay sang Venable, bà nói.

- Ông có thể gọi nhân chứng vào.

Alan Penn đứng đó, bất lực. Thế là hết, chẳng còn cơ may nào nữa.

Gus Venable quay sang viên trợ lý.

- Dẫn bác sĩ Barker vào.

Cánh cửa mở ra chậm chạp, bác sĩ Barker tiến vào trên cái ghế có bánh xe. Tóc ông bạc trắng.

Mọi người nhìn cả vào người đàn ông nhợt nhạt trên xe đẩy. Khi xe lăn ngang Paige, ông chỉ nhìn lướt qua cô.

Trong mắt ông chẳng có một chút thân thiện nào và Paige nhớ những lời cuối cùng ông nói với cô: “Cô nghĩ cô là cái quái gì...”

Khi xe dừng lại trước quan toà. Young nhoài người về phía trước và hỏi từ tốn.

- Bác sĩ Barker, ông có đủ sức làm nhân chứng hôm nay không?

- Có, thưa quý toà! - Barker nói.

- Ông có biết hết những gì đang diễn ra ở đây, trong phòng xử án này không?

- Có thưa quý toà. - Ông nhìn về phía Paige ngồi.

- Người đàn bà kia bị khép vào tội giết người, giết bệnh nhân của mình.

Paige rùng mình. Người đàn bà kia...

Quan toà Young đã quyết. Bà quay sang người trợ lý.

Để nhân chứng thề đi.

Sau khi tuyên thệ xong, chánh án Young nói với bác sĩ Barker.

- Ông có thể ngồi trên ghế của ông. Công tố sẽ hỏi và luật sư bên bị cũng được phép kiểm tra chéo.

Gus Venable mỉm cười.

- Tôi cảm ơn, thưa quý toà! - Ông ta tiến đến trước cái xe lăn.

- Chúng tôi sẽ không làm ông mất nhiều thì giờ, thưa bác sĩ, và toà sẽ đánh giá rất cao việc ông cố gắng đến đây làm chứng. Ông có biết những nhân chứng và lời khai của nọ trong suốt tháng vừa rồi?

Bác sĩ Barker gật đầu.

- Tôi có theo dõi qua báo chí và tivi, và những điều đó khiến tôi lộn mửa.

Paige lấy tay bưng mặt.

Gus Venable cố che dấu cảm giác thắng lợi. Ông ta nói.

- Bản thân tôi cũng có cảm giác tương tự như vậy.

- Tôi đến đây vì tôi muốn công lý được thực thi. - Bác sĩ Barker nói.

Venable mỉm cười.

- Chúng tôi cũng thế.

Lawrence Barker hít một hơi dài, và khi ông nói, trong giọng ông đượm nỗi tức giận.

- Vậy thì vì cái quái gì mà các người lôi bác sĩ Taylor ra xử.

Venable nghĩ rằng ông ta hiểu nhầm.

- Tôi chưa rõ ý ông?

- Phiên toà này là một trò hề?

Paige và Alan nhìn nhau, choáng váng.

Mặt Gus Venable nhợt ra.

- Bác sĩ Barker...

- Đừng cắt ngang lời tôi. - Barker cúi kính. - Các vị đã sử dụng quá nhiều lời chứng của những kẻ ghen tức nhỏ nhen để công kích một phẫu thuật gia xuất sắc. Cô ấy...

- Chờ một chút... - Venable bắt đầu cuống - Có đúng là chính ông đã phê phán bác sĩ Taylor nặng nề đến mức cô ta đã định rời bỏ bệnh viện Embarcadero không?

- Phải?

Gus Venable cảm thấy dễ chịu hơn.

- Vậy thì sao ông lại cho rằng bác sĩ Taylor là một phẫu thuật gia xuất sắc.

- Bởi vì đó là sự thật? - Barker quay về phía Paige và khi ông nói, dường như trong phòng xử án chỉ có hai người. - Chỉ có một số người sinh ra để làm bác sĩ. Cô là người trong số hiếm hoi ấy. Ta biết ngay từ đầu khả năng của cô. Ta đã nghiêm khắc với cô có lẽ là hơi quá, bởi vì ta trông đợi ở cô rất nhiều. Ta nghiêm với cô để cô nghiêm với bản thân mình hơn. Ta muốn cô thật hoàn hảo vì trong nghề của chúng ta không có chỗ cho sự sai lầm. Không thể.

Paige nhìn ông, đầu óc cô chao đảo. Mọi việc xảy ra quá nhanh và quá đột ngột.

Phòng xử án ồn ào.

- Ta không thể để cô rời bệnh viện được. - Bác sĩ Barker nói nốt câu nói dở...

Gus Venable cảm thấy chiến thắng đang tuột dần. Nhân chứng có giá nhất lại biến thành giấc mơ khủng khiếp.

- Bác sĩ Barker, người ta làm chứng rằng ông đã lên án bác sĩ Taylor giết bệnh nhân của ông, Lauce Kelly. Tại sao...?

- Tôi nói điều đó vì cô ấy là nhà phẫu thuật. Cô ấy phải chịu trách nhiệm sau cùng. Sự thật là người gây mê đã làm ông ta chết.

Đến lúc này thì phòng xử án đã trở nên náo động.

Paige ngồi đó, kinh ngạc đến sững sờ.

Bác sĩ Barker chậm rãi nói tiếp, có vẻ khó nhọc.

- Về chuyện John Cronin để lại tiền, cô ấy chẳng biết gì hết. Tôi đã nói chuyện trực tiếp với ông ta. Cronin nói rằng ông ấy để lại tiền cho bác sĩ Taylor vì ông ta căm ghét gia đình mình, ông ấy còn nói sẽ đề nghị bác sĩ Taylor giải phóng khỏi tình trạng khổ sở đó cho mình và tôi đã đồng ý.

Từ phía những người tham dự phiên toà tiếng ồn ào lại nổi lên. Gus Venable đứng đó, mặt nghệt ra.

Alan Penn đứng bật.

- Thưa quý toà, tôi đề nghị hủy bỏ mọi lời buộc tội!

Quan toà Young gõ búa.

- Im lặng! - Bà quát lên. Rồi hướng về hai luật sư bà nói. - Vào phòng tôi.

Khi ba người đã vào trong phòng chánh án, Gus Venable vẫn ở trong trạng thái bị sốc.

- Tôi, tôi chẳng biết bình luận gì. Rõ ràng ông ta là không bình thường. Ông ta lẫn lộn. Tôi muốn để các bác sĩ tâm thần kiểm tra ông ấy. Ông không thể vừa thế này vừa thế khác.

- Gus ạ! Có vẻ lời buộc tội của ông đang sắp thành mây khói. Để tránh cho ông những sự khó xử thêm nữa, tôi định hủy bỏ lời buộc tội giết người này. Có ai phản đối gì không?

Một sự im lặng kéo dài. Cuối cùng Venable gật đầu.

- Tôi không phản đối gì.

Young nói.

- Ông quyết định đúng. Tôi muốn cho ông một lời khuyên. Đừng bao giờ, đừng bao giờ gọi ra một nhân chứng khi chưa biết ông ta sẽ nói gì.

Phiên toà lại tiếp tục. Chánh án Young nói:

- Thưa quý toà, thưa bồi thẩm đoàn, chúng tôi xin cảm ơn quý vị vì thời gian và sự nhẫn nại mà quý vị dành cho phiên toà. Chúng tôi xin hủy mọi lời buộc tội. Bị cáo được tự do.

Paige quay lại gửi về phía Jason một nụ hôn rồi cô tiến về phía bác sĩ Barker đang ngồi trên xe đẩy.

Cô quỳ xuống ôm lấy ông.

- Tôi chẳng biết làm gì để cảm ơn ông, - Cô thì thầm.

- Đáng lẽ cô không bị lôi kéo vào cái trò này mới phải. - Ông lau bầu. - Thật là một sự ngu xuẩn. Nào, hãy ra khỏi đây và đến chỗ nào đó mà ta có thể chuyện trò được!

Quan toà Young nghe thấy. Bà đứng dậy và nói:

- Các vị có thể sử dụng phòng làm việc của tôi. Ít nhất tôi cũng có thể giúp các vị điều đó.

Trong phòng làm việc của quan toà chỉ có ba người Paige, Jason và bác sĩ Barker.

Barker nói.

- Rất tiếc là họ không cho phép ta đến đây sớm hơn. Cô cũng biết các bác sĩ nghiêm khắc như thế nào.

Paige gần như khóc.

- Tôi không thể nói tôi cảm ơn...

- Đừng nói thế, - Ông gạt đi.

Paige im lặng rồi như chợt nhớ ra điều gì.

- Ông nói chuyện với John Cronin khi nào?

- Cái gì?

- Ông nghe thấy rồi còn gì. Ông nói chuyện với John Cronin khi nào?

- Khi nào á?

Cô nói chậm rãi.

- Chưa bao giờ ông gặp John Cronin cả. Thậm chí ta còn không biết tên ông ấy.

Trên môi Barker thoáng hiện nụ cười.

- Đúng. Nhưng ta biết cô.

Paige nhào về phía trước vòng tay quanh người ông.

- Đừng uỷ mị thế. - Ông nói. Rồi ông nhìn Jason. - Thỉnh thoảng cô ấy lại yếu đuối thế đấy. Cậu hãy quan tâm hơn đến cô ấy, nếu không cậu phải trả lời trước tôi đấy.

Jason nói:

- Xin ông đừng lo. Tôi sẽ làm như vậy.

Paige và Jason cưới nhau ngay hôm sau. Bác sĩ Barker là người chủ hôn của họ.

Lời bạt

Daige Curtis mở phòng khám tư và được bệnh viện NorthShore dan tiếng mỗi cộng tác. Paige dùng một triệu đô-la của John Cronin để thành một một quỹ y tế mang tên cha cô tại châu Phi.

Lawrence Barker cùng làm việc với Paige trong tư cách là một cố vấn kỹ thuật.

Arthur Kane bị hội đồng y tế California tước giấy phép hành nghề.

Jimmy Ford đã hoàn toàn bình phục và cưới Betsy. Họ đặt tên con gái đầu lòng là Paige.

Honey Taft đến sống ở Iceland với Sean Reilly và làm y tá ở Dublin.

Sean Reilly là một hoạ sỹ thành đạt và chưa thấy có dấu hiệu của AIDS.

Mike Hunter bị kết án về một vụ cướp có vũ khí và vẫn đang chịu án.

Alfred Turnes hành nghề ở Đại lộ Công Viên và rất thành đạt.

Benjamin Wallace bị cách chức Giám đốc bệnh viện Embarcadero.

Laurence Harrison cưới thần tượng tennis của cô ta.

Lou Dinetto bị phạt mười lăm năm tù vì tội trốn thuế.

Ken Mallory bị kết án tù chung thân. Một tuần sau khi Dinetto vào trại giam người ta tìm thấy Mallory bị đâm chết trong xà lim của hắn.

Bệnh viện Embarcadero vẫn ở đó chờ một trận động đất khác.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-co-gi-mai-mai>